

Cô Nàng Mộ Bên

Contents

Cô Nàng Mộ Bên	2
1. Chương 1: Benny	2
2. Chương 2: Désirée	4
3. Chương 3: Anita	5
4. Chương 4: Désirée	6
5. Chương 5: Benny	7
6. Chương 6: Désirée	9
7. Chương 7: Benny	11
8. Chương 8: Anita	12
9. Chương 9: Désirée	13
10. Chương 10: Benny	15
11. Chương 11: Désirée	16
12. Chương 12: Benny	17
13. Chương 13: Désirée	19
14. Chương 14: Benny	20
15. Chương 15: Désirée	21
16. Chương 16: Benny	23
17. Chương 17: Désirée	24
18. Chương 18: Benny	25
19. Chương 19: Désirée	26
20. Chương 20: Benny	28
21. Chương 21: Désirée	29
22. Chương 22: Benny	31
23. Chương 23: Désirée	32
24. Chương 24: Benny	34
25. Chương 25: Désirée	35
26. Chương 26: Benny	37
27. Chương 27: Désirée	38
28. Chương 28: Benny	40
29. Chương 29: Désirée	41
30. Chương 30: Benny	43
31. Chương 31: Désirée	44
32. Chương 32: Benny	46
33. Chương 33: Désirée	47
34. Chương 34: Benny	48
35. Chương 35: Désirée	50
36. Chương 36: Benny	51
37. Chương 37: Désirée	53
38. Chương 38: Benny	54
39. Chương 39: Désirée	55
40. Chương 40: Benny	57
41. Chương 41: Désirée	58

42. Chương 42: Benny	60
43. Chương 43: Désirée	61
44. Chương 44: Benny	62
45. Chương 45: Désirée	63
46. Chương 46: Benny	65
47. Chương 47: Désirée	66
48. Chương 48: Benny	67
49. Chương 49: Désirée	68
50. Chương 50: Benny	70
51. Chương 51: Désirée	71

Cô Nàng Mộ Bên

Giới thiệu

Thật khó có thể hình dung nổi khi khuôn viên nghĩa trang yên ắng lại chính là nơi khởi đầu hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-mo-ben>

1. Chương 1: Benny

Đêm đầu tiên, sau khi rời căn hộ của Désirée, tôi ngã bở chừng ngoài cầu thang, Tôi đã nghĩ: “Càng tốt!” và gí cùi chỏ vào lồng thang máy để kìm mình lại sau khi trượt chân trên mấy bậc thang – “Aida, cái lồng thang khi gió!” – tôi đáp xuống sàn bằng một đầu gối. Chân tôi bị gập lại theo đúng một góc khác thường, hình như tôi còn nghe thấy tiếng xương vỡ thì phải.

Một ông già mặc đồ ngủ mở cửa căn hộ của mình. Ông ta nghi ngại đưa mắt nhìn ra chiếu nghỉ cầu thang và trông thấy tôi quỳ gối tại đó. Tôi đau như hoạn, đau đến mức phải cắn môi để khỏi gào lên, nhưng dù vậy tôi vẫn trấn an ông ta. Để ông già hiểu rằng tôi không phải là một mối đe dọa ghê sợ đối với trật tự xã hội, tôi đã kính cẩn nghiêng mình chào ông ta. Tôi, Benny, gã Thất Bại Cấp Quốc gia. Ông già đóng cửa đánh sầm một tiếng, tôi còn nghe thấy tiếng ông ta xoay chìa khóa mấy vòng và cài chốt xích an toàn. Chắc ông ta nghĩ tôi là thành viên của một giáo phái quái gở nào đó đang lên đồng cầu nguyện tại cầu thang trước khi thu thập môn đệ. Lạy trời!

Bạn đã bao giờ thử lái xe với một chân cứng đờ, chân còn lại phải đảm trách cả côn lẫn thắng cùng lúc hay chưa? Chiếc xe của tôi nhấp nhểm hết như một con thỏ phi trên ruộng khoai vậy.

Nhưng như thế càng tốt, vì suốt cả ngày hôm sau, cái chân đau không cho phép tôi nghĩ đến chuyện khác. Đau đến thế cơ mà. Nói chứ nếu suy nghĩ lan man có khi bộ óc tôi chấp mạch mất thôi. Désirée. Những cảm xúc cũ khiến lòng dạ tôi tan nát. May là Anita đã ngủ lúc tôi về đến nhà, và căn còn say giấc nồng khi tôi khập khiễng lê bước ra ngoài chuồng bò vào sáng hôm sau. Thậm chí tôi còn tránh nhìn vào những cuộn len và que đan của Anita nằm trên băng ghế trong nhà bếp khi ngồi uống cà phê. Cốc cà phê hòa ra

pha vôi bằng nước nóng trong vôi, để tôi có thể biến ra khỏi nhà thật nhanh mà không phải nhìn vào ánh mắt của cô ấy.

Sau đó là màn vắt sữa với cái chân thẳng đuồn. Đầu gối tôi nóng rần rật và sưng to như một quả bóng ném. Khập khiễng chán, tôi trông thấy cái ghế đầu vắt sữa một chân có gắn lò xo mà người ta hay buộc vào thắt lưng. Do đã lâu không dùng đến nó, tôi quên mất cách giữ thẳng bằng và ngã lăn xuống rãnh nước thải, một lần nữa bị đập cùi chỏ đau điếng. Nằm sõng soài trong nước bẩn, tôi cười như thằng dở hơi, tự rửa đáng đời cái thẳng tôi ngu ngốc. Tôi còn nghĩ nếu kể lại chuyện này cho Désirée nghe thì cô ấy buồn cười lắm. Tôi gần như xấu hổ vì đã vui như thế.

Chỉ có điều là, tôi không thể kể được, Hiện tại đây không phải là thời điểm thích hợp để tán gẫu và pha trò. Thứ nhất, chỉ nội việc quay vào nhà buổi tối đã đủ khiến tôi mất hết hồn vía. Tôi phải nói dối Anita. Cô ấy đã chuẩn bị món xúc xích xông khói nấu với khoai tây và thì là cho bữa tối, món khoái khẩu của tôi. Tôi nhận thấy quyển catalogue đồ trang sức của thương hiệu Guldfynd được đặt trên băng ghế, mở ngay mục nhẫn cưới. Nếu đây mà là tình cờ thì tôi đi đầu xuống đất, nhưng tôi cứ vờ như không thấy gì cả. Nhận ra ánh mắt đầy thắc mắc của Anita, tôi bịa ra chuyện mình bị trượt chân trong vựa cỏ khô và ngã đập đầu gối, sẵn dịp thêm thắt tí gay gắt để kiếm cớ kêu ca. Thằng đàn trong tôi tìm cách gỡ gạc sau sai lầm mà lại. Nhưng nó vẫn thành công như mọi lần. Máu y tá trong người Anita đã thắng thế, cô kiểm tra cái đầu gối của tôi một cách thành thạo trước khi băng bó và tuyên bố tôi chỉ bị bong gân nhẹ.

Bằng giọng nghẹn ngào, tôi lí nhí bảo Anita là Berggren ở làng bên nhờ điễn giúp một mẫu đơn, trước khi tập tễnh bước ra ô tô. Phóng xe như ma đuổi về hướng thành phố được một lúc thì tôi nhớ ra nhà Berggren nằm ở hướng ngược lại. Nếu Anita mà nhìn qua cửa sổ lúc tôi lên đường thì chắc chắn tôi sẽ không thoát được màn tra hỏi khi quay về.

Mặc kệ vậy. Quan trọng nhất là đi được ra khỏi nhà. Tôi là người đàn ông đang thực hiện một sứ mệnh cao cả kia mà. Một người hùng đem năng lực phi phàm của mình đến giúp một nàng Tôm bé nhỏ! Tôi chỉ thiếu mỗi chiếc áo choàng và bộ đồ bó sát. Cùng với cái lôgô trên ngực... vẽ hình một chú tinh trùng to tướng, chẳng hạn?

Tôi tự hỏi liệu có nên nghĩ theo hướng mình là đối tượng bị lợi dụng hay không. Như thế không phải lạm dụng tình dục hay sao, việc bắt một anh người yêu cũ phục vụ mình chỉ vì muốn có con bằng mọi giá ấy? Đáng lẽ tôi nên vênh váo đáp lại rằng cô ấy chỉ việc tìm đến ngân hàng tinh trùng mới phải.

Nhưng thôi, dù sao tôi cũng biết đây là một việc mà mình không thể không làm, cho dù có phải nhảy lò cò đến tận thành phố. Và tình yêu trẻ con cũng không phải là một suy nghĩ nhất thời của Désirée. Điều duy nhất khiến tôi không hát vang bài Hosanna trong xe hơi là bởi một mối ngờ vực rất nhức nhối, rằng cô ấy chỉ mong mỗi có một đứa bé lằng nhằng bám đuôi, chứ nào phải tôi. Đương nhiên tôi đã nhốt toàn bộ sự nghi ngờ của mình dưới giềng sâu và đập nắp thật kín. Có lẽ tôi sẽ không cần phải giải thích gì với Anita. Ai mà biết được, biết đâu tôi đã tiếp xúc với khối kryptonite xanh lá cây và bị nó tiêu diệt sạch sẽ các chú tinh trùng thì sao? Hoặc là tôi bị nhiễm chất diệt cỏ, diệt chuột trong nông trại? Trong trường hợp đó, liệu tôi còn có ích gì cho Désirée?

Sau khi làm xong chuyện phải làm, Désirée khóc lóc và bảo là không muốn chúng tôi gặp lại nhau nữa, vì cô ấy lại bắt đầu thấy nhớ tôi. Lại bắt đầu thấy nhớ? Tôi á? Tôi lúng túng đến nỗi chỉ nói được mỗi hai chữ “Thế à”, trước khi quay về nhà với một cái đầu nhức như búa bổ. Nhưng tối hôm sau tôi vẫn mò đến. Chúng tôi đã thỏa thuận làm ba lần. Nếu cô ấy không chịu, tôi sẽ hỏi cô ấy có ý gì khi nói ra mấy chữ “lại bắt đầu thấy nhớ”.

Nhưng lần này thì cô ấy không có nhà. Chẳng biết sao nữa, nhưng Désirée không mở cửa.

2. Chương 2: Désirée

Tôi thức giấc với mùi của Benny trên gối. Mùi xà phòng, một chút thoang thoang mùi của rơm, dầu máy và cà phê, nhưng nốt hương đầu vẫn là mùi phân bò. Giống như cách diễn đạt của các nhà quảng cáo nước hoa.

Ngày hôm ấy thật lạ. Cứ như thể tôi đã tách khỏi cuộc đời mình và đứng quan sát nó từ xa. Các suy nghĩ của tôi chỉ là những nét chữ nguệch ngoạc ngoài lề. Đường như tôi đã trốn ra khỏi cuộc đời ngay ngắn, tẻ nhạt và tương đối dễ chịu của mình.

Bởi vì nó là như thế. Tôi buộc phải đặt mình trong ngục đơn, phải dừng lại trong khi đang đi, cho đến khi chuyện lạ lùng này được giải quyết. Nếu tôi có thai, chúng tôi sẽ buộc phải xem xét lại mọi thứ và vẽ lại sơ đồ. Còn nếu không, tất cả sẽ chỉ là chuyện thường ngày và coi như không có gì đặc biệt xảy ra.

Tôi chưa từng cảm thấy như thế này từ hồi còn bé, khi dì Anna-Lisa dọa tống tôi vào trại trẻ mồ côi nếu tôi nói bậy. Hồi đó tôi kết bạn với con bé Agneta hàng xóm. Thỉnh thoảng Agneta có nói “Chết mẹ!” rồi đưa ống tay áo lên chùi nước mũi. Tôi thấy cũng hay phết, và muốn được làm giống như thế. Nhưng nếu bố biết được tôi học chữ bậy thì ông sẽ tống tôi lên xe hơi chở thẳng đến một ngôi nhà to toàn trẻ con và mấy bà cô dữ dằn. Chính ở thời điểm đó tôi đã bước ra khỏi cuộc đời mình trong suốt mấy ngày liền, để chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Tôi không chơi con búp bê mới để sau này khỏi phải nhớ nó. Tôi không nói chuyện, để không lỡ miệng văng ra một từ tục tĩu. Tôi dọn bàn ăn và đánh răng thật lâu để gây ấn tượng tốt. Dì Anna-Lisa đã bảo với mẹ tôi là “con nhỏ được nuông chiều riết thành ra hư đốn”, nhưng thật may mắn là “đã có bà cô già quê kệch này uốn nắn cho nên người”. Bà cô già đó chính là dì ấy, chứ còn ai vào đây. Sau đó dì về quê, và mọi chuyện đầu lại vào đây. Thậm chí tôi còn học được cách chữ “Chết mẹ!” sao cho đúng giọng, nhưng chỉ được nói ở nhà Agneta thôi.

Bỗng dưng, căn hộ “của tôi” thành ra không phải của một mình tôi nữa. Đầu tiên, tôi có thể đặt chiếc giường cũ trong phòng ngủ và lót thảm chống trượt trong nhà tắm, nhưng sau đó tôi sẽ phải biến phòng làm việc của mình thành phòng trẻ. Liliane đã hỏi han xem có ai quan tâm đến chiếc giường đôi nhà chị, vì hai vợ chồng chị chuẩn bị ngủ phòng riêng khi cô con gái đầu lòng rời nhà. Chiếc giường sẽ nằm vừa xinh trong phòng ngủ của tôi, nó chỉ rộng có một mét rưỡi và Benny có thể...

Hay là lựa chọn căn phòng nhỏ áp mái ở nông trại Rowan nhỉ? Cũng hay, nó nằm ngay cạnh phòng ngủ với bộ rèm cửa phong cách đầm xòe của Benny, nhưng nó có đủ cách nhiệt không, hay chỉ là một cái kho áp mái đơn giản? Hơn nữa, chúng tôi lấy đâu ra tiền để tậu cho tôi một chiếc xe hơi đây?

Trừ phi trên giường của Benny có một người phụ nữ khác. Đêm qua anh ấy có ngủ cạnh chị ta không? Tôi hình dung cảnh mình và chị ta cùng xếp hàng ở hiệu thuốc để mua que thử thai, sau đó mỗi người đi một ngã và cùng nín thở chờ một kết quả dương tính...

Đến nước này thì tôi buộc phải đặt một tảng đá to chặn lên tất cả mọi ý nghĩ đang quay cuồng trong đầu và nhấn nút Pause. Standby. Không vẽ vời hay lên kế hoạch gì nữa, trước khi cầm kết quả trong tay. Và dẹp bỏ tất cả nếu như kết quả âm tính. Tôi đã tự nhủ với lòng mình như thế.

Thậm chí tôi cũng sẽ không đổ mặt xấu hổ trước bạn gái của anh. Rõ ràng như thế chẳng để làm gì. Đó chỉ là suy nghĩ ngông cuồng của một phụ nữ cô đơn bị đè dưới sức nặng ngàn cân của chiếc đồng hồ sinh học đang kêu réo và muốn nó im đi.

Suốt cả ngày, tôi tách ra khỏi cơ thể và tự quan sát mình, dù không chủ ý. Đó là một cảm giác rất bất bình thường: đây là một Bà Bầu đang uống nước cam, ăn từ tốn và tránh khuôn những chồng sách nặng. Tôi cư xử như thế chỉ vì không thể làm khác đi được. Buổi tối, khi mơ đến một cốc rượu vang uống kèm với món trứng tráng, tôi hình dung bàn tay mình đổ nó vào bồn rửa bát. Hay thật cơ. Cứ như thế bàn tay tôi được điều khiển bởi tử cung chứ không phải nhờ các xung động thần kinh.

Benny... Tôi không tài nào thôi nghĩ về anh được. Mỗi khi tâm trí tôi mon men lần mò về nẻo ấy, tôi vội nhắm tịt mắt và lặn xuống, từng bước một, cho đến khi vào đến mật phòng của mình, giống như cách thức đã được học trong khóa học tự thôi miên. Nhưng anh vẫn cứ bám riết lấy tôi như bóng với hình của một chiếc tivi dò chưa đúng kênh. Thậm chí tôi còn hình dung ra bạn gái anh đến rình mò tôi ở thư viện vào buổi chiều hôm ấy. Làm như cô ta biết tôi là ai, mặc dù hai chúng tôi chưa bao giờ chạm mặt!

Buổi tối anh đến lúc tám giờ. Từ nửa tiếng trước đó, tim tôi đã đập dồn dập như thể vừa chạy việt dã. Anh bước đi hơi khập khiễng, nhưng tôi không muốn đặt câu hỏi. Mọi thứ mong manh đến độ tưởng như chỉ một lời nói cũng có thể phá vỡ tất cả. Chúng tôi chỉ cười như hai kẻ ngớ ngẩn, trước khi tiến thẳng vào trong phòng ngủ để làm chuyện đã lên kế hoạch. Sau khi xong xuôi, tôi khóc và bảo với anh:

- Anh đừng đến nữa. Chuyện này quá sức em rồi. Em không muốn lại rơi xuống hố. Anh sẽ lại làm em thấy nhớ.

- Thế á? – Anh đáp, giọng anh có vẻ ngạc nhiên thực sự.

3. Chương 3: Anita

Tôi hiểu ngay có chuyện chẳng lành khi anh ta nói cần phải đi và biến nhanh như chớp. Bình thường anh ta luôn kể lể về nơi mình sẽ đến, do vậy đây chắc chắn phải là chuyện gì đó mà anh ta không muốn nói ra, chuyện có liên quan đến con mụ Tôm đáng ghét là anh ta thường xuyên nhắc đến như thể muốn dùng lời nói đẩy chị ta ra xa.

Tôi không nói gì mỗi khi anh ta kể lể. Chị ta tái mặt thế nào khi thấy anh ta dọn chuồng bò, mùi vị của món đậu rang ngựa khó tả ra sao. Tôi thừa hiểu anh ta cố gắng tự thuyết phục rằng chị ta không phải là người thích hợp, và quả thực tôi chẳng thể nói thêm được điều gì, tôi đã bao giờ trông thấy chị ta đâu. Tôi chỉ vớ lấy chiếc áo chui đầu đang đan dở, và sau một lúc là mọi lời anh ta nói đã từ tai này chui tọt sang tai kia. Hai mũi đan lên, hai mũi đan xuống, sau đó chuyển màu và chỉnh lại sợi ở mặt sau, tất nhiên tôi hiểu chuyện này rất mệt mỏi, à mà anh có thích ăn tối với món xúc xích xông khói không? Cái món có kèm khoai tây và thì là ấy?

Bây giờ tôi mới tiếc vì đã không lắng nghe chăm chú hơn. Ít ra cũng phải biết mình ngựa chỗ nào để còn gãi chứ. Bởi lẽ sau tối hôm qua, tôi hiểu ngay mọi chuyện sẽ không còn đơn giản như sáng hôm qua nữa. Sáng hôm qua, anh ta được thưởng thức món bánh mì hạt dẻ cười ngon như mẹ làm, và chúng tôi đã cùng nhau xem một quyển catalogue nhẵn của Guldfynd. Vàng trắng, mỏng thôi, với họa tiết ngoằn ngoèo chung quanh. Một cái nhẵn không được quá dày, vì nếu không nó sẽ nhanh chóng móc vào thứ gì đó trên máy kéo và làm ta mất toi ngón tay nếu nó không tuột được ra. Benny rất chú ý đến những ngón tay còn lại của mình.

Anh ta về nhà lúc mười giờ tối. Tôi ngồi xem tivi - trời ạ, sao người ta có thể lưu giữ những món đồ cổ xưa như thế! Không được sơn lại hoặc đánh bóng những cái tủ cũ kỹ, để y như thế mới đẹp, với những nét tàn phai và hư hỏng qua nhiều thế hệ người dùng. Anh ta chẳng nói chẳng rằng, cứ thế ngồi vào trước máy tính, mở cái phần mềm quản lý nông trại mà chúng tôi chưa từng sử dụng. Anh ta ngồi đó nhìn màn hình, thậm chí không buồn đụng đến bàn phím.

Tôi đến bên anh ta và hỏi xem anh ta có muốn uống cà phê, nhưng chỉ nhận được một nụ cười và cái lắc đầu. Anh ta chẳng thèm nhìn đến tôi, như thể không nghe thấy lời tôi nói. Lúc đó tôi hoảng thực sự. Tôi cảm thấy một cơn đau thắt ngực và chứng đau nửa đầu dữ dội xuất hiện. Tôi bèn lên gác đi ngủ, tự bảo mình nếu anh ta muốn vui vẻ một chút, tôi sẽ không hé răng về cơn đau đầu. Trước đây tôi đã từng làm thế rồi. Nếu tôi bảo là không muốn vì bị đau đầu, đến tháng, hoặc bất cứ thứ gì, anh ta sẽ dịu dàng xoa đầu tôi rồi nằm xuống ngủ, nhưng sau lần đó anh ta tịt luôn chẳng chủ động gì cả, làm tôi phải ra công nổi lửa. Hình như chuyện đó với anh ta thế nào cũng được, có hay không cũng chẳng sao. Ít nhất là với tôi.

Chẳng lẽ lại phải như thế à? Đôi khi trong mấy cuốn tạp chí văn hay đăng những bài kiểu như Ngàn lẻ một cách gọi hứng cho chàng, kèm theo những câu trắc nghiệm để ta biết xem anh chàng của mình thuộc loại nào, và cần xử lý anh ta ra sao. Làm thế nào gây bất ngờ cho chàng trong lúc chàng đang xem bóng đá, bằng cách nghịch ngợm một chút nơi chiếc quần đùi và hôn hít khắp người chàng. Tôi chưa từng thử vụ này vì thấy nó thật nực cười, nhưng luôn ghi nhớ trong đầu rằng, khi Benny hoàn toàn không hứng thú, có thể tôi sẽ tìm hiểu một chút, và tôi sẽ bắt đầu cho cái lưỡi mình hoạt động. Thì đã sao? Chắc chắn chị ta cũng làm thế, mụ Tôm ấy. Tôm thế không biết!

Nhưng với những anh chàng làm cái nghề của Benny thì ta chẳng bao giờ lường trước được. Có lần anh ta bảo tôi: “Trời ạ, em phải hiểu, đang mùa gặt, anh còn hơi sức đâu cho cái trò này!” Hoặc là có đêm ba con bò cái cũng chuyển dạ một lượt. Hoặc anh ta vừa mới vệ sinh cái máy rải phân và cảm thấy mình bốc mùi thum thum. Có trời mới biết được những điều này.

Nhưng dù sao thì đêm nay, tôi không cần phải cố, nhất là trong tình trạng bị cơn đau nửa đầu hành hạ. Mấy tiếng sau, khi Benny lên phòng, tôi đã tắt đèn và không nói gì hết. Anh ta nằm ngửa, gối đầu lên tay, nhưng không ngủ. Tôi biết điều đó thông qua nhịp thở của anh ta. Cuối cùng tôi ngủ thiếp đi. Thật tình tôi đã quá mệt, tôi đã làm việc nhiều đêm liên tục và còn chưa lấy lại sức. Khi tôi thức dậy vào sáng hôm sau thì anh ta đã ra khỏi nhà.

Suốt cả ngày hôm đó, lòng tôi bứt rứt như có lửa đốt, không tài nào tập trung vào công việc được. Benny không nói gì, cũng chẳng làm gì, nhưng tôi cảm thấy tình thế của chúng tôi đang rất bấp bênh. Thế là sau ca trực, tôi đã làm điều mà mình từng muốn thực hiện nhiều hơn một lần, nhưng cố không quan trọng hóa nó lên: tôi đi đến thư viện để nhìn thấy mặt chị ta.

Chuyện này thật ngu ngốc. Tôi thậm chí còn không biết mặt mũi chị ta như thế nào. Benny không giữ ảnh của chị ta, hôm nọ tôi đã lục ví rồi. Ở thư viện, tôi trông thấy một phụ nữ tóc nâu khá xinh đi lại vắt vẻo trên đôi guốc cao gót, trên người khoác bộ âu phục màu be, tai đeo đôi hoa tai bằng vàng hình chiếc lá, nhưng chị ta có hai cái rãnh mũi khá sâu, trông như thể lúc nào cũng phụng phịu. Anh ta đã nói chị ta là một “cô nàng màu be”. Nhưng tôi không nghĩ đó là chị ta.

Đúng lúc đó, tôi nghe thấy một chị lớn tuổi lên tiếng hỏi: “Cô có thấy cuốn danh mục của tôi đâu không, Désirée?” và tôi nhận thấy một người phụ nữ khá xanh xao đang ngồi ở quầy tiếp tân, mắt nhìn mông lung trước mặt. Chị ta không trả lời.

Chị ta chỉ mỉm cười một mình. Lúc đó cơn đau thắt ngực quay trở lại trong tôi, và tôi tự nhủ: thôi thế là xong.

4. Chương 4: Désirée

Âm tính. Kết quả thử thai âm tính.

Tôi chưa gặp lại Benny từ sau buổi tối mà tôi khóc lóc trong vòng tay anh và bảo là chúng tôi không thể gặp nhau nữa. Tối này hôm sau, anh bấm chuông cửa nhà tôi – không anh ấy thì còn ai vào đây – nhưng tôi chỉ ngồi thu lu trong bóng tối, tay ôm cái gối tựa kiểu Ấn Độ mà anh đã tặng sau khi nhận xét rằng phòng khách nhà tôi nom buồn tẻ không khác gì một cái phòng chờ ở bệnh viện. Anh cứ bấm chuông mãi, còn tôi cứ để mặc cho nước mắt tuôn tràn mà không mở cửa. Lốp vải lụa xanh thế là bị loang lổ những vòng muối.

Tuy nhiên, trong đầu tôi vẫn giữ ý định giải thích cho Benny lý do tại sao tôi đã không mở cửa. Sau này, khi chúng tôi gặp lại nhau. Khi chúng tôi ngồi uống cà phê tại thư viện, khi anh, với khuôn mặt nhăn tít vì sự nghiêm túc của tình hình, cố xác định xem cần phải xử lý vụ bầu bí của tôi như thế nào. Chúng tôi sẽ thu xếp cuộc sống như thế nào, vấn đề của bạn gái anh sẽ được giải quyết ra sao nếu chúng tôi sống cùng nhau trước khi tôi sinh con, trong trường hợp có chuyện đó. Chúng tôi có chích ối hay không... Theo một cách nào đó, tôi đã chần chừ về cuộc nói chuyện ấy đến nỗi kết quả âm tính thực sự là một cú sốc lớn. Trời ạ, buổi sáng tôi đã bắt đầu cảm thấy buồn nôn rồi cơ! Chứa bóng. Như một cô chó cái hai tuổi.

Âm tính. Kết quả âm tính. Tôi không chuẩn bị tinh thần cho chuyện này, mặc dù sáng nào tôi cũng tự nhắc đi nhắc lại như con khùng rằng “nếu nó âm tính, mình sẽ đi Acores chơi một tuần trước khi quyết định sẽ tiếp tục thỏa mãn ham muốn có con như thế nào...”.

Mày đúng là buồn cười thật, Désirée. Toàn tự lừa dối mình thôi... với cái đồng tờ rơi quảng cáo du lịch trên chiếc bàn đầu giường kia.

Bởi vì lần này tôi đã tự bắn vào chân mình. Trước khi có cái ý tưởng điên rồ là xin Benny một đứa con, tôi đã gần như quên được anh ấy. Không, có lẽ chưa quên, nhưng tôi đã gạt anh ấy sang một bên. Tất cả vẫn

còn đó, chưa bị đào sâu chôn chặt, nhưng tôi đã tiếp tục con đường của mình, tôi đã trông thấy những cánh cửa mở rộng khác, cảm nhận mùi hương mới mẻ được gió đưa đến. Benny đã trở thành một phần quá khứ của tôi, và phải nói luôn đó không phải là phần tệ nhất.

Cuộc đời tôi khá thú vị, tôi có thể dành toàn tâm cho công việc mà mình yêu thích, nhưng cũng có thể rẽ ngang để làm mẹ. Đó là lựa chọn hàng đầu của tôi. Tôi cảm thấy mình tràn đầy sức sống, như một cánh đồng vừa được cày ải, chứa đầy những vi khuẩn có lợi và sẵn sàng đón nhận người gieo hạt. Đúng là tôi có thể đi đến một bệnh viện Đan Mạch. Hoặc cùng lắm thì tôi sẽ vào quán bar và tán tỉnh một tay gieo giống có bề ngoài không quá kinh tởm. Nhưng sau một đêm mơ thấy Benny tươi cười ôm túi bắp rang bơ to đùng đi gieo hạt trên cánh đồng, tôi cảm thấy anh chính là người gieo hạt của tôi. Tôi đã gọi điện cho anh. Ngay thơ như một cô thiếu nữ đầy ắp kinh nghiệm thu thập từ cột báo dành cho các chị em.

Đáng lẽ tôi phải nhận thức được nguy cơ của mình. Tự dưng tôi kích hoạt lại một quá khứ đau đớn, đưa nó vào hiện tại. Anh đã quay về với tôi, cùng mái tóc bù xù không đỡ nổi, cùng những mùi hương, giọng nói và óc hài hước của anh. Làm sao tôi có thể trả lại anh, sau khi đã lợi dụng một chút, cho người phụ nữ có nhiều quyền hạn hơn đối với anh, chỉ vì cô ta cho anh những gì anh muốn?

Tại sao tôi không tự đặt cho mình câu hỏi này trước khi nhắm mắt đưa chân?

Bởi lẽ bây giờ thì đã muộn mất rồi. Giờ thì tôi chỉ còn phải gọi điện để thông báo với anh rằng kế hoạch đã đổ bể, chào anh và chúc may mắn. Sau đó bên tôi sẽ lại là một khoảng không gió lùa trống trải. Sẽ càng khó để lấp đầy nó, vì tôi biết Benny đặc biệt như thế nào, và việc có được một anh chàng giống như anh sẽ khó khăn đến đâu.

Quý tha ma bắt cô ta đi, cô nàng Désirée ngớ ngẩn và dằn dặt với cái ham muốn làm mẹ chết tiệt của mình. Phải cấm không để cho cô ta đến gần một đứa trẻ quá mười mét, vì cô ta là một kẻ thiếu năng cảm xúc. Mức độ thấu hiểu cuộc sống tình cảm của cô ta cũng ngang với khả năng nhận biết tiếng hót các loài chim của một người điếc.

Được rồi đó, Désirée, bây giờ mày có thể ngừng chơi đùa với cuộc sống của người khác. Tất cả những vấn đề mà mày chưa bao giờ cố gắng giải quyết cùng với Benny khi còn có thể, lần này mày nghĩ sẽ xử lý chúng như thế nào đây? Bạn gái anh ta, mày có biết cô ta như thế nào không? Mày có nghĩ đến một món quà từ biệt dễ thương dành cho cô ta không? Một cái lọ gốm chẳng hạn?

Sự thật hiển nhiên là tôi đã không nghĩ ngợi gì. Đã bao nhiêu lần tôi nghe thấy các chị phụ nữ có chồng ở độ tuổi hồi xuân phàn nàn rằng đàn ông toàn suy nghĩ bằng cái của nợ giữa hai chân... Còn tôi, tôi đã suy nghĩ bằng cái tử cung của mình. Thôi nào, quay vào ổ nằm đi, cô gái già, cô hãy tập quen với sự trống rỗng và dành phần đời còn lại của cô cho việc xuất ra một ít máu mỗi tháng. Désirée, hãy gọi điện cho anh ấy đi.

Tôi luôn thuộc nằm lòng số điện thoại của anh.

5. Chương 5: Benny

Désirée gọi điện trong khi tôi đang vắt sữa buổi sáng. Anita không bao giờ tham gia vào công việc này. Cô ấy đi làm hoặc ngủ bù sau ca trực tối.

- Em không biết phải nói thế nào. – Désirée mở lời

- Em cứ nói thẳng ra đi. – Tôi đáp với giọng khàn khàn. Con trai hay con gái đây?

- Thôi được. Xôi hỏng bỏng không rồi. Anh có thể bay đi. Cửa lồng đã mở.

- Nghĩa là sao? – Tôi không thể nghĩ ngợi được gì. Trong đầu tôi bắt đầu liên tưởng đến cái máy tiện gỗ của bố, để làm mấy cái thanh đứng của chiếc nôi. – Que thử thai bị hỏng à? Hay là em định cho anh ra rìa và bỏ đi cùng với đứa bé?

- Anh không nghe em nói gì à? – Désirée nói, và tôi nhận ra giọng nói những khi chực khóc của cô. – Chẳng có gì hết! Kết quả âm tính!

- Chẳng có gì... á? – Tôi hỏi lại như một thằng ngốc.

Cô khịt mũi và đáp:

- Chẳng có gì! Chồng con không có, chó mèo cũng không!

- Nghe này, Désirée, - tôi nói rồi ngừng lại một lúc, - em đang nghe anh đấy chứ?

- Vâng.

- Anh chẳng thấy chuyện này đáng cười chút nào.

- Không. Em hiểu mà. Em cũng vậy.

Chúng tôi im lặng một lát.

- Chẳng lẽ không làm gì được nữa hay sao? – Tôi hỏi với giọng ranh mãnh.

Désirée bật cười khe khẽ qua làn nước mắt.

- Anh định thế nào? Không có chuyện khiêu nại kết quả thử thai đâu nhé.

- Chúng ta có thể thử lại.

Im lặng.

- Anh bảo là...

- Em nghe thấy rồi.

Đầu dây bên kia lại im phắc. Xung quanh tôi, lũ bò cái càng lúc càng nhón nhào. Tôi chỉ vừa kịp xúc cổ khô cho một nửa trong số chúng. Số còn lại rõ ràng không hài lòng tẹo nào. Những con có khẩu phần thì đã xơi xong và bây giờ bắt đầu cảm thấy thiếu thiếu gì đó. Những con vừa sinh xong bị căng sữa rống lên to nhất.

- Désirée, anh phải...

- Chính anh là người chủ động chia tay. – Cô khẽ nói bằng giọng khô khốc.

- Khỉ gió! – Tôi rít lên. – Em mới là người không tin vào chuyện của chúng ta! Em thừa biết mà! Anh chỉ là đứa gánh hậu quả!

- Thế còn anh, anh tin tưởng đến mức nào?

Câu hỏi rất hay. Désirée còn nói thêm gì đó nữa, nhưng số 575 Jessie rống lên ngay bên cạnh khiến tôi không nghe được.

- Hết chịu nổi rồi! – Tôi gào lên. – Anh sẽ gọi cho em sau khi xong việc ở đây!

Hình như cô ấy đã đáp trả gì đó tôi không biết nữa. Tôi gác máy và bắt tay vào vắt sữa. Lũ bò tỏ ra cáu kỉnh đến nỗi một con đã xoạc chân đá ngang. Bò của tôi chưa bao giờ làm như thế, nên tôi bị bất ngờ và linh nguyên chiếc móng của nó vào đầu gối. Không phải bên đau mà là bên lành. Tôi bị mất chân trụ và lần thứ hai ngã lún xuống rãnh nước thải. Chúng đang định nói gì với tôi đây? “Benny, anh là một cục phân” chẳng hạn?

Ngay khi xong việc, tôi quay vào nhà, tắm một cái cho sạch rồi gọi cho Désirée. Vì không ai nghe máy, tôi bèn gọi đến thư viện. Cô ấy đang ở đó.

- Lại là anh đây. Giờ thì chúng ta có thể nói chuyện.

- Còn lâu! – Cô rít lên, trước khi giọng dịu lại. – Chỉ tìm trong kho dữ liệu chưa à?

Khí gió. Sợi dây liên lạc giữa chúng tôi chỉ vừa mới được nối lại thì lũ bò và các độc giả bắt đầu chen vào. Mà thật ra, lần trước chẳng phải cũng như thế sao?

- Anh nhớ em! – Tôi buột miệng.

- Cúp máy đi. Lát nữa em gọi lại.

Trong lúc chờ đợi, tôi gõ ngón tay lên chỗ có những bông hoa xanh của chiếc khăn mà Anita đã mua về trang trí cho cái bàn ăn cặp kênh. Rồi Désirée gọi điện. Âm thanh hơi bị nhiễu, hình như có tiếng nước chảy trong ống nghe.

- Em đưa anh đi đâu thế này?

- Em gọi bằng di động. Em đang ở trong phòng vệ sinh của thư viện. – Nghe chừng cô có vẻ bối rối.

- Phòng vệ sinh á? Đúng chỗ để trút bầu tâm sự nhỉ? – Tôi pha trò.

- Anh thấy không, em toàn đưa anh đến những chỗ hay ho thôi. Em đã mở cho anh những chân trời mới mẻ.

- Phải. Em hay làm như thế thật.

- Anh cũng vậy.

Lại im lặng

- Anh không thể để em ra đi một lần nữa! – Cuối cùng tôi lên tiếng. – Anh sẽ bán quách lũ bò cho một lò mổ, rồi dọn đến căn hộ vô khuẩn của em. Em sẽ có một con thú cưng là anh. Anh không sữa, không bày ra sần. Tất cả mọi việc em cần chỉ là thỉnh thoảng xúc cho anh một bát ngũ cốc!

- Anh nghe này, Benny! – Désirée nói, rồi im bất một lúc. – Anh có nghe em nói không đấy? Chuyện này không đùa được đâu.

- Vậy thì em nói gì đi chứ! Ý anh là, anh không thể hình dung việc đánh mất em một lần nữa!

- Em biết. Anh ám em suốt mấy tuần vừa rồi. Benny ạ, anh làm em rối tung lên. Em cũng không thể rũ bỏ anh được. Nhưng em không có ý định... Chết rồi, có người vào!

- Chúng ta vừa mất một đứa con! – Tôi vội gào lên, nhưng cô ấy đã cúp máy.

Tối hôm đó, tôi bảo với Anita mình cần phải đi dự cuộc họp của Hội Nông Dân.

6. Chương 6: Désirée

Khi yêu nhau, chỉ số IQ của người ta tụt xuống mức 72, tôi tin là thế. Vừa đủ để có thể tự mình tìm đến phòng vệ sinh và không bị cảnh sát thổi phạt trên đường, nhưng quá thấp để có thể đặt niềm tin vào sự xét đoán của họ.

Benny và tôi, chúng tôi đã nhất trí dành cho nhau thêm ba tối nữa, chỉ ba buổi tối thôi, vào thời điểm thích hợp trong tháng! Có lẽ tôi đã tính nhầm ngày và không thành công ở lần trước. Nhưng nếu sau lần này vẫn không có kết quả thì chúng tôi sẽ không gặp nhau nữa!

Vào đêm cuối cùng của đợt bổ sung, chúng tôi quắp lấy nhau như thể một trong hai đứa sắp phải ra chiến trường. Nước mắt tôi tuôn tràn trề, và khi tôi chạm tay vào má anh, tôi cũng cảm thấy ở đó hơi ươn ướt.

- Anh cũng khóc à? Đàn ông đàn ang kiểu gì thế!

- Không, nước mắt tự chảy đấy thôi. – Anh sụt sịt.

Cả anh lẫn tôi đều không còn tin tưởng vào chuyện có em bé nữa. Như thể chúng tôi đã tự lừa dối mình để có thêm ba đêm bổ sung trước khi chấm dứt chuyện tình rối rắm và bất khả thi của hai đứa. Tôi chưa bao giờ sung sướng đến thế, cũng chưa bao giờ cảm thấy gần gũi một ai đó như thế - nhưng có lẽ đó là do tôi biết sẽ không có lần tiếp theo chẳng? Đó chỉ là lời giã biệt thật buồn, lời giã biệt mà mối quan hệ của chúng

tôi lẽ ra không bao giờ cần đến. Chắc anh cũng cảm thấy như thế, vì cả anh lẫn tôi đều không đề cập đến chuyện tương lai trong những ngày này. Nói chung là chúng tôi hầu như không nói chuyện với nhau.

- Tranh mới à?

- Mmmm. Chân anh bị sao thế?

- Em sẽ không muốn biết đâu.

Trong im lặng, chúng tôi tiến vào phòng ngủ. Trong im lặng, chúng tôi làm tình suốt nhiều giờ liền, và trong im lặng chúng tôi chia tay trước cửa căn hộ, khi anh phải ra về. Chúng tôi còn biết nói gì đây? Tôi thật sự không muốn biết về cuộc sống mới của anh cũng như về bạn gái mới của anh, và tôi cũng không nghĩ anh muốn nói đến chuyện đó hoặc muốn biết tôi đã quen người nào chưa.

Ba đêm hóa ra là một khoảng thời gian dài một cách kỳ lạ. Đêm đầu tiên chúng tôi cảm thấy thông thả vì còn nhiều thời gian. Đêm thứ hai, chúng tôi nghĩ: “Dù sao cũng chưa phải đêm cuối”. Và trong đêm thứ ba, chúng tôi mãi mê tận hưởng đến nỗi thời gian như ngừng trôi.

Đêm hôm ấy, chúng tôi cũng đã trao đổi với nhau vài câu. Khi siết tay nhau thật chặt, chúng tôi đã lặp lại lời hứa sẽ không gặp nhau nữa nếu kết quả thử thai là âm tính. Như hai đứa trẻ con, chúng tôi đã hứa sẽ hôn nhau sau cú điện thoại cuối cùng và người nọ sẽ nghĩ đến môi người kia. Nụ hôn cuối cùng. Sau đó cả hai cùng nói: “Nếu như...”. Thế là chúng tôi phải nói lại từ đầu.

Tôi biết. Chúng tôi hoàn toàn không dă động gì đến chuyện trở thành cha mẹ, đúng không? Tôi đồng cảm với các cặp đôi cuồng cuồng đi kiểm tra sức khỏe sinh sản ngay khi thất bại ở lần đầu tiên không dùng các biện pháp tránh thai. Trước khi có thai, người ta chẳng dám nói gì, vì sợ nói trước bước không qua – biết đâu họ sẽ chẳng bao giờ có con thì sao?

Tôi cũng đã nghĩ đến tất cả những chị bạn của mình, dù là đã có hay chưa có con cái thì họ cũng đều nói việc làm mẹ khi đã nhiều tuổi trở nên khó khăn như thế nào. Nhét đồng xu vào khe máy thôi chưa đủ, còn phải chú ý đến thân nhiệt, rồi phải trồng cây chuối và làm nhiều trò mà có trời mới biết. Đôi khi tôi tự nhủ những lần gần gũi với Benny mà tôi đã sắp xếp một cách tự phát ấy có lẽ chỉ là một cách vô thức để làm cho cơ thể và cái đồng hồ sinh học trong tôi im tiếng: Chúng mày thấy chưa? Tao đã làm hết sức rồi nhé! Nếu không có kết quả thì đâu phải lỗi của tao, tại chúng mày đẩy chứ!

Thật ra thì tôi chưa từng nghĩ xa hơn về viễn cảnh con cái. Sau ba lần thử đầu tiên thất bại, tuy trên thực tế chỉ là hai lần, tôi đã bắt đầu nghĩ đến việc dọn tới G teborg. Tôi có một lời mời đến đó làm việc. Công việc chắc là thú vị lắm. Họ có kế hoạch xây dựng một ngôi nhà cổ tích cho trẻ em, trong đó sẽ có một phòng chiếu phim. Tôi thì đầy ắp ý tưởng. Chúng tôi có thể làm một hang động được chiếu sáng bởi những ngọn đuốc và ánh đèn ma thuật, tại đó những người kể chuyện có thể thỏa sức sáng tạo với truyện thần tiên và truyện ma. Chúng tôi cũng có thể tổ chức một liên hoan phim dành cho trẻ em, với những đặc điểm của một liên hoan phim người lớn: cũng có các giải thưởng, các buổi họp báo, các buổi lễ và những suất chiếu sớm, tất cả chỉ dành cho trẻ em. Tôi đã lên mạng xem qua những ngôi nhà hoặc căn hộ vừa sức với khả năng tài chính của mình.

Đúng lúc đó thì chứng đau bụng trước kia của tôi quay trở lại. Tôi cảm thấy không ổn chút nào. Mùi cà phê và khói thuốc là khiến tôi khó chịu. Tất cả các loại mùi đều trở nên mạnh hơn thường lệ. Tôi mệt mỏi và lười nhác, tôi có thể ngủ liền tù tì mười tiếng đồng hồ. Ngực tôi căng lên. Tôi có cảm giác như phải vác hai quả dưa nặng trĩu. Chu kỳ kinh của tôi bị chậm, tôi đã nghĩ đó là dấu hiệu của chứng rối loạn kinh nguyệt do khủng hoảng tinh thần. Khi người ta bị ám ảnh bởi chuyện sinh con, những thứ như thế vẫn hay diễn ra.

Rồi tôi mò đến hiệu thuốc và mua một que thử thai mới.

Dương tính á? Tôi nhìn cái que be bé. Tôi còn nhớ ý nghĩ đầu tiên trong đầu mình khi ấy là: “Thế này thì ai sẽ làm cái hang cổ tích ở G teborg đây?”

7. Chương 7: Benny

Viêm da chân! 416 Rosamunda bị viêm da chân! Đã từ lâu đàn bò của tôi không bị viêm nhiễm ở móng, tôi luôn cẩn thận phòng bệnh cho chúng. Nhưng dạo gần đây tôi đã bỏ bê việc nông trại. Tôi quên đặt mua rơm độn chuồng và mấy ngày qua toàn dùng rơm ảm. Tôi cũng quên không kiểm tra thân nhiệt, và bỏ lỡ dịp thụ tinh cho hai con bò có năng suất sữa cao nhất. Trong đầu tôi chỉ có cú điện thoại của Désirée. Biết đâu là cú cuối cùng...

Tôi không mong được cô ấy thông báo là mình sắp làm bố, lần này thì không, vấn đề không nằm ở đó. Khả năng đó rất thấp chỉ sau vài lần thử không thành công. Tôi rất hiểu điều đó. Tôi còn chưa bao giờ thắng cá cược bảy trên mười ba trận thể thao kia mà!

Không, tôi chỉ đang nghiền ngẫm xem tiếp theo mình sẽ làm gì. Có những hôm tôi tự hỏi cần phải làm gì để khiến Désirée mở cửa đón tôi trở lại. Ý tôi là bản thân tôi, chứ không phải con bò đực mà cô ấy nhìn thấy trong tôi. Những hôm khác, khi trông thấy Anita đóng vội cuốn catalogue của Guldfynd đang xem dở vì tôi xuất hiện, tôi tự nhủ mình đúng là thằng ngu khi mơ tưởng đến việc đảo ngược sự lựa chọn của mình. Cổng đã hẹp thì chớ, lại còn phải lùi cái xe kéo hai cầu, thử hỏi sao không khó khăn.

Thế rồi cô ấy gọi điện cho tôi vào máy cố định ở chuồng bò. Tưởng là tay bác sĩ thú y đã khiến tôi đợi suốt mấy tiếng đồng hồ, tôi bực bội hét vào ống nghe:

- Vâng!
- Được rồi. – Cô ấy nói vồn vện có thể.
- Được cái gì?
- Thì... được rồi.
- Ý em là...
- Vâng.
- Là...
- Còn gì nữa đây?
- Ừ...

Chắc chắn đó là mẫu đối thoại ngắn gọn nhất giữa hai chúng tôi, nhưng tôi còn biết nói gì đây? Đầu óc tôi tê liệt hoàn toàn rồi. Chiếc xe kéo hai cầu nằm chình ình trong đó.

- Thôi được, hình như lẽ ra em phải vui mừng vì chữ “Ừ” của anh. – Désirée gắt lên, rồi gác máy. Cô ấy đã cúp máy!

Tôi nhìn cái ống nghe trong tay. “Ừ” á? Cô ấy nghĩ tôi không thèm quan tâm thì phải? Tôi lập tức gọi lại cho Désirée. Không ai nghe máy. Thây kệ, chắc chắn cô ấy đang ở chỗ làm. Số điện thoại của thư viện là bao nhiêu ấy nhỉ? Tôi vừa khỏi sự lục tung mấy cái ngăn kéo đựng đồ trong xưởng vắt sữa để tìm cuốn danh bạ thì điện thoại lại đổ chuông. Tôi nhào đến nhấc máy.

- Sao em lại gác máy? Rõ ràng là anh hài lòng mà, em không thấy sao?
- Gì cơ? – Tay bác sĩ thú y hỏi lại.

Cả ngày hôm ấy tôi toàn gặp những chuyện như thế.

Xe thu gom sữa đi lạc đường và đến muộn mấy tiếng đồng hồ, nên tôi phải lùi ca vắt sữa tối vì bồn chứa sữa có nguy cơ bị tràn. Khi tôi gọi điện cho nhà máy sữa để mắng cho họ một trận thì một ông già dõ hơi ngạo mạn đội mũ phớt ca rô ở đâu xuất hiện. Xe hơi của ông ta bị sa xuống hố, và vì “có khả năng” nên tôi phải dùng máy kéo của mình, lôi xe lên hộ ông ta. Cảm phiền tôi thực hiện chuyện đó thật nhanh, vì ông ta phải tham dự một cuộc họp. Trước khi tôi kịp trả lời thì chi cục thuế gọi điện đến. Tôi đã điền sai một mẫu đơn và có nguy cơ bị cắt khoản trợ thuế của châu Âu, thậm chí có thể bị truy thu. Trong khi tôi dõ co với họ thì ông già ở trong sảnh nôn nóng hỏi: “Này, thế chúng ta có đi kéo xe không?”

Đúng lúc đó Anita về đến nhà. Cô ấy nắm bắt tình hình chỉ trong nháy mắt và cầm lấy ống nghe từ tay tôi để nói với tay nhân viên thuê:

- Chúng tôi sẽ kiểm tra và gọi anh sau.

Trong lúc đi pha cho ông già một tách cà phê, Anita thông báo với tôi là xe thu gom sữa đang đến. Cô ấy đã vượt qua nó ở khúc quanh gần Lundgren. Tôi đi ra chuồng bò để vắt sữa và mắng gã lái xe chở sữa một chập. Đến lúc quay vào nhà thì Anita đã dùng máy kéo lôi xe ông già lên khỏi cái hố, ngoài ra cô ấy đã kịp hỏi han từ ông ấy hàng đống thông tin cần thiết về các quyền và nghĩa vụ trong mẫu đơn rắc rối, có vẻ như ông ta là luật sư. Nhờ thế, Anita vui vẻ nói với tôi là cô ấy sẽ lo vụ thuê mà ngay ngày hôm sau.

Tôi buông người xuống băng ghế trong bếp, úp trán xuống mặt bàn và vòng hai tay ôm lấy đầu. Lại bị đau đầu rồi. Đúng là loạn xà ngầu! Tôi đã không có lấy một phút để gọi điện cho Désirée, và giờ thì tôi buộc phải làm chuyện đó mà không có thời gian suy nghĩ. Điều duy nhất tôi có trong đầu là: Désirée sẽ làm gì nếu như cô ấy là người sống ở đây và đi làm về giữa lúc mọi chuyện rối tung như thế? Cô ấy sẽ cáu tiết vì tôi chưa kịp vắt sữa, rồi nhảy lên xe quay lại thành phố để đi xem một bộ phim Pháp kinh điển nào đó...

Tôi cảm thấy hai ngón tay cái khỏe mạnh của Anita bắt đầu xoa bóp trên gáy mình. Cơn đau bỗng chốc dịu đi.

Tôi quay lại, vòng tay ôm lấy hông Anita và khóc nức lên như một đứa trẻ.

8. Chương 8: Anita

Thế đấy. Thế là xong! Tôi chỉ còn phải thu dọn đời mình và gói ghém hành lý.

Nếu trước đây một tuần có ai đó bảo với tôi là mọi chuyện sẽ kết thúc như thế này, chắc chắn tôi không tin. Không thể nào như thế được. Không phải là Benny, người mà tôi biết quá rõ. Anh ta không hành động như thế. Anh ta sẽ không làm cho bạn gái cũ mang bầu, người dứt khoát đã không còn là bạn gái của anh ta nữa. Chỉ vì chị ta yêu cầu. Mà anh ta lấy đâu ra thời gian để làm chuyện ấy kia chứ?

- Nhưng chắc em cũng đã nhận thấy rồi, đúng không? – Benny sụt sịt. – Anh vắng nhà mấy tối liền! Tháng trước một đợt, và cách đây hai tuần một đợt nữa! Trước đây anh chưa từng gặp chuyện này!

A, bọn đàn ông các anh, lúc nào cũng có thể biện hộ được. Các anh chẳng bao giờ có lỗi cả.

Nghe chừng chúng tôi sắp sửa nhất trí đây là lỗi của tôi, bởi vì tôi đã không nhận thấy điều gì bất thường. Nhưng mà này, chẳng phải lúc thì anh ta bảo là đi giúp Berggren điền các thứ giấy tờ quái quỷ, lúc lại nói là phải đi họp đoàn thể với vấn đề gì đó hay sao? Chưa kể tôi cũng phải học lớp kế toán buổi tối, nên tôi cũng đâu có nhà.

Ngay cả nếu như tôi thắc mắc trong lòng rằng: “Này, lạ thật nhỉ, mấy đêm liền Benny vắng nhà rồi!” thì tôi cũng chẳng thể nào tự bảo với mình: “Thôi rồi, đảm bảo anh ta đi ngủ với bạn gái cũ!”

Không, mọi chuyện đối với tôi hoàn toàn bất ngờ, có thể khẳng định như thế. Benny đã kể tất cả với tôi trong cái buổi tối lộn xộn mà xe chở sữa đến muộn và tôi phải đi cứu xe cho ông Nordéus. Tôi còn nhớ lúc đó mình rất tươi tỉnh, vì một mặt tôi đã lôi chiếc xe hơi lên khỏi hố thành công, mặc dù biết lái máy kéo chưa lâu.

Mặt khác, ông Nordéus đã cho tôi vài lời khuyên hữu ích để có thể xoay sở với biểu mẫu thuê. Đáng lẽ tôi sẽ bắt tay vào việc đó ngay nếu như Benny không kể tuốt tuột với tôi tối hôm ấy. Thay vào đó tôi chỉ nín thinh. Tôi cóc cần biết liệu anh ta có phải bồi hoàn hết tiền và nộp phạt thêm hay không. Chuyện đó đâu có liên quan gì với tôi nữa?

Tôi sẽ sửa soạn va li và cố gắng tống Marit ra khỏi căn hộ đã cho cô ta thuê. Việc quay lại làm toàn thời gian ở bệnh viện thì không thành vấn đề. Ở khoa của tôi họ luôn thiếu người.

Tôi nhìn quanh căn bếp. Tôi nghĩ mình sẽ đem theo cái rèm cửa, chẳng phải vì cần đến nó cho căn hộ hai phòng của mình, mà vì không đời nào tôi chăm chút cái bếp này cho con mụ Tôm cái kia. Không đời nào. Nếu chị ta đến sống ở đây, thì chị ta sẽ phải tự lo lấy vụ rèm cửa. Benny nói đầy cả tai tôi rồi. Chị ta không thực tế ra sao, không biết làm cái nọ, sờ lắn cái kia thế nào...

Tối hôm ấy anh ta còn cố nhắc lại một lần nữa: “Cô ấy sẽ không bao giờ được như em, Anita ạ. Cô ấy sẽ không bao giờ đỡ dần cho anh được như em!”

Thế thì chị ta làm được cái quái gì cho anh đây, đồ đểu? Tôi chỉ muốn hét vào mặt anh ta như thế. Việc gì anh phải đi gieo giống cho chị ta? Anh không nghĩ là tôi đây, tôi cũng muốn có con lắm à?

Nhưng Benny tiếp tục kể lể các tính tốt của tôi, anh ta bảo tôi đã cư xử tốt như thế nào, thậm chí tôi đã làm anh ta hết đau đầu ra sao... Nhưng chị ta muốn có con quá, chị ta thậm chí không yêu cầu anh ta phải có trách nhiệm, chị ta bảo là sẽ nuôi con một mình, nhưng anh ta không thể để cho chị ta làm như thế. Tất nhiên anh ta sẽ chăm sóc đứa con của mình, vì anh ta muốn được ở gần nó...

Thật là một người đàn ông tuyệt vời, anh chàng Benny đầy trách nhiệm, và mụ Tôm cái không đòi hỏi gì kia, chị ta cũng thật ngoan... Tôi phát buồn nôn với cả hai người. Thế trách nhiệm của anh đối với tôi ở đâu, hả Benny? Sau khi vì anh mà tôi phải làm lụng quần quật, phải hầu hạ anh cả năm trời? Anh cứ thế mà rũ bỏ hay sao? Mà tại sao tôi lại phải dọn đi nhỉ, nếu như con mụ Tôm cái kia “chẳng đòi hỏi gì”?

Nếu tôi kiên quyết từ chối ra đi thì sao nhỉ? Hay là tôi bảo, ừ thì, đương nhiên anh phải chu cấp cho con mình, nhưng Benny ạ, em cũng có bầu rồi, em ở lại sẽ tiện hơn. Đẳng nào em cũng ở đây rồi, ngoài ra anh cũng biết em có thể đỡ dần anh chuyện nông trại. Nếu anh phải có trách nhiệm về con cái, thì đứa con trong bụng em đây, anh sẽ bỏ đi đâu? Sau đó tôi chỉ việc vờ sẩy thai, hoặc là ngừng uống thuốc tránh thai. Anh ta sẽ chẳng giơ mười ngón tay mà tính ngày được đâu, mà anh ta lấy đâu ra từng ấy ngón! Lúc đó có nghĩ ngờ thì cũng đã quá muộn.

Dù sao thì tôi cũng đã nghĩ đến việc ngừng uống thuốc. Bởi vì chúng tôi muốn có con, tôi đã tưởng như thế. “Chúng tôi” cơ đấy.

Hóa ra tôi chỉ tự lừa dối mình. Anh ta chưa bao giờ dành tình cảm cho tôi như cho mụ Tôm kia. Anh ta dùng tôi vào việc khác.

Benny đểu giả. Tôi mong anh sẽ nhận lấy một khoản tiền phạt khổng lồ để anh không thể trả nổi. Rồi anh sẽ đi tù vì tội gian lận tiền trợ thuế.

Cái bàn bếp là của tôi. Chiếc ghế trong phòng khách mà anh ta rất thích, cũng của tôi nốt.

9. Chương 9: Désirée

Tôi tin là Benny và tôi đều có chung cảm giác định mệnh đã nắm gáy đưa chúng tôi lại với nhau, rằng chúng tôi phải lao vào những thứ không thể xử lý trước đây.

Phải khẳng định ngay là mọi chuyện không hề dễ ă. Theo một cách thức rất lạ lùng, nó đã bay biến đi đâu mất, sự luyến tiếc đầy buồn bã và day dứt (hoặc là ngây thơ và sến sẩm) mà chúng tôi cảm thấy khi nghĩ rằng mọi chuyện đã hỏng – hai đứa không sống được với nhau và cũng chẳng có đứa con nào. Thậm chí tôi chẳng thể hình dung nổi mình từng nhớ Benny như thế nào những khi băng qua gió lạnh đi đến thư viện. Tôi chỉ thấy một mối rã rời và có một suy nghĩ duy nhất trong đầu: ngủ.

Ngủ, ngủ và ngủ. Vừa thức là đã ngủ ngay lại được, có thể nói như thế. Tôi về nhà để ngủ vào giờ nghỉ trưa, với cái lò vi sóng được hẹn giờ hai mươi phút. Có lần tôi chui vào giữa hai kệ sách trong kho của thư viện, dựa lưng vào tường để ngủ thiếp đi mười lăm phút. Ngủ và không suy nghĩ gì nữa.

Tình hình với Benny còn tệ hơn nhiều lần. Anh ấy đã kể cho tôi nghe chuyện mình bị ngã mấy lần xuống rãnh nước thải, và coi đó như là sự can thiệp của một thế lực tối cao để nhắc anh nhớ mình là một thằng

bỏ đi. Chưa hết, giờ đây anh phải tự xoay xở một mình, gác lại một số kế hoạch, phá vỡ các lời hứa hẹn và cư xử như một tên đầu gấu.

Trong tình trạng buồn ngủ triền miên này, tôi chẳng còn hơi sức để xót thương cho anh lẫn cho cô em họ xa của anh, cái người tóc nâu mà tôi đã nhìn thấy từ xa một lần duy nhất. Người mà theo Benny là một phụ nữ rất tốt bụng, sạch sẽ và quyết đoán. Trong lần duy nhất mà Benny và tôi gặp nhau vào tuần lễ đầu tiên sau cú điện thoại thông báo của tôi, anh không ngừng tra tấn lỗ tai tôi bằng những lời kể về thiên thần nông trại của mình. Ngay tại quán cà phê của thư viện, tôi đã phải cầm lòng lắm mới không ném cái bánh ngọt phủ kem của mình vào giữa bộ mặt râu tía tua tủa của Benny. Cô ta đã học lái máy kéo, cái cô Anita ấy, cô ta đả trách các công việc giấy tờ, cô ta biết nấu món xúc xích xông khói kiểu truyền thống cực ngon! Trời ơi! Anh thực sự nghĩ tôi cần nghe những chuyện ấy lắm sao, trong khi mùi cà phê và khói thuốc trong quán đang làm ruột gan tôi lộn tung phèo?

Tôi vịn vịn người trên ghế và ho húng hắng. Cách chỗ tôi đứng một mét, bốn mụ đàn bà đang nhả khói như điên phía sau một cây sung rụng lá, tấm bình phong che chắn giữa hai khu vực được và không được hút thuốc. Benny ngừng nói một lúc để vỗ nhẹ vào lưng tôi.

- Em bị mắc nghẹn à? – Anh hỏi. – Mà này, em không muốn ăn bánh nữa à? Ăn nhiều sẽ làm tăng độ béo trong sữa mẹ...

Đó là lần duy nhất trong ngày Benny đề cập đến tương lai làm cha mẹ của chúng tôi! Toàn bộ sự định của tôi bắt đầu chao đảo – không lẽ tôi thật sự muốn đặt tương lai của mẹ con tôi vào tay một người có khả năng đồng cảm tương đương với một sinh vật đơn bào?

Nhưng tôi đoán là lương tâm cắn rứt đã khiến anh nói nhiều về các ưu điểm của Anita. Tôi cảm thấy đàn ông thường có khuynh hướng tâng bốc những phụ nữ mà họ đang lừa dối. Có lẽ việc đó khiến cho mặc cảm tội lỗi của họ trở nên dễ chịu hơn. Nhưng những người phụ nữ ấy, họ nào có vui khi nghe những lời như: “Không phải lỗi tại em, em là cô gái dễ thương nhất trên đời...”. Nếu một ngày nào đó Benny giở những lời lẽ đó ra với tôi, tôi sẽ tống một cái bàn chải cọ bồn cầu xuống họng anh rồi bóp cổ cho anh biết thân biết phận. (Không phải chuyện bầu bí làm tôi thay đổi tâm trạng đâu nhé! Tôi đang rất vui!).

Nhưng tôi nghĩ còn một loại đàn ông khác tệ hơn. Đó là những ông chồng tự coi mình như nạn nhân vô tội của một một bà vợ nhảm chán và/hoặc xấu xa. Giống như Sten vẫn hay nói hồi anh ta nấu cháo điện thoại với tôi mỗi tối: “Em biết không, Birgitta chẳng bao giờ hiểu anh”. Để cho qua chuyện, tôi bảo anh ta: “Em cũng thế!” rồi cúp máy luôn. Sau vụ đó anh ta từ chối tài trợ cho dự án liên hoan phim thiếu nhi của tôi.

Nói thật tình, tôi hoàn toàn không biết sẽ phải xử lý như thế nào, nếu chẳng hạn như chuyện giữa Anders và tôi đi đến một cái gì đó bền vững. Tôi sẽ chọn cách nào để chia tay? Vuốt ve, khóc lóc hay dùng cách thức hèn hạ nhất là lặn mất tăm? Có gì quan trọng đâu. Nỗi đau vẫn như thế đối với người bị bỏ rơi. Thực ra, cách tốt nhất là cư xử như một kẻ khốn nạn để cho người đó vì tức giận mà quên ta dễ dàng hơn. Nhưng cũng chẳng biết được... Cho đến giờ tôi chỉ bị bỏ rơi có một lần, do sai sót của thần chết, nhưng ngay cả thế tôi cũng đã cảm tức rjan tội nghiệp lắm rồi.

Dù sao thì tôi đã khuyên Benny nên sòng phẳng luôn với Anita để cho cô ấy cảm thấy mừng rỡ vì đã kịp thời nhận ra chân tướng của anh, sau đó đền bù cho cô ấy thật hậu hĩnh vì những việc cô ấy đã làm. Một lời đề nghị hoàn toàn ngu ngốc, đầy ác ý – nhưng tôi mệt mỏi tới nỗi chỉ còn biết áp mà xuống cái gạt tàn thuốc và ngủ ngay tại chỗ.

Trời ạ, tôi mệt mỏi khủng khiếp. Khi không ngủ, hoặc tôi thấy buồn nôn, hoặc tôi giận dữ vô cớ, và thường là cả hai cái cùng lúc. Trừ phi tôi chui vào một góc để khóc rầm rức. Việc biết được đó là do thay đổi nội tiết tố chẳng giúp ích được gì, mà ngược lại, khi bị ai đó nhắc khéo, tôi càng nổi đóa. Đừng có đại mà đụng đến con bầu này!

10. Chương 10: Benny

Việc nói hết với Anita hóa ra không đến nỗi khủng khiếp như tôi tưởng. Trong những cơn ác mộng của tôi nó kinh dị hơn thế hàng ngàn lần.

Tôi không hiểu mình đã tưởng tượng những gì. Rằng Anita sẽ vuốt tóc, xoa bóp gáy cho tôi và bảo: “Sẽ ổn thôi mà, anh Benny!” như rất nhiều lần trước đây chẳng?

Và sau đó cô ấy sẽ nói: “Chị ấy có thể ở trong căn phòng trên gác, em chỉ cần cái băng ghế trong bếp là được rồi”.

Tôi không muốn Anita dọn đi! Tôi đã quen với sự bầu bạn của cô ấy trong chuồng bò, quen với sự hiện diện bình thản và lặng lẽ của cô ấy khi tôi mệt mỏi ngồi trước tivi xem những chương trình vớ vẩn.

Ai sẽ lo liệu mớ bòng bong với liên minh châu Âu? Mà Désirée có thực sự muốn đến sống ở đây hay không?

Thực ra mà nói, tôi là người dễ sa vào chiếc bẫy đa thê. Benny và hai cô vợ, một cô trên giường, cô kia dưới bếp. Có thể còn cô thứ ba ở ngoài đồng.

Nếu Anita là em gái tôi thì mọi chuyện có thể sẽ dễ dàng hơn. Cô ấy sẽ bực dọc, cần nhằn và tranh giành quyền lực trong bếp với bà chị dâu, nhưng sẽ vẫn có chỗ cho cả hai người, giống như trường hợp của mẹ tôi, bà tôi và dì Gertrud hồi tôi còn bé. Không khí lúc đó nặng nề như hòn đá, tưởng có thể mài dao được ấy chứ, nhưng chỉ cần bố tôi không tham dự vào là ba người phụ nữ tự thu xếp trót lọt hết. Hơn nữa, tôi nghĩ Désirée sẽ nhanh chóng nhượng bộ thôi...

Một cô em gái thì được, nhưng một cô gái đã ngủ chung giường cùng tôi cả một năm nay không thể ở lại và chia sẻ việc nhà với Désirée được. Ngay cả khi chiếc giường không chứng kiến những màn mây mưa cuồng nhiệt, tôi phải thừa nhận như thế. Đôi khi tôi có cảm giác như Anita có thể rút kim ra đan tiếp ngay trong khi chúng tôi chưa tàn cuộc. Tất nhiên cô ấy không rút rờ, nhưng chưa bao giờ Anita tỏ ra phát cuồng vì ham muốn và lôi tôi lên giường, phải nói là như thế. Với cô, chuyện ấy giống như chuyện cần phải làm, gần như việc giặt quần áo hàng tuần vậy. Nói thế thì cũng hơi quá đáng, tôi biết cô ấy cũng cố gắng thử nghiệm những thứ đã đọc được trên mấy tờ phụ trương tạp chí, kiểu như: “Những điều đàn ông thích ở trên giường!”

Nhưng khi Anita rúc đầu vào dưới tấm chăn, tôi cảm thấy bối rối nhiều hơn là thích thú. Trời ạ, khi nghĩ tới những gì nàng Tôm có thể làm với mình, tôi muốn chết ngất vì sung sướng, và chưa bao giờ tôi cảm thấy ngưỡng ngáp. Nhưng Anita dù sao vẫn là em họ tôi, dù là em họ xa. Tôi đã biết cô ấy từ hồi hai đứa chơi trò bác sĩ!

Tôi đã cố giải thích sự tình cho Anita. Tôi đã tưởng cô ấy sẽ giết tôi. Tôi giấu biến con dao chặt thịt và lấp pin mới cho bộ cảm ứng báo cháy.

Tôi rất muốn bàn chuyện đó với Désirée, nhưng lần duy nhất chúng tôi gặp nhau trong quãng thời gian khó khăn này, tôi lại đi huyền thuyên về các phẩm chất của Anita. Cứ như lười tôi tự hoạt động theo ý nó chứ không phải theo sự chỉ đạo của khổ chủ. Dĩ nhiên những điều tôi nói không sai, nhưng lẽ ra tôi nên hỏi Désirée cách đối phó với cơn thịnh nộ mà tôi gây ra cho Anita. Bởi vì vào buổi tối định mệnh ấy, cô em họ của tôi đã trở thành một người hoàn toàn khác. Một người mà tôi không hề quen biết. Anita phản ứng rất gay gắt. Cô ấy lao ra khỏi bếp và đâm xe vào cổng rào. Sau đó, cô ấy bước xuống, quan sát mũi xe rúm ró và bật cười sảng sặc. Tôi đã cố hỏi thăm xem ông già đội mũ carô nói gì về mớ giấy tờ thuế, nhưng Anita chỉ đáp gọn lộn: “Anh đi mà hỏi luật sư. Khi anh phải ra hầu tòa ấy. Đồ ngu!”

Tuyệt vời! Tôi tưởng đâu người phụ nữ duy nhất từng coi tôi như thằng ngu là mẹ. Nhưng có lẽ mẹ hiền quá nên không nói thẳng điều đó vào mặt tôi.

Những diễn biến sau đó giống như một chuyến tàu lượn siêu tốc, trời sập thất thường. Một hôm, lúc tôi vào nhà, tôi thấy Anita đang khóc, quyển catalogue của Guldfynd đặt trên đùi, tay vươn ra tìm tôi. Lúc đó tôi xấu hổ vô cùng và không nói được dù chỉ một chữ.

Ngay hôm sau, tôi bắt gặp Anita cố dùng móng tay để lột bỏ chỗ giấy dán tường mới tinh mà chính tay cô ấy đã dán, như một mù diên. Tôi chẳng biết phải làm gì. Rốt cuộc tôi hỏi cô ấy xem liệu có quen người nào

ở bệnh viện để tôi đưa đi khám.

Đáp lại lời tôi, Anita thẳng tay ném chiếc máy nghe đĩa mới tậu của tôi qua cửa sổ.

Mà lúc đó cửa sổ đóng mới chết tôi chứ.

Năm thứ hai: Trời nắng ráo

11. Chương 11: Désirée

Benny đã gọi điện đến thư viện. Anh ghen ngào đến nỗi lúc đầu tôi khó khăn lắm mới hiểu được những điều anh nói.

Anita cũng đã có thai! Cô ta vừa mới thông báo cho anh ấy biết!

Tôi buông ống nghe khiến nó rơi thẳng xuống mặt bàn làm việc bằng gỗ bulô mới tinh. Rồi tôi cầm nó lên và nói bằng một giọng vui vẻ:

- Hay quá, em tin chắc tụi nhỏ sẽ thân với nhau lắm đây! Anh sẽ phải kiếm một chiếc xe đẩy đôi, phòng khi chúng muốn đi dạo chơi cùng một lượt.

Nói xong tôi cúp máy luôn.

Tôi lấy cốc đau đầu và về nhà ngủ liền tù tì mười bốn tiếng đồng hồ.

Khi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, tôi không biết mình đang ở đâu. Ngoài trời tối om, tôi làm rơi điện thoại trước khi mò được cái ống nghe. Người gọi là Benny.

- Anita bịa đấy! – Anh reo lên. – Cô ấy rất thất vọng, và anh hiểu bây giờ thật không phải lúc, nhưng chúng mình cần...

Qua điện thoại, tôi nghe thấy tiếng bờ rỗng và âm thanh tích tắc của máy vắt sữa. Anh gọi tôi từ chuồng bò. Tôi cúp máy, tháo dây và ngủ tiếp.

Khi thức dậy, tôi tin chắc mình có thể tự thỏa thuận được với ý nghĩ sẽ không bao giờ sống cùng với Benny. Không bao giờ phải chạy đi cạy cứt ruồi bám trên cửa sổ bếp, không bao giờ phải chạt vật đẩy xe nôi trên những con đường bùn lầy không có đèn chiếu sáng. Tôi gọi vào máy chuông bò để thông báo điều đó với anh.

- Không phải là em không muốn thử! – Tôi nói thêm. – Đơn giản là anh phải thật sự chắc chắn về điều mình sẽ làm. Ý em không phải là vụ ai bầu ai không. Ý em là em không biết lái máy kéo và không biết nấu món xúc xích xông khói kiểu truyền thống. Em cực ghét món ấy!

Giọng tôi lạc lên tông the thé. Tôi hắng giọng.

- E hèm... Liệu anh có thể sống được với em nếu như chuyện đó đồng nghĩa với việc anh sẽ không bao giờ nhìn thấy món ấy trong bữa tối?

Anh im lặng một lát.

- Thế còn món bánh khoai? – Anh ướm lời.

Ba tuần lễ sau, tôi bắt xe đến trang trại với một gói bánh khoai to tướng. Anita đã dọn đi một tuần trước đó.

Tôi sốc nặng khi bước vào bếp.

Thôi rồi, Anita và tôi không có cùng sở thích. Tôi không bao giờ ưa nổi những chiếc kệ bé xíu với hàng loạt ngăn trưng bày đủ thể loại vỏ sò ốc và chậu đồng thu nhỏ. Trong nhà tôi không được có hoa bất tử, các

loại rèm cửa rườm rà bằng vải kẻ ô. Benny thường phàn nàn rằng căn bếp của tôi khiến anh nghĩ đến căng tin trường học.

Nhưng không thể phủ nhận là Anita đã làm được nhiều điều với tệ xá của Benny. Bây giờ trông nó đã giống nhà hơn, lối trang trí nội thất của cô ta gần gũi với một ngôi nhà hơn tôi. Đây không phải là căn bếp dành cho những ngọn đèn hiện đại và đồ đạc mạ kền sáng choang.

Tôi bị ấn tượng mạnh đến nỗi phải ngồi phịch xuống băng ghế bằng gỗ đánh bóng – cái này cũng mới – chỉ để quan sát. Tôi luôn xem Anita như Kẻ Ngoài Cuộc, nhưng giờ đây tôi bắt đầu nhận ra rằng người ngoài cuộc chính là tôi. Một lúc sau tôi đứng dậy, đi tìm một cái nồi – mới tinh – và thả từng viên khoai tây nhồi thịt vào khi nước sôi tấp. Trông chúng không được ngon, và tôi đã quên mất món ăn kèm. Rau roquette trộn hạt thông được không nhỉ?

Đúng lúc đó Benny xuất hiện với mái tóc ướt nhoẹt và trên người độc một chiếc quần đùi dài. Anh vừa mới tắm trong cái buồng tắm vòi sen mà Anita đã bắt anh lấp ở dưới hầm. Khi nhìn thấy tôi, anh rạng rỡ hẳn lên, nhưng tôi tin anh sẽ càng hài lòng hơn khi nhìn thấy nồi bánh khoai tây.

- Bánh khoai tây, vật bảo chứng tình yêu của anh đây rồi! – Anh nói một cách hài hước.

Vớ lấy chiếc nĩa, anh nhón lấy một chiếc bánh, và tỏ ra tiếc nuối vì tôi đã không mua mút nam việt quất.

Benny đã báo tôi biết là Anita sẽ quay lại vào thứ Bảy tới cùng với anh trai để dọn đồ cho xong.

- Anh sẽ rất mừng nếu Pelle không xách theo khẩu súng săn. – Benny nói. – Cậu ta không ngại đánh nhừ tử những thằng bạn của mình khi phát hiện tụi nó cư xử tệ hại với em gái của mình, khi chúng tỏ ra thân thiện quá mức, em hiểu ý anh rồi đấy. Anita đã rất bực ông anh. Nhưng lần này thì anh nghĩ cô ấy sẽ không buồn nhúc nhích một ngón tay để ngăn Pelle.

- Chỗ này sẽ trống trải lắm đây! – Anh nói tiếp. – Anita đã tổng khử phần lớn đồ đạc của anh khi dọn đến. Em sẽ tha hồ sắp xếp bài trí theo ý muốn.

Benny liếc nhìn tôi. Anh biết thừa phong cách của Anita gần gũi với anh hơn là với tôi. Và anh cũng chưa biết chắc tôi có dọn đến đây hay không, vì tôi vẫn chưa nói rõ ý định của mình. Đề nghị của anh gần giống như khi một ông thị trưởng miễn cưỡng trao chiếc chìa khóa danh dự cho kẻ chinh phục và lén lút bắt chéo ngón tay sau lưng.

Anita đã chăm chút cho tổ ấm nhỏ và sống ở đây một cách yên bình cho đến khi tôi bước vào cùng khao khát có con với người đàn ông của cô ta. Và chuyện gì phải đến đã đến.

Tôi đã hắt cẳng Anita, và tôi cảm thấy một ngày kia mình sẽ phải trả giá cho điều đó.

12. Chương 12: Benny

Bố luôn bảo là không ai có thể yêu nhau quá ba tháng, nếu không sẽ hóa điên. Mẹ hay liếc xéo bố khi ông nói thế, khiến ông vội vàng thêm vào: “Sau đó thì, sau đó thì họ sẽ sống với nhau thật lòng nếu may mắn! Giống như bố đây này!”. Và mặc dù ông không phải là chàng Romeo, tôi tin ông nói chân thành, mẹ tôi cũng vậy. Mẹ chưa bao giờ thực sự chấp nhận cái chết của bố. Sau khi ông mất, bà có một thói quen kỳ lạ là cứ quay đầu sang bên cạnh, như thể tin rằng ông đang đứng đó, ngay cạnh mình.

Có khi mẹ còn cảm nhận được sự hiện diện của bố nữa ấy chứ.

Tôi muốn Désirée và tôi cũng gắn bó với nhau theo cách này. Nhưng tôi e là chúng tôi sẽ gặp nhiều trở ngại trên con đường đạt được điều đó!

Tôi đã mất hai tháng để khiến cô ấy nói ra việc muốn hay không muốn đến sống cùng tôi. Rốt cuộc Désirée tuyên bố cô ấy không nghĩ mình muốn, nhưng sẽ làm. Cảm ơn vì sự nhiệt tình!

Désirée ngủ lại ngày một thường xuyên hơn. Buổi sáng cô ấy lái xe của tôi để vào thành phố giữa những cái ngáp và tiếng cầu nhàu. Cứ nhìn cô ấy trong sân thì biết, vừa cần nhàn cô ấy vừa đá vào chiếc Subaru già lão không chịu nổi máy khi trời lạnh của tôi.

Thường thì khi chúng tôi xem tivi, tôi đắp cho Désirée một chiếc chăn, và lần nào cũng như lần nào, cô ấy ngủ quên trên chiếc trường kỷ, đến khi tỉnh dậy thì không đủ can đảm để về nhà nữa. Tôi cũng muốn thế.

Không phải tôi muốn chuyện sex siết gì, chuyện ấy tạm thời đang bị bỏ quên, tôi không dám tự tiện như trước nữa. Tôi có cảm giác như phải rón rén đi vào một vùng đất thiêng, nếu không tôi sẽ vô tình chạm vào đầu đứa bé. Trước sự rụt rè của tôi, Désirée chỉ khịt mũi và bảo tôi: “Hiện tại đứa bé chỉ là một con nòng nọc, lại được bọc trong một cái túi bảo vệ rất chắc chắn, nên anh cứ thoải mái đi!” Lạ lùng là cô ấy thậm chí còn cuồng nhiệt hơn bình thường. Có khi cô ấy đánh thức tôi dậy trong khi tôi đang say ngủ sau hiệp đầu, rồi rên rỉ và trào lên bụng tôi. Désirée đổ thừa cho sự thay đổi nội tiết, nhưng tôi không dám chắc, nhiều khi ông chồng vẫn thường bảo vợ họ lạnh lùng hẳn khi mang bầu. Tuy nhiên, Désirée quả thật chẳng giống ai cả, có lẽ chính vì thế mà cô ấy khiến tôi mê mẩn.

Không phải, tôi chỉ muốn Désirée ngủ lại ban đêm để cho cô ấy thấy có thể đi đi về về giữa trang trại và thành phố, nhưng dù sao thì chúng tôi cũng phải sớm giải quyết chuyện này, nếu cô ấy không muốn tôi đưa đàn bò vào trú ngụ trong căn hộ của cô ấy. Bởi vì cái nôi của em bé sẽ chỉ được đặt cố định ở một chỗ duy nhất. Chúng tôi đã nhất trí với nhau như vậy.

Sau đó cô ấy đã nhắm mắt đưa chân!

Désirée đã bán căn hộ rất được giá, rồi dùng tiền mua một chiếc Volvo có thể nổ máy kể cả khi nhiệt độ xuống âm mười độ. Và một ngày đẹp trời, tôi đem xe đến chỗ hết đồ đạc của cô về trang trại.

Anita và Pelle đã đến Rowan như hai chú ong giận dữ và mang đi gần như tất cả những gì có thể lấy được. Tôi chỉ đứng dựa cửa nhìn hai người đó, và nhiều lần lên tiếng mời họ dừng cà phê. “Anh á? Anh còn không biết bật máy pha cà phê nữa là!” – Anita đã gắt gỏng như thế.

Sau chuyến xe cuối cùng của hai người, các căn phòng trống rỗng âm vang một cách rùng rợn, và trong chạn bếp chỉ còn trơ lại giấy dán kệ. Thật tình tôi không biết Anita đã đóng góp nhiều đến mức ấy cho ngôi nhà, phải thừa nhận điều đó.

Ngược lại, hôm đi dọn đồ cho Désirée thì chỉ một thoáng là xong. Cô ấy không phải loại người hay tích góp đồ đạc. Nhưng nói thế chứ, sau khi khuôn vác mấy thùng sách lủi lủi trên lưng, tôi đã phải đi vắt sữa với cái lưng gù gập. Lúc từ chuồng bò quay vào nhà, tôi thấy Désirée đang ngồi phệt dưới đất, nước mắt ngấn dài vì đồ đạc của cô ấy không ăn nhập gì với giấy dán tường của Anita. Tôi thấy cũng đâu đến nỗi xấu, lớp giấy dán tường có những bông hoa to và nhiều lá ấy.

- Tường nhà anh giống như cả một khu rừng! Sớm muộn rồi em sẽ bị nó nuốt chửng!

Tôi ngồi xuống bên cạnh Désirée và vòng tay ôm lấy cô ấy. Cái lưng đau làm tôi toát mồ hôi hột.

- Thì anh sẽ vạch lá đi tìm em! – Tôi vừa nói vừa vụng về đỡ dành. – Rồi anh sẽ tìm thấy em trong một túp lều thổ dân, và chúng ta sẽ cùng khám phá một đất nước chưa từng có người da trắng nào đặt chân đến!

- Đồ thực dân nhà anh! – Désirée nói, nhưng đã lại mỉm cười và ôm lấy cổ tôi. Cho đến lúc một thứ khác làm cô nhảy dựng lên. Hình như là cái tủ cất chổi.

- Cái gì thế này? Sao anh lại thay thế cái tủ có gương cũ? Em thích nó lắm.

Thật không phải lúc để nói với Désirée là tôi đã đóng cái tủ kính dị này dưới sự chỉ đạo của Anita. Anita đã hài lòng đến mức làm hẳn một cái bánh sô cô la để ăn tráng miệng tối hôm đó. Thật đúng là đồ của ai vừa mắt người ấy...

13. Chương 13: Désirée

Tôi đã giữ bí mật thành công vụ bầu bí tại thư viện trong ba tháng. Căn hộ đã bán, nhưng tôi không thông báo cho các đồng nghiệp, tôi phải giao nhà một tháng sau đó và chúng tôi thậm chí còn chưa đem đồ đạc đi. Một ngày đẹp trời, đôi mắt cú vọ của Liliane đã nhận thấy điều gì đó và mọi người bắt đầu xầm xì. Lúc đó chúng tôi đang ở trong phòng nhân viên.

- Nay Désirée, hoặc là cô đang bị chứng cuồng ăn, hoặc là cô có bầu! Cô tái xanh và uể oải, chưa kể cứ đi vệ sinh liên tục!

Vì tôi không kịp chối phát vụ bầu bí, chị ta đã lập tức bật dậy và thông báo tin tốt lành đến tất cả mọi người ở trong bán kính hai chục mét từ cửa phòng, từ nhân viên cho đến độc giả:

- Mọi người nghe này! Désirée dễ thương của chúng ta đã có tin vui! Cưng à, chị thật mừng cho em, cuối cùng thì...

Chắc chắn chị ta sắp nói là cuối cùng thì đã có ai đó chịu ngủ với tôi đây mà. Ngoài ra tôi không thích cái chữ “tin vui” của chị ta. Nghe cứ như là tôi sắp sửa đi khoe khắp thiên hạ chuyện của mình.

- Nhưng mà này, ai là tác giả đấy?

Bình thường thì tôi đã phang ngay cho chị ta rằng: “Tác giả là chồng chị đấy, chị không nhận ra dạo này anh ta hay về khuya à?”. Nhưng vì tôi không được bình thường, nên tôi chỉ im lặng để mặc cho chị ta nói tiếp.

- Em đã kiếm được anh chàng khác rồi à? Đừng có bảo chị là cái tay nhà quê mà em từng hẹn hò nhá! (Trời ạ!) Trừ phi... - Liliane điệu đà hạ giọng, chồm người tới trước, mũi gần như nhúng vào cốc cà phê của tôi. – Trừ phi em cần giữ bí mật. Tác giả cái thai đang ở ngay đây, trong thư viện phải không?

Thấy chưa, chị ta đâu có bỏ sót chuyện hẹn hò thoáng qua giữa tôi và Olof. Nói cho đúng thì đó chỉ là tình một đêm và đã xảy ra từ mấy năm trước rồi.

Liliane đã biến tôi thành một cô vợ của thiên hạ, vậy mà tôi chỉ biết nhấp nháy mắt và tăng hắng một cách tội nghiệp. Mọi người nhìn tôi chăm chú, chờ đợi câu trả lời.

Inez Lundmark cũng có mặt tại đó, ngồi riêng trong góc của mình và chậm rãi ăn món ngũ cốc muôn thuở của chị ấy, từng thìa một. Chị ngừng ăn một lúc và quan sát Liliane.

- Nay Liliane, cô quan tâm chủ đề này quá nhỉ. Hay là cô đang sợ chồng mình dính dáng đến nó?

Xuất sắc! Đáng lẽ tôi phải tự mình nói ra câu ấy mới phải.

Liliane rút cái mũi khoằm ra khỏi cốc cà phê của tôi. Mặt chị ta đỏ au. Chị ta cười phá lên như điên và rời khỏi phòng. Inez thừa biết Liliane đang lo ngại về ông chồng của chị ta. Và vì Inez không có thói quen bình phẩm về thái độ của những người khác, nên sự can thiệp lần này của chị lại càng khiến mọi người bỏ qua tôi để hướng đến chủ đề mới.

Nhưng Liliane thì không. Chị ta túm lấy tôi ở khu sách của mình với thái độ hạ cổ và bắt đầu trút xuống đầu tôi những lời tư vấn.

- Chị bảo này, rồi em sẽ thấy, từ giờ mọi thứ sẽ thay đổi hoàn toàn đấy! Không còn những buổi sáng rảnh rỗi ngồi chơi ô chữ nữa đâu! Về khoản tã lót, em nên đặt giao tận nhà. Mua trên mạng ấy, như thế sẽ rẻ hơn. Đừng có tiếc tiền mua xe nôi, tiền nào của nấy em ạ. Rồi còn chứng khóc quấy nữa chứ, trẻ con hay khóc quấy vì đau bụng lăm, hoặc là đau tai. Em phải có người phụ giúp ở nhà, người thân càng tốt, để em còn ngủ. Ngủ đủ giấc quan trọng lắm, nếu không là bị già trước tuổi đấy! Đừng có tin lời mấy con mụ hộ sinh, cứ cho con bú sữa mẹ đi, rồi ngực em sẽ chảy xệ, lúc ấy lại tốn cả đồng tiền để đi nâng cấp.

Tôi chỉ muốn cắn cho chị ta một cái. Chuyện ngực nghèo chẳng khiến tôi mất ngủ, nhưng những chuyện kia thật quả là gãi đúng chỗ ngứa. Benny và tôi không có đủ điều kiện để người ta giao tã tận nhà, và con chúng tôi sẽ vẫn thoải mái với một chiếc xe nôi đã qua sử dụng. Người thân đỡ đần á? Tôi hình dung bố tôi lang thang quanh trang trại ban đêm trong bộ quần phục, trên tay là một đứa bé khóc ngằn ngặt. Không,

bố tôi chưa bao giờ tỏ ra quan tâm đến ai khác ngoài chính bản thân ông. Chúng tôi làm gì còn người thân nào khác. Trừ cái cô Anita kia.

Thật tình, tôi không biết vì sao tôi lại giữ kín chuyện bầu bí, chắc là do thói quen. Ngày hôm đó, tôi đã tranh thủ giờ nghỉ trưa để đi lượn mấy cửa hàng Mothercare mà không lo bị ai nhìn thấy, trước khi gọi cho Benny. Lúc đầu anh phản đối, anh không muốn lái xe lên thành phố giữa ban ngày vì sợ ảnh hưởng đến công việc ở nông trại, như anh vẫn thường nói. Tôi không chịu, ít nhất anh cũng phải cố gắng một lần! Tôi muốn lên kế hoạch. Tôi muốn mua những thứ giúp cho tương lai đỡ mờ mịt hơn. Và tôi không muốn làm chuyện đó một mình.

Thường thì tôi sẽ dành thời gian buổi chiều để sắp xếp những đầu sách mới của thư viện, nhưng tôi đã xin nghỉ. Sau khi Benny xuất hiện, chúng tôi đã cùng đi tới quầy trẻ em của cửa hàng bách hóa Ahlens. Tôi giúi mũi vào một bộ quần áo trẻ con, trong khi Benny xỏ một chiếc giày đá bóng cỡ 12 vào ngón cái, miệng anh cười ngoác đến tận mang tai.

14. Chương 14: Benny

Khi nhìn thấy đôi giày đá bóng nhỏ xíu, tự dưng trong đầu tôi như có một cái ốc vít được vặn vào bulông. Tôi đã mua chúng ngay lập tức, trong khi túi chỉ còn vừa đủ tiền để mua bộ lọc sữa mới mà tôi đang đi tìm.

Sẽ có một đôi chân bé xíu xỏ vào đôi giày này, và đôi chân ấy sẽ lớn lên cho đến cỡ số 44 của ủng nhà binh – mặc dù có lẽ lúc đó thì việc thực hiện nghĩa vụ quân sự không còn tồn tại nữa, chắc chắn người ta sẽ nhờ cậy đến một công ty an ninh để tuyển lính... Nhưng sao cũng được, không ủng nhà binh thì ủng nhà nông vậy. Cỡ 44!

Khi chúng tôi cùng làm việc trong chuồng bò, con trai tôi sẽ rải thức ăn, trong khi tôi chăm sóc lũ bê, chuyện lấy mẫu sữa sẽ diễn ra nhanh như chớp...

Thằng bé sẽ trông như thế nào nhỉ? Cu cậu sẽ có lông mi màu vàng và mái tóc mỏng như của Désirée, hay là thừa hưởng mái tóc bù xù của tôi?

Chưa bàn đến tóc vội. Đôi chân thằng bé sẽ tập đi, tập đá bóng, khiêu vũ, và tôi... tôi sẽ có mặt để chứng kiến... cả mẹ nó nữa...

Đột nhiên Désirée thúc cùi chỏ khiến tôi suýt ngã nhào. Lúc đó tôi mới nhận ra mình đã đi khỏi gian hàng trẻ em và đang đứng ngay người trước một cô manơcanh mặc nội y đầy khiêu khích.

- Anh thề đấy, Désirée, anh đâu có nhìn... - Tôi mở miệng thanh minh.

- Em biết mà. – Désirée mỉm cười đáp. – Em cũng thấy đôi giày đó rồi. Hay thật đấy, thời nay con gái cũng chơi được bóng đá. Hồi em học trung học thì chỉ có vài đứa dám đá bóng thôi.

Thoạt đầu tôi ngỡ ngác toàn tập.

Nhưng rồi tôi chợt hiểu.

Một bé gái! Có lẽ đứa trẻ đang nấp trong chiếc áo khoác lùm xùm của Désirée là một bé gái! Một cô bé dễ thương với mái tóc vàng lượn xoăn, leo đẹo theo đuôi bố, đầu chít khăn, và chơi đùa với con mèo trong chuồng bò hoặc đòi bố cho cưỡi ngựa...

Tôi nắm tay Désirée và lôi cô đi trong lúc đảo mắt nhìn quanh. Kia rồi! Ngay cạnh cửa ra vào là một thang máy chuyển hàng. Thang máy có gắn biển “Chỉ dành cho nhân viên”, nhưng tôi mặc kệ. Désirée hơi ngập ngừng, nhưng tôi cương quyết đẩy cô vào trong và bấm nút tầng trên cùng. Buồng thang máy kéo kẹt đi lên. Tôi luồn tay qua các lớp áo của Désirée và áp lòng bàn tay lên bụng cô ấy. Nó nóng một cách lạ lùng.

Désirée không nói gì nữa. Chúng tôi cứ giữ nguyên tư thế đó trong thang máy để chào mừng đứa bé. Chúng tôi đi lên đi xuống ba lần. Đến lần thứ tư, cửa mở ra và chúng tôi suýt bị một cái xe nâng hàng chất đầy

cây cảnh đựng phải. Tay nhân viên cửa hàng trong chiếc áo khoác nylon nhìn chúng tôi với ánh mắt nghi ngờ.

Désirée đi cùng tôi về trang trại. Chúng tôi đi lên tầng áp mái mà không bỏ áo khoác, vì trên đó rất lạnh.

- Anh chỉ việc bắt tay vào làm thôi. – Tôi thở dốc. – Anh muốn làm mấy cái phòng trẻ trên này. Làm ngay, vì anh muốn nó hoàn tất trước đợt cày ải mùa xuân.

- Mấy á? Désirée hỏi lại đầy cảnh giác. – Anh biết là đa phần phụ nữ chúng em chỉ đẻ mỗi lần một đứa đúng không? Và thời gian mang thai là chín tháng ròng rã?

- Bò cũng chỉ đẻ từng con bê một thôi, cưng ả. – Tôi nói. – Nhưng không thể dời việc cày ải mùa xuân cho đến sau khi em sinh con được. Nếu không kịp hoàn tất việc cách nhiệt thì anh sẽ làm sau đợt cày ải mùa thu. Cho đến lúc ấy, có thể để con ngủ cùng phòng chúng mình cũng được. Trong một cái nôi cạnh giường... anh không muốn con nằm chen giữa chúng mình...

Désirée im lặng. Tôi nhận thấy cô đang nghiền ngẫm mấy chữ “phòng chúng mình” với cùng một biểu hiện như tôi vẫn thấy trong mắt đàn bò khi cho chúng ăn và thay rơm chuồng. Phòng ngủ của chúng tôi.

- Ý anh là phòng của anh... - Désirée lên tiếng.

- Của chúng ta chứ!

Cô im lặng một lát, trước khi hỏi:

- Em được quyền có một cái đèn ngủ đầu giường chứ?

A, cô ấy đã nhận ra tôi không có đèn ngủ. Để làm gì chứ, buổi tối tôi thường mệt rũ ra và chỉ muốn ngủ thật nhanh. Tôi chẳng cần đèn đọc sách làm gì. Nhưng tại sao lại không nhỉ!

- Em có thể làm bất cứ điều gì em muốn trong phòng của chúng ta, trừ mỗi việc đưa trai vào đây thôi! – Tôi nói.

Tôi vẫn còn nhớ sự bối rối của cô ấy khi tôi thử trang trí lại căn phòng.

- Nếu em muốn một căn phòng trắng toát, không màn trướng, với một cái giường sắt như bệnh viện, thì cứ việc! Đèn ngủ nữa, tất nhiên rồi! Nhưng mười giờ là tắt đèn đấy nhé! Anh chỉ cần giữ lại tấm chăn ngựa và cái gối. À, cả cái ghế đẩu trong góc phòng để anh vắt quần áo lên.

- Mười giờ á? – Désirée hỏi lại, giọng đã hơi cất cao.

- Sau đó em có thể đọc sách bằng đèn pin dưới chăn. Đừng quên anh phải dậy lúc năm rưỡi sáng.

Désirée bật cười.

- Anh biết không, những cuốn sách sẽ thú vị hơn nếu có anh đọc cùng!

Vậy đấy, chúng tôi đã xua tan được một đám mây phiền phức một cách thông minh. Tương lai như thế là hứa hẹn lắm rồi. Những gì ta buộc phải chấp nhận thì ta cũng có thể học cách yêu chúng được.

Và tôi sẽ có cô ấy bên cạnh mình, hàng đêm. Thật ra, dù cô ấy có lắp cả dàn đèn chiếu sáng sân vận động thì tôi vẫn sẽ ngủ ngon lành như một đứa trẻ. Tôi sẽ đeo một cái bịt mắt, nếu cần.

15. Chương 15: Désirée

Vụ đèn ngủ giống như một cái chùy giáng thẳng vào đầu tôi.

Cho đến lúc đó, tôi hoàn toàn không nhận ra rằng khi chiếc xe tải chở đồ đạc của tôi lăn bánh đến trang trại Rowan thì tôi cũng nói lời giã biệt với cuộc sống độc thân tự do thoải mái của mình. Tôi sẽ không bao giờ còn được một mình hưởng thụ những thú vui buổi tối nữa.

Thông thường thì tôi chuẩn bị kỹ lưỡng cho một buổi tối dễ chịu trên giường. Về khoản âm nhạc, tôi có một dàn máy nghe đĩa trong phòng ngủ, vài quyển sách mới trên chiếc bàn đầu giường rộng rãi, một tách trà và có thể kèm theo một loại trái cây gì đấy, một cái đèn không lóa để tôi có thể nửa nằm nửa ngồi đọc sách trên chiếc giường có cao độ tùy chỉnh được. Hoặc tôi có thể lắng nghe bản tin đêm khuya trên đài phát thanh trong lúc nhắm nháp từng ngụm trà và hí hoáy làm thơ hoặc viết nhật ký.

Tôi đã ngừng xem tivi buổi tối vì dễ bị nghiện. Có quá nhiều kênh truyền hình cáp. Nếu tôi lơ đại mà ngồi xem tin tức thời sự, nhiều khi tôi sẽ không rời mắt khỏi màn hình suốt nhiều giờ liền, tay bấm chuyển kênh từ các cuộc tranh luận sang phim ảnh, chương trình thể giới động vật hoặc phim tài liệu về đệ nhị thế chiến. Đôi khi tôi có thể ngủ thiếp đi giữa lúc tivi phát hài kịch và thức giấc hai giờ sau đó, để rồi tự hỏi tại sao mọi người lại đem súng ra bắn nhau loạn xạ như thế.

Nhưng buổi tối ở Rowan có lợi thế riêng ngay cả khi tôi buộc phải chịu đựng các chương trình thể thao và dự báo thời tiết năm ngày sắp tới – chúng luôn kết thúc trong vòng tay ấm áp của Benny. Đó là một viễn cảnh đẹp. Nhưng đọc sách bằng đèn pin dưới chăn và chẳng có thời gian để nâng cao tinh thần á? Không bao giờ theo dõi các chương trình chính luận đương đại trên radio buổi tối ư? Không lẽ tôi phải giành lấy căn phòng trên tầng áp mái để làm phòng riêng và dạy Benny cách cho con bú?

Cuối cùng ngày trọng đại ấy cũng đã đến. Tôi đã lo lắng theo dõi việc chuyển đồ, những vật sở hữu tuy ít ỏi nhưng rất quý giá của tôi. Benny mở hàng bằng việc làm vỡ một cái đĩa gốm trên cầu thang, và lập tức lăm bằm cho rằng chén đĩa to dù sao cũng không thể cất vừa tủ chạn. Để kết thúc, anh không muốn mang cái giường bằng thép ống có thể chuyển đổi tư thế của tôi.

- Chúng mình sẽ có một cái giường đôi, rộng rãi và không ghép ở giữa. – Anh nói. – Thay đổi tư thế á? Tự bọn mình cũng thay đổi là được rồi...

Vâng... thôi đành vậy. Tôi nhượng bộ trước khi biết anh đã mua chiếc giường của Bengt-Göran và Violet. Hai người đó sẽ ngủ phòng riêng, vì Violet đi làm sớm và Bengt-Göran ngáy to khi ngủ. Bắt đầu cuộc sống lứa đôi trên một cái giường cũ của Bengt-Göran và Violet! Tôi rung mình. Nhưng tôi vừa mua chiếc Volvo và đây không phải thời điểm thích hợp để tiêu xài phung phí khoản tiết kiệm còm cõi còn lại. Benny chỉ khịt mũi khi tôi nói rằng ít nhất cũng nên mua một tấm nệm. Vẽ chuyện! Cái nệm này đủ cứng cho tụi mình nghịch ngợm, anh bảo thế với ánh mắt ranh mãnh. Cái giường kiểu bệnh viện của tôi quá mềm, hai đứa chúng tôi sẽ bập bênh trên đó như vịt say sóng.

Lập tức đầu gối tôi nhũn ra. Benny quý quá! Anh chàng biết rõ cần phải ấn cái nút nào. Đạo này tôi nghĩ đến chuyện vợ chồng suốt cả ngày. Chắc là do ảnh hưởng của nội tiết tố.

Như vậy là chúng tôi đã chính thức bắt đầu cuộc sống chung tại nông trại Rowan với việc thay đổi địa chỉ thường trú cho tôi và cắt hợp đồng điện thoại cố định của tôi. Đó là một ngày mùa xuân lạnh lẽo đầy mây mù. Tôi muốn được anh bế qua ngưỡng cửa, nhưng Benny nén một tiếng rên rỉ và bảo tôi lựa chọn một trong hai thứ để anh bế vào nhà: mấy thùng sách hoặc tôi. Lưng anh không thể kham nổi cả hai. Nhưng anh cũng đã đề nghị nắm tay tôi nếu tôi có ý muốn nhảy qua ngưỡng cửa để đánh dấu sự kiện tiến vào căn nhà chung.

Chúng tôi đã cười rất nhiều trong cái buổi đầu tiên ấy. Tôi chưa từng nghĩ việc cùng nhau xây tổ ấm trên cơ sở bình đẳng lại thú vị đến thế. Tôi cầm cọ quét sơn và dán giấy tường, trong khi Benny phụ trách đóng đồ gỗ. Tôi biết anh thận trọng không đưa ra lời bình phẩm về lựa chọn màu sắc của tôi. Khu rừng rậm rạp của Anita đã biến thành màu trắng ngà cổ điển, bộ rèm cửa trong bếp đã được biến thành giẻ lau. Tất nhiên tôi cũng tự đấu tranh rất nhiều để chấp nhận đôi ba lời đề nghị về cách bố trí đồ đạc của anh, mặc dù nhiều khi chúng khiến tôi chỉ muốn cười lăn cười bò. Nhưng nhìn chung có thể nói là chúng tôi hoàn toàn hạnh phúc trong khoảng thời gian ấy. Hạnh phúc hơn nhiều so với thời gian tôi sống cùng Örjan, cho dù tôi và ông chồng quá cố luôn có cùng quan điểm trong việc trang hoàng căn hộ.

Hằng đêm tôi ngủ thiếp đi trên chiếc giường đôi đáng ghét, với Benny phía sau lưng và bàn tay anh trên bụng.

Tôi chụp rất nhiều ảnh bằng chiếc máy ảnh kỹ thuật số be bé của mình. Tối tối, tôi chép ảnh vào máy tính xách tay, ghi chú đầy đủ và viết nhật ký với tiêu đề Chuyện nông trại. Tôi in chúng ra và đưa cho Benny để anh đọc trong buổi tối thứ Sáu thư giãn của hai đứa. Anh rất ngưỡng mộ khả năng viết lách của tôi, đến

nổi anh đã rút ra một tập hồ sơ lưu trữ có đề “Thành viên Hội đoàn Nông dân Quốc gia 1956- 1960”, vứt đi các tờ giấy ố vàng trong đó và cất những mẫu chuyện nông trại của tôi vào.

Đó chính là lúc tôi quyết định sẽ luôn ghi chép lại cuộc sống của chúng tôi.

Thế đấy!

16. Chương 16: Benny

Những tuần đầu tiên sau khi Désirée dọn đến thật tuyệt vời. Một buổi sáng thứ Bảy đẹp trời, cô ấy đã quyết định cùng đến chuồng bò với tôi. Trên người khoác bộ đồ bảo hộ cũ mà tôi đưa, mái tóc được chít khăn kỹ càng, nom cô ấy dễ thương kinh khủng. Tôi giống như một cậu con trai ngờ nghệch, đi đứng lóng nga lóng ngóng chỉ vì muốn thể hiện trước mặt bạn gái. Nếu mà nhìn thấy tôi hăng hái như thế này, chắc hẳn Anita sẽ đi tìm con dao chặt thịt ngay tức khắc, vì tôi chưa bao giờ tỏ ra như thế với cô ta.

Lúc đầu, Désirée sợ không dám bước vào chuồng bò.

- Anh không thấy kích thước to lớn của chúng à, Benny! Chúng nó mà nhảy xổ vào thì em đến bị nghiền thành cám mất thôi!

- Bò sữa chứ có phải hổ báo đâu. – Tôi kiên nhẫn giải thích với Désirée. – Chúng rất yêu quý con người. Vì người ta cho chúng ăn và vắt sữa chúng. Với lại, bò không biết nhảy đâu. Chúng cũng bị buộc chân rồi.

- Không cần nhảy, chỉ cần nghiêng người thôi là chúng cũng nghiền nát được em rồi đấy. – Désirée phản đối.

- Nếu chúng nó ép em vào ngăn chuồng thì sao?

- Ý em là vách chuồng chứ gì? Mà tại sao chúng nó làm thế?

- Anh thử nghĩ mà xem, khi em xách bồ cào vào dọn chuồng, một con bò lồng lên đá hậu thì em chỉ có chết!

- Em nhăm bò với ngựa rồi! Bò cái không đá hậu. Cùng lắm thì chúng xoạc chân đá ngang thôi. Nhưng mà cũng đau phết đấy!

- Em không tin tưởng chúng được, nhất là cái con này! – Cô ấy nói, mắt nhìn vào 415 Linda tội nghiệp, con bò lười biếng nhất thế giới. 415 Linda cho ít sữa, nhưng ăn tất cả những gì mà cái lưỡi dài ngoằng của nó có thể vươn tới. Nó béo ú, da màu nâu bóng, nhìn từ phía sau trông chẳng khác nào một món đồ bằng gỗ gụ. Nó luôn là con bò khó đưa ra đồng vào mùa xuân nhất. Tôi toàn phải dùng que để thúc nó rời cái máng cỏ đi ra ngoài. Chắc chắn kích cỡ đồ sộ của nó đã khiến cho Désirée hoảng sợ.

- Con duy nhất mà em phải đề chừng là con này. – Tôi nói. – Đó là một mụ già độc ác, ngoài ra nó còn bị tức sữa do mới đẻ cách đây chưa lâu. Đứng vào chuồng của nó, ngay đến anh cũng buộc phải xích chân nó để không bị đá.

Désirée quan sát tôi một cách hài hước.

- Anh cũng xích chân em để khỏi bị đá sau khi em đẻ chứ? – Cô nói. – Trong trường hợp em bị căng sữa ấy?

Hai chúng tôi nhìn nhau hạnh phúc. Còn năm tháng nữa, nhưng chuyện sinh nở luôn thường trực trong đầu chúng tôi.

Rốt cuộc tôi đưa cho Désirée cây chổi để quét máng cỏ. Một công việc không có rủi ro gì. Cô ấy chỉ việc quét dọn cỏ cũ để nhường chỗ cho cỏ mới. Sau đó tôi đi xúc cỏ khô. Khi tôi quay lại thì cô ấy đã quét được một nửa chuồng bò. Sàn chuồng sạch như sàn bếp. Hình như cô ấy đã tìm thấy một cái bàn chải cọ sàn thì phải. Tôi mỉm cười trong bụng, rồi chỉ cho cô ấy cách cho bê ăn. Công việc đó không phải lúc nào cũng dễ dàng. Lũ bê có phản xạ thức mồm vào vú bò mẹ để sữa tiết ra. Có nghĩa là chúng cũng làm y như thế với cái xô và thỉnh thoảng nhận cả xô thức ăn ụp lên đầu. Tôi nghe thấy tiếng Désirée rửa xả lũ bê:

- Đồ thô lỗ! Thức ăn ở đây cơ mà! Nhìn xuống, nhìn xuống, tao bảo mà không nghe à! Húp đi, húp đi nào, con bê ngu ngốc kia! Không, nhìn xem mày làm gì này, ướm hết cả áo tao rồi!

Sau khi hoàn tất công việc, mặt Désirée đỏ gay, người đầm mồ hôi và dính đầy thức ăn của bê. Chúng tôi kéo nhau vào trong buồng tắm và cô ấy đã đề nghị xát xà phòng cho tôi. Đương nhiên sau đó Désirée chẳng chút ngưng ngừng nhờ tôi xát xà phòng lại.

Nhưng khi bước vào trong bếp, mọi thứ suýt nữa thì tan tành.

- Em hết hơi rồi! – Désirée thở hắt ra và ngồi phịch xuống băng ghế, tay với lấy tờ báo. – Bây giờ em không nấu nướng được gì đâu đấy!

- Thế em không đói à?

Tôi gần như phải cất cao giọng để át tiếng sôi bụng. Bây giờ tôi có thể ăn hết cả một con voi.

- Không. Chắc em chỉ cần một hũ sữa chua là được rồi.

- Nhưng...

Sữa chua? Sau một buổi lao động quần quật á?

Tôi lấy ra vài cây xúc xích từ trong tủ đông và đút vào lò vi sóng. Ở hay, thế bây giờ hóa ra chẳng khác trước kia là mấy nhỉ!

Nhưng chắc chắn mọi chuyện sẽ thay đổi khi đứa bé ra đời. Trẻ con thì đâu thể sống bằng sữa chua trừ bữa được, đúng vậy không?

17. Chương 17: Désirée

Tối thứ Bảy, chúng tôi được mời đến nhà Bengt-Göran và Violet để ăn mừng tân gia. Vâng, tôi biết, tôi mới là đứa dọn nhà và đáng lẽ phải mời họ mới đúng. Nhưng tốt hơn là tỏ ra lịch sự, vì mọi chuyện đều cho thấy tôi sẽ chỉ có hai người đó làm hàng xóm trong một thời gian rất dài.

Tôi đã mua một bó hoa cẩm chướng trong thành phố. Đó là lại hoa xấu nhất đối với tôi, nhưng chuyện này thì hai người đó không thể biết được. Đó là sự chống đối ngầm của tôi mà không ai biết. Violet mê mẩn những bông hoa như thể chúng được hái từ vườn địa đàng. Rõ ràng tôi không phải là người duy nhất biết cố gắng.

Tôi mặc một chiếc quần dài và áo chui đầu bằng vải casomia, giản dị nhưng dễ thương, tôi còn chải cả mái tóc nữa. Nhưng Benny tỏ ra lo lắng khi chúng tôi lên đường.

- Em không nghĩ là cần thay trang phục khác à? – Anh lẩm bẩm.

Giờ cơ, chúng tôi có đi dự lễ trao giải Nobel đâu kia chứ?

Nhưng tôi hiểu ngay điều anh muốn nói khi nhìn thấy Violet. Cô nàng đã khoác lên cơ thể ba mươi mốt tuổi của mình một bộ váy màu hoa cà viền bạc và lênh khênh đi lại trong nhà trên đôi giày cao gót. Thời gian cô ta dành cho việc trang điểm có lẽ đủ để tôi sơn lại toàn bộ hành lang trên gác. Đương nhiên, tất cả sự chuẩn bị này không phải ngày nào cũng có, vì Bengt-Göran tỏ ra đặc biệt phấn khích. Anh chàng véo mông Violet khi cô ta bê thức ăn đi qua. Tất nhiên là cú véo trượt đi vì Violet là một cô gái rất săn chắc, véo mông cô ta chẳng khác nào bầu tay vào một quả bóng rổ.

Thức ăn tuyệt ngon nhưng câu chuyện bên bàn ăn lại nhạt toẹt. Bengt-Göran và Benny bàn bạc về tình hình cây cối trong khu rừng của họ. Sau đó cả hai chuyển sang đề tài sản nai sừng tấm, tranh luận về chỗ mai phục tốt nhất, rồi lái câu chuyện sang việc đi săn chim. Vừa dài vừa dai vừa dở. Dường như cả hai đều không nghĩ đến việc để cho hai cô gái chúng tôi tham gia vào câu chuyện.

Khi chúng tôi dùng cà phê với kem rượu tự làm tuyệt ngon thì mọi người bỗng im lặng. Violet quay sang tôi và bắt đầu kể chuyện bán đồ trang điểm tại nhà một cách đầy tự hào. Tôi chợt hiểu ra tại sao cô ta lại tô vẽ cầu kỳ đến thế. Hóa ra cô ta chỉ đang quảng cáo cho công việc làm ăn của mình.

- Chị biết không, cũng giống như Tupperwares thôi! Bọn em lấy mẫu về, rồi mời bạn bè đến nhà và lấy đơn đặt hàng! Anita làm hoài... e hèm... Em cũng muốn kiếm việc để làm thêm ở nhà. Bán hàng tại gia thì nhiều lắm. Anh Bengt-Göran cứ bảo sao em không bán đồ chơi tình dục. Ha ha!

Nghe đến mấy chữ đó, Bengt-Göran khựng lại, y như một con chó săn bắt được hơi con mồi. Anh chàng lập tức tham gia vào câu chuyện và vừa cười vừa hỏi tôi thích loại đồ chơi nào. Rốt cuộc cũng có một lĩnh vực mà anh ta quan tâm đến ý kiến của tôi.

- À, chuối hạt, chắc chắn rồi! – Tôi lấp bắp. – Anh phải xem bộ sưu tập dương cụ của tôi nhá! Tôi thích loại hai đầu. Còn anh? Anh có đeo vòng mắt trều[1] không?

[1] Còn gọi là vòng lông thú: một dụng cụ tình dục bằng da, dành cho nam giới.

Im lặng hoàn toàn. Bengt-Göran trông như thể vừa giẫm lên một quả mìn. Benny thì tròn mắt nhìn tôi. Tôi nháy mắt với anh.

- Có ai muốn thêm cà phê nữa không? – Violet lên tiếng bằng giọng vui vẻ.

Thời gian còn lại của buổi tối, Violet và tôi bàn về chủ đề cây xanh. Tôi không thể không đá đẩu thêm mấy cú bằng cách nhấn nhá vào những chữ như thân cứng, dài, nhiều lông mịn, cuống vươn lên ngạo nghễ... và lần nào Benny cũng giật mình, mặc dù anh tỏ ra bàn luận rất hăng với Bengt-Göran về các loại lớp xe đi trên tuyết.

Tôi thích nhất là khi Violet thú nhận cô ta rất muốn học nhấn tin! Tôi đang mơ chắc!

Benny tỏ ra ít nói trên đường về nhà. Cuối cùng anh lâu lâu bầu hỏi:

- Em sành sỏi mấy chuyện đồ chơi bấy bọ từ bao giờ thế?

- Từ cái buổi tối mà em ngủ quên trong khi xem tivi và thức dậy đúng chương trình mua sắm trên truyền hình, với những món đồ lạ mắt. Anh thừa biết em không dùng mấy thứ đó mà. Em có bao giờ bảo anh còng tay vào giường chưa nào? Em cũng chưa ấn cái gì bằng nhựa vào người anh nhé. Mặc dù ngón tay em cũng rất thích rong chơi. Em không có nhu cầu mua sắm lén lút tại nhà. Nhưng em đang muốn có một cái máy rung. Em sẽ treo nó ở quầy mượn sách, như một tác phẩm nghệ thuật đương đại. – Tôi huyền thuyên.

Benny im lặng, nhưng anh tỏ ra không lắng nghe.

- Em thật là. – Sau đó anh lên tiếng. – Chắc em coi bọn họ như một cặp đôi vô học và tẻ nhạt. Anh không phản đối! Em có lí, nhiều khi họ cũng làm anh ngán ngẩm lắm. Nhưng anh nghĩ theo thời gian, cuối cùng em sẽ thay đổi sự phán xét của mình.

Tôi cảm thấy xấu hổ và tìm cách thay đổi chủ đề:

- Anh có nói với họ là chúng ta sắp có em bé chưa?

- Anh không có lòng dạ nào để nói. Em biết không, hai người họ không thể có con. Đôi khi anh tự nhủ có lẽ đó là lí do khiến Bengt-Göran bị ám ảnh tình dục nhiều như thế. Để chứng tỏ mình mạnh mẽ... Để cho thấy mình là đàn ông.

Tôi càng xấu hổ gấp bội khi nghe điều đó.

18. Chương 18: Benny

Désirée không qua mắt được tôi đâu. Họ đã làm cô ấy chán ngấy, và đáp lại, cô ấy không buồn tỏ ra tử tế. Tôi biết cô ấy có thể dễ thương đến mức nào, Bengt-Göran và Violet chắc cũng có cùng nhận định như thế,

như Désirée nỗ lực một chút. Chỉ cần một chút thôi.

Chẳng hạn như, Désirée có thể khoác lên người thứ gì đó dễ thương, thay cho cái áo len nhạt nhòa và chiếc quần dài đó. Cô ấy còn chẳng buồn tô son, chân đi đôi giày bệt thường ngày như thể vừa từ lớp múa của trẻ con bước ra. Trong khi Violet chăm chút từng li từng tí để trở nên xinh đẹp.

Suốt cả bữa ăn cô ấy chẳng nói tiếng nào. Tôi đã không tìm cách lôi cô ấy vào câu chuyện, vì cô ấy có quan tâm gì đến công việc của chúng tôi đâu. Thật ra tôi còn phải cảm ơn vì Désirée đã không cong môi tuyên truyền bảo vệ động vật khi nghe đến chuyện săn bắn.

Chúng tôi cũng đã nghĩ một người tự nhận là yêu môi trường như Désirée sẽ quan tâm một chút về tình trạng rừng của Thụy Điển. Tôi đã lái câu chuyện sang đề tài đó, nhưng cô ấy vẫn im thin thít.

Thế rồi tự dưng mấy món đồ chơi bầy bạ kia được nhắc tới! Chuyện đó khiến tôi hơi căng thẳng một chút, và hai người kia cũng vậy, tôi tin chắc như thế. Bởi lẽ Bengt-Göran đã bí mật kể với tôi là Violet và cậu ta dự định sẽ đăng ký vào cái gọi là Câu lạc bộ Thiên đường. Người ngoài thì tưởng đó chỉ là nơi nằm uống nước và tắm nắng thư giãn, cũng có thể thế thật, nhưng thực ra đó là chỗ đàn ông dẫn vợ đến để tham gia trò đổi vợ cho nhau. Họ sẽ được đưa vào một gian phòng rộng bày đầy gối nệm, và họ cũng nhau chơi trò bác sĩ. Tôi đã từng đọc đâu đó một bài phóng sự về vụ này, nó giống như các vụ tra tấn tình dục xảy ra tại nhà tù Abu Ghraib ở Iraq. Nhưng dù sao thì, tôi không định bình phẩm gì về việc đó, với điều kiện mọi người đều cảm thấy thoải mái. Nực cười ở chỗ tôi thấy Désirée trở nên cực kỳ cởi mở khi đề cập đến tình dục. Chắc cô ấy nghĩ chúng tôi là một lũ nhà quê chẳng biết gì, trong khi cô ấy đã đọc hàng tá sách báo về chuyện đó. Giá mà cô ấy biết! Lại còn vụ đeo vòng mắt trừa nữa chứ, tôi nghĩ cô ấy không nhận ra mình đã bóng gió rằng Bengt-Göran bị bắt lức. Chắc cũng vì vậy mà cậu chàng tỏ ra sốc đến thế.

Nhưng cô ấy có lí, chúng tôi không bao giờ cần đến những món đồ hỗ trợ bằng nhựa để làm tình. Chúng tôi chỉ sử dụng những gì tự nhiên. Cô ấy không cần cạo lông vùng kín, và tôi cũng không hiểu tại sao lại có người thích như thế. Tôi cũng chẳng việc gì phải còng tay cô ấy vào giường. Tôi rất thích khi Désirée chui xuống dưới chăn và sờ soạng khắp cơ thể tôi. Thú thực là có lần tôi đã cùng với cô ấy xem phim đen, nhưng nó chỉ làm chúng tôi cười ra nước mắt. Dẫu rằng sau đó chúng tôi đã quần nhau cả đêm và sáng hôm sau, tôi vật vờ như thằng say rượu giữa đàn bò.

Thế đấy, tôi nghĩ tình hàng xóm đang có nguy cơ bị tổn hại nặng. Với Anita thì hoàn toàn khác. Violet suýt nữa đã lỡ lời, nhưng may là kịp ngăn lại được. Anita và Violet rất thân với nhau. Cả hai không ngừng mượn lẫn đồ đạc của nhau. Anita cũng mua hàng đồng thứ mà Violet bán. Hai người trao đổi công thức nấu ăn với nhau, cùng đi hái nấm viêt quất, và có lần họ còn cùng nhau đi xem múa thoát y nam ở trong thành phố. Chuyến ấy hai cô đi về trong tâm trạng cực kỳ phấn khích. Nghĩ đến đó, tôi tự hỏi có khi nào tôi sẽ đến cái câu lạc bộ kia, nếu Anita không ra đi... cùng với cặp đôi Bengt-Göran và Violet... Ôi thôi nào!

Nhưng dù sao thì Violet cũng đã rất tử tế khi tiếp đón Désirée mà không dùng bộ mặt khó chịu và những cái liếc ngụ ý. Tôi biết Anita đã sang bên đó không dưới một lần trong bộ dạng nước mắt mũi tèm lem để kể tội tôi. Và chắc chắn Anita cũng đã nhắc đến “vai trò” của Désirée trong câu chuyện. Thôi thì, biết làm sao được! Nếu phụ nữ không chấp nhận được nhau thì chúng ta chỉ còn biết nói không với tình hàng xóm. Tôi phải nói chuyện này với Désirée mới được. Ai mà biết, một ngày đẹp trời nào đó chúng tôi có thể phải cần đến nhau lắm chứ.

19. Chương 19: Désirée

Khi tôi đến tháng thứ năm của thai kỳ, mùa xuân bắt đầu xuất hiện và nông trại Rowan sinh động trở lại. Mỗi khi tôi lái chiếc Volvo về đến sân nhà vào buổi tối, tôi lại phát hiện ra một điều gì đó mới mẻ trôi lên khỏi lớp tuyết đang tan. Một bông hoa nở. Benny làm mới, sơn phết hoặc sửa sang món đồ gì đó và chờ đợi xem phản ứng của tôi như một cậu bé con.

Thật tuyệt vời. Trước đến giờ tôi toàn sống ở trong thành phố và không biết mỗi mùa có một mùi hương đặc trưng riêng, tôi cũng không biết bầu trời có nhiều sắc thái đến thế.

Tôi chưa bao giờ nghe tiếng kêu của con chim choắt mỏ cong lớn. Tâm nguyện trước khi chết của tôi là được nghe thấy tiếng của nó vào một tối mùa xuân. Trong tiếng hót ấy có tất cả mọi thứ. Hi vọng, hoài niệm, mùa xuân. Và sự vĩnh hằng.

Không phải tất cả những thứ lộ ra sau khi tuyết tan đều khiến tôi tức cảnh sinh tình như thế. Một phần sâu đầy những thứ mà Benny không có thời gian để mang đi vứt – lớp xe cũ, xô sắt han gỉ, các bộ phận máy móc và gỗ mục. Tôi nghĩ anh không nhận thấy điều này, dù chắc chắn sẽ cảm thấy thiếu thốn nếu như một ai đó tốt bụng đem hết tất cả đi. Trời ạ...

Rồi cả những cái cây của Anita nữa.

Thật kinh khủng khi tay mình ươm những bụi cây ăn trái, giâm cành và trồng củ để rồi tự dưng có người nào khác đến hái quả, thưởng hoa.

Nếu là Anita, chắc chắn vào một trong những đêm cuối cùng ở đây tôi sẽ tắm xăng đốt trại mảnh vườn đó. Tôi sẽ xoa tóc nhảy quanh ngọn lửa và chọc kim vào hình nộm mang tên Désirée.

Dĩ nhiên việc tôi nghĩ mình hiểu tâm địa Anita chẳng đụng chạm gì tới cô ta cả. Nếu Anita mà nghe được chuyện này, có khi cô ấy tuổi xăng vào tôi cũng nên.

Một hôm, tôi đưa Märta đến nông trại. Trong đợt khủng hoảng tồi tệ nhất sau lần chia tay với Benny cách đây một năm, Märta là người đã giúp tôi sống sót, và tôi cũng đã làm điều tương tự khi Robertino biến cuộc đời của bạn tôi thành địa ngục.

Một trong những lý do khiến Märta chưa đặt chân đến nông trại Rowan là việc tôi không đủ khả năng đương đầu với một vấn đề hệ trọng: tôi đang có thai, trong khi cô bạn tôi đã thất vọng trứng và cũng khao khát có con chẳng kém gì tôi.

Một nguyên nhân khác là Märta đang hộ tống Magnus, mối tình hiện tại của cô nàng, đến trung tâm huấn luyện của vận động viên tham gia Thế vận hội cho người khuyết tật. Tuy ngồi xe lăn, nhưng Magnus đã trở nên ganh đua còn hơn cả một con gà chọi. Huy chương đồng đối với anh ta là không đủ, phải phá kỷ lục Thế vận hội kìa. Märta chỉ có thể tự trách mình, trong một năm qua cô ấy đã biến một người đàn ông thụ động và đầy mặc cảm thành một vận động viên tiềm năng. Chính cô ấy đã gieo vào đầu Magnus tư tưởng không gì là không thể, và giờ thì đã quá muộn để quay lại từ đầu.

- Cậu không biết đâu... - Märta thở dài. - Hồi trước chúng tớ có thể nằm vuốt ve nhau nhiều giờ liền trên trường kỷ. Bàn tay của anh ấy thật kỳ diệu. Anh ấy luôn nói những hoạt động của bộ phận nằm giữa hai chân đã dồn hết vào ngón tay mình! Có thể nói là tớ đã thành công trong việc lôi anh ấy dậy... nhưng lẽ ra chúng tớ nên nằm nguyên trên cái ghế ấy thì tốt hơn! Bây giờ, tớ chỉ gặp mặt Magnus khi tắm rửa cho anh ấy sau khi luyện tập. Anh ấy yêu mấy quả tạ còn hơn cả tớ!

Nói vậy thôi chứ thật ra. Märta rất tự hào về những gì mình đã làm cho Magnus. Khi chúng tôi ngồi xe hơi đi quãng đường ba mươi cây số đến nông trại, cô ấy quay sang nhìn tôi.

- Tớ thấy cậu có vẻ mệt mỗi đấy, bị cái thai hành à? - Märta ân cần hỏi han.

Tôi không biết phải nói thế nào trong lúc cô ấy nhìn tôi chăm chú.

- Cậu sợ tớ ghen tỵ vì cậu sắp có em bé hả? Tớ có được làm mẹ đỡ đầu không đây?

Như thường lệ, bạn tôi không thích nói loanh quanh. Thế là tốt.

- Mà nếu tớ không làm thì, chính tớ là người đã ủng hộ anh chàng nhà quê của cậu ngay từ đầu, khi cậu bảo hai người quá khác biệt. Ít ra cậu cũng nợ tớ chuyện này. Khi tớ về già và bị Magnus bỏ mặc ở nhà để lái thuyền đi vòng quanh thế giới hoặc leo lên đỉnh Everest, cậu nhớ đón nhận tớ nhé. Tớ sẽ nhờ mấy đứa cháu nội ngoại của cậu dắt đi dạo, bù lại tớ sẽ làm chúng cười bằng những mẩu chuyện tiểu lâm, hoặc dọa chúng sợ vãi đái bằng mấy câu chuyện ma. Vai trò của mẹ đỡ đầu là thế mà lại!

Tôi đã nói với Märta về nỗi cần rút lương tâm của mình đối với Anita, rằng tôi tin chắc một ngày nào đó mình sẽ trả giá. Tôi không bắt ngờ khi mình dùng một giọng điệu khiêm nhường, hay đúng hơn là vờ vịt, nhưng cô ấy đã ngắt lời tôi ngay lập tức.

- Đương nhiên cậu sẽ phải trả giá rồi. Cái gì cũng có giá của nó. Đời là vậy, chẳng có gì miễn phí hết! Lương tâm cần rút sẽ buộc cậu phải chăm sóc anh chàng nhà quê chần bò bằng những việc mà cái cô Anita kia làm tốt hơn cậu rất nhiều, bởi vì cậu đã tước mất của anh ấy những thứ đó. Ngoài ra, cậu sẽ phải cố gắng trở thành người phụ nữ mà anh ấy yêu đến mức bỏ rơi Nàng tiên nội trợ. Mẹ hiền ơi, cậu sẽ vất vả đấy! Tôi không muốn ở vào vị trí của cậu đâu. À, có chứ, nếu được đổi lấy cái bụng lùm lùm này. Nhưng cậu sẽ ổn thôi. Bây giờ thì đổi chủ đề nào.

Märta đặt chân xuống khoảnh sân của nông trại lúc sáu giờ mười lăm phút, ngay khi Benny vừa ra khỏi chuồng bò. Đến sau giờ rưỡi thì hai người đã quý mến nhau như anh em kết nghĩa. Thế là tôi thở phào nhẹ nhõm được rồi.

20. Chương 20: Benny

Có lúc mọi chuyện tưởng như đã thất bại thảm hại. Thật sự thì, lỗi tại Liên minh châu Âu mà ra cả.

Đầu tiên là cái biểu mẫu khổ gió mà tôi đã điền sai, dẫn đến việc tôi nhận được nhiều tiền trợ thuế hơn mức mà mình được hưởng. Nhưng ngược lại, biết đâu tôi cũng đã điền sai hàng đóng giấy tờ và bị mất tiền oan uổng thì sao? Những khi ấy liệu có ai nhắc nhở tôi không?

Tôi đã nhận được nhiều bức thư với lời lẽ ngày một mạnh bạo, trong khi tôi chẳng biết hỏi ai để được giúp đỡ và cũng không có thời gian. Việc cày ải mùa xuân vừa mới bắt đầu. Ngẫm lại, tôi chợt nhận ra đã suy nghĩ đến chuyện này nhiều hơn mình tưởng. Một tối nọ, Désirée khẽ nói với giọng khô khốc:

- Bất quá thì thuê một căn hộ!
- Thuê cho ai? – Tôi ngạc nhiên hỏi lại.
- Cho em, chứ còn ai nữa. Vì rõ ràng anh đang nghĩ lại.
- Em nói thế là sao?

Tôi dứt mình ra khỏi dòng suy nghĩ và nhìn cô ấy chăm chú.

Lúc đó chúng tôi đang ngồi bên bàn, sau khi ăn cá chiên xù với khoai tây nghiền. Désirée biết nấu nướng, ít nhất cô ấy cũng có thể làm được các món súp cầu kỳ kiểu Pháp. Tuy nhiên dạo này cô ấy rất mệt. Bụng mang dạ chửa, lại phải ôm vô lăng lái xe về nhà mỗi tối thì còn nói năng gì nữa. Tôi nhận ra Désirée đã tháo tung một cây bút bi, ngón tay cô ấy dính đầy mực xanh. Mắt cô nhìn chằm chằm vào tấm vải nhựa trải bàn.

- Benny, anh tưởng em không biết gì sao? Đã hai tuần nay anh gần như không nói chuyện với em. Đêm anh thức chong mắt nhìn lên trần nhà, anh thậm chí không buồn nhìn em khi ngồi vào bàn ăn. Anh đang tự nhủ nếu Anita còn ở đây thì tối nào anh cũng được ăn xúc xích kiểu truyền thống chứ gì! Chưa kể còn cái vụ cày bừa mùa xuân trong khi em không biết lái máy kéo, dù có bầu hay không có bầu.

Nói đến đây thì Désirée òa khóc.

Chết tôi rồi. Một phụ nữ đang khóc trong bếp nhà tôi, lại còn do lỗi của tôi nữa chứ! Hình như cánh đàn ông có gì đó nằm trên nhiễm sắc thể nam của bộ gen di truyền biến họ thành những chú chó ngơ ngác khi phụ nữ khóc. Chúng tôi chỉ còn biết làm một chuyện duy nhất là bò sát đất và mút chân, hoặc nằm ngửa, giờ cổ ra. Tôi thì chưa hề được miễn dịch vụ này. Mẹ tôi chẳng bao giờ khóc, Anita cũng không, ngoại trừ lúc chia tay.

Tôi vội lao đến bên Désirée. Cô khóc thổn thức. Tôi vòng tay ôm Désirée vào lòng, và cô ấy để yên cho tôi ôm. Hai chúng tôi quắp lấy nhau một lúc, với vật cản duy nhất là cái bụng bầu. Ôm nhau thế này chẳng tiện chút nào, nhất là khi trước mặt có món khoai nghiền đang nguội dần trên đĩa.

- Con Tôm bé bỏng của anh, sao em lại tưởng tượng ra chuyện ghê gớm như thế? Em nghĩ anh không muốn em ở đây nữa sao? Mỗi khi thức giấc buổi sáng và nhìn thấy em đang ngủ bên cạnh, khi tự nhủ suýt nữa đã để mất em, anh còn thấy xấu hổ với chính mình nữa là. Khổ thân, em không nghĩ là anh đưa em về đây làm người giúp việc nhà đấy chứ? Anh... anh...

- Đừng có dùng cái chữ “khổ thân” đó với em. – Désirée sụt sịt, nhưng có vẻ đã nguôi nguôi.

- Chỉ tại cái mẫu đơn chết tiệt của Liên minh châu Âu! – Tôi thốt lên. – Người ta dọa lôi anh ra tòa đấy! Em xem, làm như anh là con bò để bị xỏ mũi lôi đi không bằng!

Désirée lập tức ngồi thẳng người lại, mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

- Mẫu đơn của Liên minh châu Âu á? Anh lôi hết các loại giấy tờ ra đây. Không ai được phép lôi anh ra tòa! – Désirée đã bình tâm lại trong một thời gian kỷ lục. – Đưa em xem nào. Không gì giải tỏa adrenaline tốt bằng một chút hực hặc với cơ quan hành chính.

Hơi ngượng ngùng, tôi đi đến chiếc bàn đầy ứ tài liệu và lấy ra tất cả mọi thứ giấy tờ liên quan đến tài chính có thể tìm được.

Désirée ngồi nghiền cứu chúng, miệng liên tục lẩm nhẩm gì đó trong suốt gần một tiếng đồng hồ, sau đó cô lên tiếng:

- Mai em sẽ lo liệu vụ này. Em nghĩ mình đã tìm ra người cần gặp để giải quyết rồi! Cái tay Lundberg này, anh có nghĩ vậy không?

Tôi chẳng biết nữa. Tôi thậm chí còn không nhận ra người ký tên là Lundberg, mỗi lần động đến giấy tờ là tôi chỉ dám hé mắt nhìn qua kẽ ngón tay.

- Anh thuộc nhóm người chuyên gọi các công chức bằng ngài và đội họ lên đầu. – Désirée kêu lên. – Họ có phải vậy đâu! Không bao giờ được buông xuôi mà không chiến đấu! Khí thế lên nào!

Rồi cô ấy nhìn tôi, kinh ngạc thốt lên:

- Em chẳng hiểu vừa rồi mình bị sao nữa. Thật sự em đâu có như thế. Hình như em bị bản năng tự vệ chế ngự. Để bảo vệ em, và cả anh nữa!

Ba tuần sau đó, Désirée đắc thắng xuất hiện với một tờ giấy trong tay, đồng nghĩa với việc cô ấy đã hạ đo ván bọn họ bằng cách này hay cách khác. Trong tờ giấy có rất nhiều dòng chữ bắt đầu bằng Căn cứ theo, Dựa trên và Xét rằng. Và quan trọng nhất là cái câu Chúng tôi quyết định sẽ không đưa vụ việc ra tòa. Nhưng đương nhiên tôi vẫn phải chịu một khoản tiền phạt.

Tối hôm đó tôi hát tưng bừng trong chuông bò.

21. Chương 21: Désirée

Khi tháng Tư về, tôi hỏi Benny chúng tôi sẽ đi nghỉ ở đâu. Lúc đó chúng tôi cũng đang ngồi trong bếp và vừa ăn sáng xong. Tôi đặt vài quyển catalogue lên bàn.

- Đi du lịch á? – Benny trở mắt hỏi tôi.

- Vâng. Chắc chắn năm nay mình phải đi khá sớm, vì em bé sẽ chào đời khoảng tháng Tám, trong tháng cuối cùng người ta sẽ không cho em đi máy bay đâu.

- Máy bay? – Benny hỏi lại, đôi mắt mở to như dít chén.

- Anh có thể nhờ Bengt-G ran trông giúp đàn bò trong một tuần được mà, đúng không?
- Bengt-G ran?
- Anh Benny, anh có thôi lặp lại những gì em nói không đấy! Anh không tin Bengt-G ran sẽ đồng ý giúp à?
- Benny có vẻ mặt rất lạ. Sau đó tôi nghĩ bụng có lẽ cảm giác của anh giống như người bác sĩ sắp phải thông báo với bệnh nhân của mình là chị ta bị bệnh sắp chết.
- Bengt-G ran hè nào cũng sang giúp anh từ khi cậu ấy ngừng nuôi bò sữa... – Benny lên tiếng.
- Tốt! Anh thấy đảo Crete thế nào? Em từng đi đến đó rồi, em rất muốn...
- Benny chặc lưỡi.
- Em này.
- Vâng ạ?
- Em có biết bò sữa ăn cái gì không?
- Bò sữa ăn cỏ chứ gì! Cỏ khô, cỏ tươi, nói chung là các loại cỏ để thay đổi khẩu vị. Và mấy cái viên thuốc mà anh nhét vào trong cỏ nữa. Đúng không?
- Đúng. Bò ăn rơm cỏ và thức ăn tinh. Thức ăn tinh như cám chẳng hạn, ta có thể mua lúc nào cũng được. Còn cỏ thì, em có biết cỏ mọc khi nào không?
- Cỏ bắt đầu mọc vào mùa xuân, sau đó tiếp tục tăng trưởng vào mùa hè. Anh đang định nói gì đấy?
- Em lại đúng rồi, Désirée. Cỏ mọc suốt mùa hè, và anh đang cố nói với em một vấn đề đây. Mùa hè chính là lúc chúng ta phải đi cắt cỏ. Sau đó phơi khô, cuộn tròn lại và cho vào kho hoặc tháp ủ, để mang ra dùng dần trong mùa đông. Nếu không thì bò chết đói, em ạ. Tất cả những chuyện đó là một công việc rất nặng nhọc, em biết không, và trong lúc thực hiện chúng, ta vẫn phải chăm sóc đàn bò như thường lệ, vắt sữa, cho ăn, tỉa móng... Chính vì thế mà Bengt-G ran mới phải giúp anh, bởi vì cần phải có hai người mới làm xuể, hoặc nhiều người hơn thì càng tốt. Em có hiểu ý anh không, Désirée?
- Nhưng vào mùa hè thì bò được thả ra đồng mà? – Tôi nói khê. – Hình như luật quy định như thế, đúng không ạ?
- Đúng vậy. Nhưng bò vẫn tiếp tục cho sữa, nên chúng ta phải tiếp tục vắt sữa. Nếu vắt sữa bằng tay, tức là tha lỏi nào xô nào ghê ra đồng để vắt sữa cho từng con bò ấy, thì phải mất hai ngày trời mới xong được cả đàn. Ở đây mình lại không thuê được người làm công nhật, nên cứ mỗi ngày ta lại phải lừa bò vào chuồng hai lần để vắt sữa bằng máy. Chuyện đó cũng tốn nhiều công sức lắm đấy, em ạ. Nhất là trong mùa cắt cỏ!
- Cho đến lúc đó tôi vẫn giả vờ trưng ra bộ mặt thị dân ngơ ngác, nhưng giờ thì tôi bắt đầu nhận ra mình chẳng biết gì thật.
- Benny này, anh đang tìm cách nói với em là em sẽ không bao giờ được đi nghỉ nữa phải không?
- Anh mỉm cười.
- Thỉnh thoảng anh cần đi mua máy móc hoặc linh kiện tại một đại lý ở Norrbyn. Em có thể đi cùng anh. Thậm chí có những lần Hội Nông dân họp ngay trong làng. Thường thì các bà vợ sẽ đến để lo pha cà phê. Anh e là không thể đề nghị được gì khác. Em thất vọng chưa?
- Tôi không đáp.
- Anh đùa thôi mà, Désirée. Anh nghĩ chúng mình có thể đi nghỉ ngắn ngày. Nhưng phải đợi sau đợt cày ải mùa thu. Tháng Mười chẳng hạn.
- Vâng, lúc ấy cả bãi biển vắng ngắt sẽ dành cho chúng ta. Chắc em bé sẽ thích lắm đấy, dù nó mới được ba tháng tuổi.

- Phải vậy thôi, không còn cách nào khác đâu em. Chừng nào còn nuôi bò sữa thì mình chỉ được nghỉ ngắn ngày như thế thôi. Trừ phi giá sữa tăng và chúng ta có thể thuê người làm thay! Nhưng anh nghĩ anh sẽ không tiếp tục mãi...
- Em hình dung cảnh chúng ta chống gậy đi dạo trên bãi biển Copacabana sau ba chục năm nữa.
- Nếu là em thì anh sẽ không lo đâu. Nguy cơ tai nạn trong nông nghiệp rất cao, em thấy anh đã bị mất hai ngón tay rồi đấy thôi. Trước khi kịp chống gậy thì em đã thành một bà góa phong lưu rồi. Với khối di sản là cả một khu rừng anh đã trồng!
- Suốt một lúc lâu tôi lặng thinh.
- Anh có thấy không, Benny? Em không cười nổi khi anh đùa như thế đâu.
- Đảo Crete tháng Tư năm sau nhé? – Benny nói. – Chúng ta có thể nhờ Bengt-G ran trông đứa bé!

22. Chương 22: Benny

Tôi biết mình còn buộc phải làm cô ấy thất vọng nhiều lần nữa. Khỉ thật, chắc cô ấy sẽ đưa mình ra Hiệp hội bảo vệ người tiêu dùng mất! Vì tất cả những điều khoản lắt nhắt trong hợp đồng mà tôi chưa từng nói đến, và vì khả năng trả hàng là không thể!

Tôi tự thấy mình là một anh chàng tử tế và thông hiểu, một người hoàn toàn không muốn thúc ép vợ mình tham gia vào các công việc của trang trại. Có những ông nông dân coi vợ gần như là người làm công – cô muốn để trong mùa thu hoạch khoai tây hả? Vào trong nhà kho mà để. Xong rồi thì lấy giẻ quần đứa bé lại rồi ra đồng nhặt khoai tiếp. Tôi không biết mấy vị dân cử cấp tiến của vùng có cùng quan niệm như thế không, vì họ chỉ cho các bà mẹ mới sinh nằm nhà hộ sinh được đúng một, hai hôm. Sau đó thì, đứng dậy nào, các bà!

Điều khiến Désirée thất vọng nhất có lẽ là việc tôi buộc phải vắng mặt khi cô ấy lâm bồn. Désirée sinh muộn hơn hai tuần so với ngày dự kiến, trong khi chúng tôi đã lên kế hoạch từ trước để tôi có thể nhờ người khác làm giúp công việc và đưa cô ấy đi sinh. Qua khỏi thời điểm vàng thì Bengt-G ran phải đưa Violet đi Majorca. Cậu ta tin rằng nếu mình không đi theo thì cô nàng chắc chắn sẽ ngã vào vòng tay một gã rậm lông đeo dây chuyền vàng chói trên bãi biển.

Một buổi tối nọ, khi tôi bước chân vào bếp lúc chín giờ tối, tôi thấy Désirée ngồi trên một chiếc ghế, kinh hoàng nhìn một vũng nước dưới sàn.

- Em bị vỡ ối rồi hả? – Tôi nói. – Em có thấy co thắt chưa? Bao nhiêu lần?
- Cứ năm phút một lần.
- Thôi, phải đến nhà hộ sinh rồi. May quá, anh vừa xong việc ở chuồng bò.
- Cô ấy cố gắng gặt đầu và nhăn nhó một lúc. Một cơn co thắt.

- Sao anh tường tận chuyện sinh đẻ thế? – Désirée rên rỉ. – Anh có bao giờ đi học lớp tiền sản đâu, anh thậm chí còn không đọc một chữ trong mấy cuốn sách em để đầu giường.

Quả thực tôi nhận thấy Désirée liếc mình khó chịu nhiều lần khi tôi tắt đèn ngủ. Nhưng tôi mệt chết đi được sau khi cày bừa ngoài đồng.

- Anh đỡ để cho bò nhiều rồi! Anh biết hết! Nếu con bê bị mắc kẹt không ra được thì người ta phải buộc dây vào chân nó và kéo nó với lực chéo.

Désirée loạng choạng đứng dậy thay đồ và đi tìm cái vali nhỏ. Trên quãng đường đến nhà hộ sinh, chúng tôi hoàn toàn im lặng. Désirée đã học được cách thở giữa các đợt co thắt, và tôi thấy cô ấy đã làm rất đúng. Lũ bò cái cũng làm như vậy.

Nhưng đây là lần để con so của Désirée, thường thì chúng cần nhiều thời gian. Lũ bò cái tơ ấy. Đến năm giờ sáng thì cô ấy đã kiệt sức, còn tôi thì càng lúc càng căng thẳng. Lũ bò đang chờ tôi, mà tôi thì không thể bỏ mặc Désirée, Bengt-G ran đã đi du lịch, và tôi đã ngừng sử dụng dịch vụ người làm thay từ năm ngoái do nó quá đắt đỏ. Dù sao thì tôi cũng đã nhờ trước một cô cùng làng, để phòng tình huống khẩn cấp. Tôi gọi điện cho cô ta. Cô ta đã đi dự một festival âm nhạc vì tin là Désirée đã đẻ.

Thêm vài giờ nữa trôi qua. Lũ bò chắc là đang lồng lộn lên, tôi tin chắc như thế. Tôi buộc phải bỏ lại Désirée trên bàn đẻ với cái bụng căng như trống, người đầm đìa mồ hôi và tay nắm chặt vào thanh tựa. Cô rên rỉ: “Anh đi đi! Đi đi!” Bà đỡ cũng quát tôi: “Phải đấy, nhiều ông chồng không chịu nổi cảnh này đâu! Phụ nữ chúng tôi khôn khổ thế đấy!”

Đó là lý do người chứng kiến con trai tôi chào đời không phải là tôi, mà là M rta. Sau khi nhận được cú điện thoại của Désirée, cô ấy đã nhảy bổ lên taxi.

Vào tầm ba giờ chiều, M rta gọi điện cho tôi từ nhà hộ sinh. Tôi đã có một cậu con trai, múp múp và nhăn nheo như một chú cún Shar-Pei! Tôi òa khóc rồi tung mũ lên trời. Cái mũ mắc luôn vào đỉnh tháp ủ rơm. Mãi chín giờ tối tôi mới đến được nhà hộ sinh. Chúng tôi ngồi trong phòng ăn của nhà hộ sinh và thì thào nói chuyện. Désirée ngồi trên một cái đệm hơi, bên cạnh là chiếc nôi be bé với cún con Shar-Pei. Thăng bé... ôi chào, nó mới xinh làm sao! Tôi chỉ muốn khóc lần nữa. Tôi định vòng tay ôm lấy Désirée, nhưng cô ấy đã cụp mắt xuống.

- Em biết không phải lỗi của anh! Nhưng lẽ ra anh nên có mặt. Khi các ông bố vào thăm, các bà mẹ có cả một biển hoa tươi trên bàn đầu giường. Còn em nằm trơ ra đấy với thằng Arvid. Em có cảm giác như mình là một đứa hư đốn, có con mà chẳng có chồng, mà ngày xưa ai cũng khinh bỉ ấy.

Bỗng nhiên, tôi ra đã đến thời điểm mình cần thổ lộ điều đã quanh quẩn trong đầu bấy lâu nay.

- Em có muốn mình cưới nhau không, Désirée?

Cô cúi kinh xì mũi.

- Ý em không phải thế. Thời nay, chẳng ai còn...

- Anh biết. Anh chỉ đề nghị em chia sẻ món nợ đời cùng anh, lúc sướng cũng như lúc khổ!

- Anh có chắc là anh có thời gian không đấy? – Désirée hỏi một cách nghi ngờ.

- Chúng mình sẽ làm đám cưới sau đợt cày ải mùa thu, thay vì đi du lịch. Chẳng có vấn đề gì đâu. Áo sơ mi trắng thì anh có sẵn một cái trong tủ rồi!

23. Chương 23: Désirée

Khi Benny lên ý tưởng cho lễ cưới, tôi chỉ có một suy nghĩ trong đầu: làm thế nào mình có thể xây dựng cuộc đời với một người như thế?

Anh muốn đặt một cái bàn cạnh cửa sổ tại khách sạn Scandic, nhìn ra bãi đậu xe. Trong thực đơn sẽ có món sườn lợn xông khói, khoai tây xào và tráng miệng bằng kem vani. Sau đó cà phê với bánh hạnh nhân. Sẽ có khuyến mãi đặc biệt nếu chúng tôi dùng bữa trong khoảng từ ba giờ cho đến năm giờ chiều. Khách mời sẽ là Bengt- G ran, Violet và M rta. Buổi tối chúng tôi có thể đi xem phim, chẳng hạn thế.

- Anh nghĩ bố em sẽ không muốn đến dự, còn gia đình bên anh thì... chắc chỉ có Anita và anh trai cô ấy.

Anh lại làm cái bộ mặt giả ngu ấy.

- Có chứ, chắc chắn bố em muốn đến dự! – Tôi nói. – Với cương vị một sĩ quan về hưu, đầu tiên bố em sẽ sai cấp dưới dẫn cho anh một trận nhừ tử vì tội dám dụ dỗ em. Sau đó, bố em sẽ đòi một đám cưới rình rang ở nhà thờ, có sự vinh danh của Hội Nông dân ở mặt tiền, trước khi vào làm lễ. Các cậu nông dân trẻ tuổi sẽ lập thành một hàng rào danh dự với bồ cào trong tay.

Benny nhìn tôi với ánh mắt hoang mang. Anh vẫn chưa gặp bố tôi, và tôi có cảm giác giờ thì anh không còn mấy hào hứng để thực hiện điều đó.

Nhưng trước khi chúng tôi kịp đi đến quyết định thì M rta đã dành quyền chủ động. Thế càng tốt, vì lúc này thì tôi đúng là thân tàn ma dại. Tôi nằm bẹp trên giường để cho cún con Shar-Pei bú sữa. Vì thằng bé đói liên tục, nên tôi có thói quen bế nó lên khi nó bắt đầu gào khóc vào lúc hai giờ sáng, áp nó vào bầu vú căng tức của mình rồi ngủ trở lại. Thằng bé có vẻ hài lòng. Chỉ có một điều bất tiện: do nằm quen một bên khi ngủ nên ngực tôi bị bên to bên nhỏ, trông rất là kỳ cục.

- Sao anh cứ toàn liên tưởng đến bộ đội Laurel và Hardy nhỉ? – Benny bật cười khi thấy cảnh đó. – Em có chắc là không nằm đè lên thằng bé chứ?

- Chỉ có lợn nái mới đè chết con mình thôi, anh ạ! Lợn nái! Nghiên cứu hiện đại đã chứng tỏ rằng những người phụ nữ thời xưa từng thề thốt là con mình bị vô tình đè chết trên giường thật ra họ cố ý bóp chết đứa bé. Đó là thời kỳ trước khi có thuốc ngừa thai.

- Anh ghi vào lịch ngày 15 tháng Mười và tìm một ai đó chăm sóc mấy con bò tối hôm đó, cộng với sáng hôm sau nữa nhé. – M rta chen ngang. – Không phải Bengt- G ran.

Chắc chắn Benny đã làm theo lời bạn tôi. Về phần mình, tôi đã quên bằng chuyện đó, cho đến khi M rta gặp tôi vào một buổi tối trước ngày ấn định không lâu. Cô ấy nhìn tôi đầy chê trách.

- May mà tớ đã tìm được cho cậu một chiếc váy cưới có nút gài phía trước. – M rta nói gọn lỏn. – Tớ chỉ việc chỉnh lại một bên ngực. Cậu có biết là mình bị lệch hẳn một bên không đấy?

- Tớ không còn sức để cưới xin gì đâu. – Tôi thì thào.

- Cậu chỉ việc ngậm miệng lại và tỏ ra dễ thương. – M rta mỉm cười. – Benny và tớ sẽ lo liệu mọi chuyện.

- Không được có món hạnh nhân đâu đấy... – Tôi lù lù trước khi lăn ra ngủ trên chiếc trường kỷ.

Nhưng quả thực là hai người ấy đã lo liệu mọi chuyện.

Vào buổi sáng ngày 15, M rta đến nông trại và đỡ lấy Arvid sau khi tôi vừa cho bú. Thằng bé lập tức ọc sữa lên chiếc áo gilê đẹp đẽ của M rta, nhưng cô ấy chỉ bật cười khanh khách.

- Alê hấp, đi tắm thôi Désirée! Đừng quên gội đầu nhé!

Sau đó M rta cắt tỉa mái tóc đã sáu tháng nay chưa biết mùi dao kéo của tôi, rồi dùng máy sấy tóc để tạo một kiểu bông bênh. Bạn tôi đúng là thiên tài đa năng. Cô ấy có thể hoàn thành bất cứ công việc gì. Xong khoản đầu tóc, M rta ấn tôi vào trong chiếc váy lụa dài màu vàng ngà có nút cài phía trước mà cô ấy đã tìm thấy tại một tiệm quần áo cũ.

Khi ngược mắt lên, tôi nhìn thấy Benny trên ngưỡng cửa, trên tay anh là một bó hoa tử đinh hương to màu tím. Anh mặc áo sơ mi trắng và thắt cà vạt.

- Tại vì... anh không tìm được hoa hồng... – Anh lí nhí nói.

Có lẽ tôi nên mừng vì không phải nhận một bó tử tây, vốn đầy rẫy trong vườn rau. Hoặc là bông cải xanh.

Chúng tôi lên chiếc Subaru của anh để đi vào thành phố. Benny đã trải một tấm khăn lên các vết xước dầu trên nệm ghế.

Trong phòng kết hôn của tòa thị chính đúng là một bất ngờ, bất ngờ thực sự. Khi chúng tôi bước vào, một sĩ quan đội mũ và đeo huân chương đẩy ngực đứng dậy. Bố tôi! M rta đã tìm ra số điện thoại của ông, cô ấy mời, và ông đã đến! Hai bố con tôi đứng nhìn nhau.

- Chào nhau... chào! – M rta ra lệnh.

Bố con tôi ôm hôn nhau, có phần cứng nhắc và ngượng ngịu.

- Trao quà... trao! – M rta nghiêm giọng, và ông sĩ quan đưa ra một gói quà màu xanh thắt dây ruybăng vàng.

- Cô có năng khiếu chỉ huy lắm đấy! – Bố tôi nháy mắt nói với M rta. Ông vốn biết nhìn người mà.

Bengt- G ran và Violet cũng có mặt, cả Magnus nữa, anh chàng ngồi xe lăn trông rám nắng và lực lưỡng hẳn ra.

Thế rồi chúng tôi làm lễ kết hôn. Chuyện đó chỉ mất đúng hai phút.

Sau nghi lễ, bữa tiệc diễn ra tại phòng khách nhà M rta. Cô bạn tôi đã trang trí nó bằng các vòng hoa vải, những trái tim nhựa màu hồng thật to và rắc kim tuyến khắp nơi. Đúng như tâm trạng hiện tại của bạn tôi. Magnus chơi đàn xép. Anh chàng đã mua nó để tập bấm tay theo một cách dễ thương và đầy văn hóa, nếu tôi không nhầm.

Như thường lệ, Violet đã nấu những món ăn tuyệt ngon. Cô ấy và M rta đã dành phần lớn thời gian của bữa tiệc để nói về trang điểm và cả hai đều ngà ngà say. Ông sĩ quan và Magnus trao đổi kinh nghiệm tập tạ theo chế độ nặng. Bengt- G ran và Benny thì bàn chuyện săn chim.

Về phần mình, tôi ngồi lệt thốt trong chiếc ghế bành to tướng của M rta cùng với cún con Shar-Pei. Chưa bao giờ tôi hạnh phúc đến như thế.

Năm thứ ba: Mưa rải rác

24. Chương 24: Benny

Arvid chào đời vào tháng Tám. Chúng tôi làm đám cưới tháng Mười, và từ đó Désirée không một lần nào mò sang phía giường bên tôi. Thỉnh thoảng, khi cô ấy cự mình, tôi gần như nín thở chờ đợi, nhưng lúc nào cũng vậy, Désirée chỉ cúi xuống để bế Arvid và áp vào ngực mình. Ngay cả trong đêm tân hôn của chúng tôi cũng không có gì xảy ra ngoài một nụ hôn trên má. Biết thế đi xem phim cho xong.

Đương nhiên Désirée đã tranh thủ nghỉ thai sản lâu tối đa, còn đối với tôi, chuyện nghỉ ngơi hoàn toàn không khả thi. Ngay cả cô ấy cũng hiểu điều đó. Một buổi sáng, khi tôi từ chuồng bò quay vào nhà, cô ấy đã chuẩn bị bữa sáng kiểu Anh thịnh soạn với trứng cuộn thịt xông khói và đậu, bánh mì nướng kèm mứt hoa quả, đầy đủ mọi thứ. Trong khi tôi tận hưởng trong sung sướng thì Désirée lặng lẽ nhá một lá xà lách, để lấy lại vóc dáng!

Sau đó, đã thành thông lệ, mỗi dịp cuối tuần là những bữa sáng buyphê ra trò, còn trong tuần là các bữa sáng nóng sốt. Buổi trưa và buổi tối cũng thế. Bộ đồ bảo hộ lao động của tôi bắt đầu chật, và tôi có cảm giác như đang ở trên thiên đường! Mẹ tôi vốn trung thành với món cháo và cà phê hâm nóng.

Chuyện nông trại được ra lò đều đặn mỗi thứ Sáu, một thời điểm long trọng của cả nhà. Désirée chụp ảnh Arvid dưới mọi góc độ có thể và âm thầm chụp ảnh tôi ở chuồng bò, rồi thêm vào những chú thích hài hước. Cô ấy mua bia và chuẩn bị món ăn đặc biệt cho những buổi tối ấy. Tôi không tài nào phát âm nổi tên gọi của phần lớn các món ăn này.

Vốn là người hoạt bát, Désirée còn tấn công vào những chuyện trước đây tôi không lưu tâm. Cũng đi hái nam việt quất, nhưng thay vì chỉ làm mứt, cô ấy đã nấu một thứ rất lạ có tên gọi là chutney nam việt quất, giống như xirô ho vậy. Cô ấy làm bánh tart khá ngon với việt quất và quả lý đen hái trong vườn, mỗi tội chua kinh khủng, vì ăn nhiều đường không có lợi cho sức khỏe. Désirée cũng đã học cách pha thịt và bảo quản ăn dần, đồng thời mua hạt giống để trồng một mảnh vườn rau thơm. Cô ấy đọc phần đầu của tờ Nhà nông như người ta đọc Kinh thánh, thậm chí còn dự định đan găng tay nữa.

Tôi khen ngợi Désirée bằng cách nói rằng tôi không thể hiểu được cô ấy đã làm tất cả mọi chuyện thế nào, vì hồi ở nhà mình cô ấy có bao giờ học những thứ đó đâu.

- Này, hóa ra mọi thứ ở sẵn trong máu em rồi thì phải. - Tôi trêu. - Chỉ cần có một đứa con là em tự khắc biết nướng bánh và thêu thùa.

Tôi biết mình đang đùa với lửa. Désirée liếc xéo tôi một cái, chắc cô ấy chưa hiểu tôi chỉ đùa giỡn. Nhưng thật tình, tôi cũng hơi hơi tin chuyện mình vừa nói. Như tôi đây này, tôi chẳng bao giờ cảm thấy một sự

thôi thúc buộc mình cầm lấy mấy cái que đan.

- Đọc một quyển sách dạy nấu ăn không phải là việc quá khó đối với một người biết đọc, anh không thấy thế sao? - Désirée đáp. - Ngay cả anh cũng hiểu là khi người ta không thể chứng tỏ mình với thiên hạ, thì ít nhất họ cũng muốn thể hiện giá trị của mình trong gia đình. Em dám cá là sau khi cày những đường thẳng bằng hoặc cuộn những đồng rơm đều tăm tắp, anh cũng cảm thấy một sự hài lòng y như khi em giặt là phẳng phiu màn cửa hoặc cắt những chiếc bánh ngon vào tủ đông. Người ta ai chẳng thích được nhìn nhận những công việc mình đã hoàn thành!

Désirée ngừng lại một lúc để lấy hơi, rồi tiếp lời:

- Em tin vào sự phân công truyền thống giữa hai giới. Nó rất hay. Anh làm tất cả những công việc nặng nhọc, dơ bẩn, khi anh về nhà, em phục vụ anh, chăm sóc anh, và cả hai chúng ta đều hài lòng về nhau. Hiện tại, Arvid không quấy khóc, thằng bé nằm ngủ rất ngoan, trong khi em lại không cần phải đi làm trong thành phố. Ít nhất anh cũng phải thấy là chúng ta đang sướng như tiên chứ? Dĩ nhiên là cho đến mùa hè thôi. Sau đó thì gió sẽ đổi chiều.

Đương nhiên hoàn cảnh bắt buộc cả hai chúng tôi đi làm toàn thời gian. Cân bằng tài chính của nông trại khá kém, việc bồi hoàn cho khoản nợ thuế nhằm lẫn của Liên minh châu Âu đã ngốn hết số hoa lợi. Chúng tôi đã chống chọi được với khó khăn, nhưng ngay khi Arvid bắt đầu bò lổm ngổm quanh nhà thì các bữa ăn cũng kém hoành tráng đi.

Bầu trời của chúng tôi chỉ có một chút mây ti sắp biến mất, tôi tự nhủ. Trừ phi nó báo trước một đợt khí lạnh...

Chúng tôi đã không làm chuyện ấy từ sau khi Arvid chào đời. Gần như không. Ừ thì, chúng tôi cũng vuốt ve nhau qua loa cho phải phép, gần giống như hồi Anita. Tôi không biết là do lỗi của ai - đôi khi tôi nghĩ nguyên nhân là vì chiếc áo ngủ của Désirée bị dính sữa.

Như thế không được gọi tình cho lắm! Trong những tối ấy, Désirée trở thành “người mẹ” trong mắt tôi, và tôi có cảm giác mình giống như một thằng đòi bại. Những tối còn lại, khi cảm thấy tôi thực sự ham muốn, Désirée chỉ nằm ườn ra chẳng buồn hưởng ứng, và tôi không tài nào gợi hứng cho cô ấy được.

Rồi có lúc nguyên nhân là thằng Arvid. Tôi dám thề là thằng bé không muốn có em. Hình như nó có thể cảm thấy ngay khi một trong hai chúng tôi trườn sang phía giường bên kia. Lúc đó nó ngoác cái miệng bé xiu ra và bắt đầu gào khóc. Désirée lập tức cho nó bú, sau đó cả hai mẹ con cùng ngủ thiếp đi, bỏ mặc tôi nằm trơ ra đấy, xót thương cho cái thân phận của mình. Các bữa ăn đúng là ngon thật, nhưng mà...

25. Chương 25: Désirée

Mọi chuyện y như một chuyến viễn du đến xứ sở xa lạ. Tôi đã làm bạn với những người thổ dân để học hỏi về văn hóa, phong tục tập quán của họ. Tôi hòa nhập vào ngôi làng nhỏ ở miền quê. Tôi đã cố gắng hội nhập. Không, thật sự tôi không hề muốn trở nên giỏi hơn họ - những ý nghĩ kiểu này luôn khiến tôi nhớ đến bữa ăn tối ở nhà Bengt-Göran và Violet. Ngược lại là đằng khác!

Tôi cảm thấy mình thua kém. Đa phần những người phụ nữ tôi gặp gỡ tại làng đều biết những việc mà tôi hoàn toàn không có khái niệm. Thêu đục lỗ, vải cutin, ống móc len... Họ cũng có hàng ngàn bí quyết chăm sóc em bé. Nếu tôi đến phòng tập với Arvid kêu khóc trong chiếc xe nôi, ai đó sẽ bế nó lên và dỗ nó nín ngay trong vòng hai phút. Họ biết đơm nút, thùa khuyết, may dây kéo và sửa lại quần áo. Họ cũng tự nhuộm tóc, cắt tóc cho chồng con, trao đổi với nhau những cái cành giâm hoặc củ hoa. Các luống hoa của họ là một vườn ươm giống thực sự. Tất cả hoặc ít ra phần lớn họ đều làm việc bán thời gian trên thành phố. (Tôi đang nói đến phần lớn phụ nữ nhé. Đàn ông thì hoặc làm việc toàn thời gian, hoặc thất nghiệp, đôi khi cả hai, nếu họ làm trong ngành xây dựng...).

Tối đến, cánh phụ nữ trong làng tập hát đồng ca, làm gốm và tập yoga, hoặc làm những việc khác. Đó là nếu như họ có thời gian rảnh rỗi, nếu các đức ông chồng không đi săn, chơi bowling với bạn bè hoặc đi xem khúc côn cầu.

Đàn ông và phụ nữ ở đây sống những cuộc sống hoàn toàn khác nhau, họ không có nhiều hoạt động chung. Không thể có chuyện phụ nữ đi uống bia, xem khúc côn cầu trong khi đàn ông cho bọn trẻ làm bài tập và giặt quần áo. Để có vài giọng nam trầm trong dàn đồng ca, người ta phải dùng vũ lực để bắt buộc, còn trong vườn thì các ông chỉ xuất hiện khi cần khiêng đá tiểu cảnh.

Phụ nữ không bao giờ có ý định phóng xe trượt tuyết vào trong những ngày Chủ nhật mùa đông. Nhưng họ có thể làm một giỏ thức ăn và đi dã ngoại với bọn trẻ.

Cuộc sống của hai giới gần như cách biệt với nhau, nhưng trong những lễ hội làng thì sự cách biệt đó được tháo bỏ, ít nhất ta cũng có thể nói như thế. Đàn ông và phụ nữ ca hát vang trời, uống rượu say sưa rồi quần lầy nhau trên các bãi khiêu vũ đến tận khuya, sau đó cùng nhau chui vào các bụi rậm. Thỉnh thoảng chuyện đó lại gây ra xích mích. Nhưng tôi không nghĩ họ uống buồng thả hơn dân thành phố, vạch giới hạn của họ được thiết lập rất chắc chắn. Dù sao thì, chuyện trai gái là chủ đề quan tâm cao của các mẫu chuyện phẩm, tôi có thể nhận thấy điều đó khi ngồi lại uống cà phê và quan sát sau giờ tập hát đồng ca.

Mảnh bằng đại học của tôi ở đây chẳng là cái gì, đó là sự thật, và tôi cũng không bao giờ đem nó ra để khoe. Chúng tôi có thể thảo luận về sách, rất nhiều phụ nữ tham gia vào các câu lạc bộ đọc sách và tỏ ra cực kỳ quan tâm với các tác phẩm mới xuất bản. Trong lĩnh vực này thì đôi lúc tôi có thể tỏa sáng một chút. Tôi chỉ có mỗi cái đó để chứng tỏ giá trị của mình.

Cánh đàn ông thì đọc các phụ trương báo thể thao.

Tôi không bao giờ đề cập đến tình hình chính trị thế giới với phụ nữ, triết học hoặc nữ quyền lại càng không. Không phải vì tôi thấy họ quá đơn giản - ngược lại là đằng khác - mà vì cánh phụ nữ trong làng có quá nhiều chủ đề khác để thảo luận. Có khi là những chuyện ngồi lê đôi mách, - tôi dám cá là cánh đàn ông cũng chẳng kém cạnh gì nữ giới về khoản này - có khi lại là công thức làm bánh, hoặc các mẹo chăm sóc nhà cửa. Phụ nữ thường xuyên là người khơi lên những chủ đề của cộng đồng: quét dọn vỉa hè, làm bánh để đem bán lấy tiền ủng hộ xây sân mới cho câu lạc bộ bóng đá thiếu niên địa phương, phản đối việc cắt giảm nhân viên tại nhà trẻ... Họ nắm quyền quyết định. Mọi việc diễn ra đều phải có bàn tay phụ nữ, mặc dù cánh đàn ông chiếm đa số trong hội đồng của làng. Chuyện này đôi khi trở nên rất buồn cười, như câu chuyện về một ông bị buộc phải tổ chức họp mặt tại nhà mình, nhưng cứ khát lần mấy tháng liền vì vợ bị ốm và ông ta không biết pha cà phê!

Có một kiểu chủ nghĩa nữ quyền thô ráp và mạnh mẽ tồn tại ở đa số các phụ nữ trong làng, đến mức nhiều khi khiến tôi ngỡ ngàng. Trong khi những nhà nữ quyền bị gắn mác chống nam giới ngay khi vừa lên tiếng chống lại sự khác biệt về mức lương trên các phương tiện truyền thông, các phụ nữ ở đây chẳng ngại ngùng gì trong việc nói xấu đàn ông. Dù không ghét đàn ông, phụ nữ ở đây cũng không đặc biệt tôn trọng họ. Các bà vợ coi chồng mình như một đứa trẻ không thông minh. Đàn ông suy nghĩ bằng cái của nợ nằm giữa hai chân, không thể giao cho họ những nhiệm vụ quan trọng được! Tốt nhất là cứ để họ đi với nhau, như thế chúng ta càng rảnh nợ! Không có ai trong số các chị em phụ nữ quanh tôi nhận ra họ đã trở thành một nhà nữ quyền.

Nói thế thì cũng vợ đưa cả nắm thật. Có những ông chồng nghĩ làm để chăm vợ đẻ, cũng có những chị phụ nữ hiểu biết về các vấn đề xã hội chẳng kém gì mấy ông, nhưng họ chỉ là cá biệt. Người ta gọi họ là “bố đảm”, “mẹ giỏi”, các bạn cũng biết rồi.

Nói chung, tôi thấy thoải mái hơn với những người trong làng so với các nơi khác. Họ không đòi hỏi, dễ chịu và tốt bụng. Nhờ thế mà tôi hoạt động xã hội nhiều hơn. Tổ chức tiệc Giáng sinh, viết một vở kịch ngắn, những chuyện đó tôi sẽ thực hiện, nhưng là sau này. Đôi khi tôi nghĩ họ cũng bàn tán về mình, nhưng có sao, tôi thấy chẳng có vấn đề gì. Sau khi sinh Arvid, tôi cảm thấy mình đã hòa nhập tốt vào cộng đồng, và mọi người đều hài lòng vì Benny đã có gia đình. Với tư cách người sản xuất sữa cuối cùng trong làng, anh gần như là người hùng trong mắt họ.

Vào tháng Hai, tôi lại mang bầu một lần nữa. Tôi không tin nổi chuyện đó có thể xảy ra trong khi cho con bú, dù sao thì nó cũng rất hãn hữu. Nhưng đúng là chúng tôi đã không chú ý.

26. Chương 26: Benny

Bengt-Göran luôn miệng nhắc tôi là không được đi làm rừng một mình. Nhưng tôi biết đi cùng ai bây giờ? Désirée bụng mang dạ chửa chắc? Tôi cũng không có điều kiện để thuê người.

Tai nạn xảy ra khi tôi đi vào rừng không phải để chặt cây, mà chỉ để kiểm tra tình trạng cây cối. Tôi định đến mùa đông tới mới bắt đầu đốn cây. Tôi đi chuyển bằng chiếc xe trượt tuyết cũ hiệu Lynx. Một trong hai cái càng trượt bị vướng rễ cây làm cho chiếc xe lật nhào, móc vào chân tôi và bẻ quặt nó lại. Tôi đau khủng khiếp, không thể nào gỡ chân ra để về nhà. Tôi nằm đó, đầu dốc ngược, cho đến buổi tối, khi Bengt-Göran cưỡi xe trượt tuyết xuất hiện. Cậu ấy được Désirée nhờ đi tìm tôi. Tôi không muốn nhớ lại những giờ phút đó chút nào. Lúc ấy tôi lạnh cóng và đã bắt đầu nói thảm những lời vĩnh biệt trong đầu. Con đau làm tôi ngất đi, khi tỉnh lại tôi chẳng còn biết mình đang ở đâu nữa. Tôi bị gãy chân rất nghiêm trọng.

Những việc như thế không được phép xảy ra đối với một nông dân. Tất nhiên là tiền bảo hiểm của tôi có thể đủ để thuê người làm thay, nhưng chỉ trong một giai đoạn ngắn. Tôi đã không thể mua gói bảo hiểm tốt hơn. Bengt-Göran tốt bụng coi sóc nông trại giúp tôi trong vài tuần lễ, nhưng sau đó thì cậu ấy buộc phải về lo cho nông trại của mình. Bà con hàng xóm tốt bụng và người quen cũ cũng đến giúp đỡ tôi. Hôm nay người này, ngày mai người khác. Nhưng khi còn ba tuần đến hạn tháo bột thì tôi chẳng còn ai để nhờ cậy nữa. Tôi sắp sửa đầu hàng. Thế là hết ư?

Lúc tôi đang nằm tuyệt vọng trên băng ghế gỗ trong bếp thì Désirée xuất hiện. Cô ngồi xuống và kê đầu tôi lên đùi cô ấy.

- Anh này, vụn vắt sữa ấy, nó cũng không đòi hỏi nhiều sức lực, đúng không?

- Em quên chuyện đó đi, Désirée! Em không bao giờ có đủ sức để lấy cỏ khô trong tháp ủ phân. Em cũng không thể điều khiển cái máy cấp thức ăn. Dù thế nào chúng ta cũng không thể để em có nguy cơ mất đứa bé trong bụng, đúng không?

- Vâng, nhưng em có thể vắt sữa, nếu anh đi cùng em. Bengt-Göran bảo là có thể sang đây hai lần một ngày để cho bò ăn, không hơn. Như thế có đủ không?

Tôi không thích chuyện này, nhưng không còn cách nào khác. Bengt-Göran đi cùng Désirée buổi đầu tiên và chỉ cách lắp các nùm vú cao su vào vú bò. Cô ấy học khá nhanh, mặc dù lúc đầu hơi sợ và kêu toáng lên khi con bò đụng vào người. Sau đó thì lần nào tôi cũng chống nạng đi cùng Désirée. Tôi vệ sinh thùng sữa, cho bê ăn và lưu ý cô ấy khi những con bò đã cạn sữa hoặc bị tịt sữa. Chúng tôi đã bán con bò cái già hung dữ cho lò mổ, có lẽ nó là nạn nhân liên đới duy nhất của vụ tai nạn trong rừng. Chỉ là tôi không thể để cho Désirée đến gần nó được.

Arvid luôn đi cùng chúng tôi đến chuồng bò. Thằng bé nằm trong xe nôi, hoặc ngồi trên chiếc ghế trẻ em. Chốc chốc Désirée lại ngồi xuống một cuộn rơm và cho thằng bé bú sữa. Chiếc máy vắt sữa kêu tích tắc một cách yên bình, lũ bò nhẩn nha gặm cỏ, và radio phát những bài rock nhẹ của những năm 1960.

Tôi đã nghĩ chưa bao giờ chúng tôi được như thế. Và cũng sẽ không bao giờ được như vậy nữa.

Đương nhiên Désirée rất mệt mỏi. Ngay khi vừa xong công việc, cô ấy lăn ra ngủ, cho con bú hoặc ăn. Tôi đã học cách thay tã cho Arvid. So với công việc vệ sinh chuồng bê thì nó nhẹ nhàng hơn nhiều. Cả nhà sống bằng xúc xích, khoai tây và bánh kếp làm từ sữa tự cung tự cấp. Có lần Märta đã đến với cả một xe hơi đầy đồ tiếp tế. Désirée đành phải đặt hàng trên thành phố dù không muốn, vì cô ấy không còn sức để lái xe nữa.

Tôi âm thầm nghĩ phương án kéo dài tình trạng này. Nếu Désirée không bắt buộc phải quay về với công việc ở thư viện và tiếp tục làm việc tại chuồng bò thì sao nhỉ? Giống như mẹ tôi ấy! Để bố tôi có thể dành nhiều thời gian ngoài đồng hơn.

Một hôm, tôi thận trọng nêu lên ý kiến đó. Ít nhất tôi cũng nghĩ là mình đã thận trọng. Nhưng Désirée nổ tung như một cơn địa chấn có độ mạnh vượt ngoài thang đo Richter.

- Anh điên à? Chắc hôm tai nạn anh bị dốc ngược đầu lâu quá phải không?
 - Anh thấy chuyện đó có gì mà không thể được kia chứ?
 - Anh ơi, anh có để ý đến tình hình tài chính của nhà mình dạo gần đây không đấy? Em biết ngay là không mà. Anh để mặc em quản lý hết. Xin thưa với anh nếu không có đồng lương của em, nhà ta sẽ từ giã món bánh mì hàng ngày. Chúng ta sẽ sống dựa vào các sản phẩm của nông trại: sữa, khoai tây, thịt tươi. Và chúng ta sẽ phải ăn sống, bởi vì không có tiền để trả hóa đơn điện! Anh quên rồi à, lúc này nông trại không hoạt động hết công suất. Nó chỉ đủ để chúng ta thanh toán các chi phí thôi!
 - Nhưng mà... - Tôi luống cuống.
 - Anh muốn em dụ cả hai đứa con đi vắt sữa à? Hay là anh cho chúng lên ngồi máy kéo? Bởi vì chúng ta sẽ không bao giờ có đủ tiền để gửi con vào nhà trẻ!
 - Nhưng...
 - Benny, anh nghe em nói đây! Có một vị trí trợ lý ở thư viện đang bỏ trống. Chúng ta có thể tìm một căn hộ trên thành phố. Gần chỗ em làm có một cái. Nhà trẻ cũng ngay cạnh đó. Anh có muốn làm trợ lý của em và đi loăng quăng trong thư viện không?
 - Em mất trí rồi à? Anh vào làm thư viện á?
- Désirée cười nhạt.
- Không được à? Thế tại sao anh thấy không có vấn đề gì với việc, thứ nhất, em đến sống ở đây, và thứ hai, em phải bỏ công ăn việc làm để đỡ đần anh?
 - Nhưng... nhưng... em không thấy thích làm việc với mấy con bò hiền lành sao?
 - Anh muốn câu trả lời thật lòng, hay câu trả lời lịch sự?
 - Anh chỉ...
 - Dù sao em cũng phải trả lời. Em thấy hiện tại nó là một công việc khốn khổ, em đến hết hơi vì nó rồi. Sau này nó sẽ đỡ hơn, đôi khi em thấy được đi cùng anh cũng có cái thú. Nhưng chỉ nội ý nghĩ phải vào cái chuồng này hai lần mỗi ngày, từ năm này sang tháng nọ... vắt sữa, quét dọn, cho ăn... vắt sữa, quét dọn, cho ăn... với niềm giải khuây duy nhất là khi phải mổ thịt một con bò khẩn cấp... sau đó thì ba chân bốn cẳng lao vào nhà để dọn dẹp nhà cửa, vì những việc đó anh không làm!... Chỉ nghĩ đến thế thôi là em đã muốn chết rồi. Đó không phải việc em muốn làm. Nhưng em hiểu đó là công việc yêu thích của anh! Cảm giác của em cũng gần giống như cảm giác của anh đối với việc phải bê sách suốt ngày. Đấy! Câu trả lời lịch sự của em đấy!
 - Nhưng dù sao thì, đời nào người ta cho anh làm cái công việc trợ lý ở thư viện kia chứ. - Tôi lẩm bẩm.
 - Hừ, em bịa ra đấy. Để anh hiểu thôi. Thế anh đã hiểu chưa nào?

27. Chương 27: Désirée

Mùa hè này, dù không muốn, tôi đã phải chăm sóc lũ bò gần như hàng ngày. Giống như Anita hè năm ngoái... Cái chân của Benny đã lành, nhưng anh muốn tôi giúp hơn là nhờ đến Bengt-Göran. Anh bảo thế. Với lại dù sao thì tôi cũng đang trong kỳ nghỉ thai sản! Chúng tôi đều biết là cho dù có Arvid hay không thì tôi cũng không thể nằm vắt chân nhìn anh lao động như tù khổ sai được.

Thế cho nên mỗi ngày tôi dắt bò từ chuồng ra đồng và về chuồng hai lần. Tôi cũng đảm trách công việc vắt sữa trong phần lớn thời gian. Lúc đầu, lũ bò không quen với tự do bên ngoài và cứ cố quay lại với nếp cũ. Nhiều người cũng hành động như thế thôi! Trong những tuần đầu, mỗi lần ra vào chuồng là một lần náo loạn. Lũ bò không tìm được ô chuồng của mình, nổi xung lên, quay đầu giữa lối đi và vụng về tiến ra cửa,

làm cho cả đàn dồn lại. Có lúc chúng lại cố tình tranh thủ gặm cỏ tại các máng ăn và bậy luôn một bãi to tướng. Nhưng càng về sau, lũ bò càng ra vào chuồng trật tự hơn.

Đôi khi tôi nghĩ bụng có biết bao nhiêu người phụ nữ ước mơ được sống ở miền quê, giữa những con bò và cánh đồng hoa, với một người chồng tử tế và một đứa con kháu khỉnh. Tôi đang có một cuộc sống trong mơ! Chỉ có điều, đó không phải giấc mơ của tôi, mà là giấc mơ của một ai khác. Một người không biết nhiều về cuộc sống nông trại.

Đương nhiên tôi rất mệt, tôi đang mang bầu bốn tháng. Khi tôi than phiền với Benny, anh lại nhắc lại với một ý đồ hết sức lộ liễu, rằng mẹ anh chưa bao giờ khỏe khoắn như trong lúc mang bầu anh.

Điều tệ nhất là tôi buộc phải để Arvid trong nhà khi làm việc tại chuồng bò. Thằng bé đã bắt đầu bò rất nhanh, đến nỗi nếu tôi không để ý thì nó sẽ chui vào giữa lũ bò và có nguy cơ bị giẫm phải. Thỉnh thoảng những tiếng kêu gào tức tối của thằng bé theo tôi vào tận chuồng bò. Đa phần những lúc ấy Benny đang đi làm đồng xa, và lại tôi không thích anh cho thằng bé lên máy kéo với đủ thứ kinh khủng quay tít xung quanh. Cũng chẳng có mũ bảo hiểm cho trẻ ở độ tuổi nhỏ như thế.

Thế nên khi Violet đề nghị thỉnh thoảng trông giúp thằng bé vài giờ, tôi đồng ý với tất cả lòng biết ơn.

Sau vài ngày, Violet đã trở thành chuyên gia trị Arvid thứ thiệt.

- Việc gì phải cho nó ngậm núm vú giả? - Cô ấy nói. - Nếu chị bế nó đi dạo một lúc, nó sẽ ngủ ngon hơn.

- Ủ, nhưng tôi đau lưng quá, cô biết đấy... - Tôi lí nhí đáp.

Tôi đang ở tháng thứ năm của thai kỳ, và đã cảm thấy một số cơn đau sớm ở khung chậu. Tôi vươn tay về phía con mình, nhưng Violet làm như không nhìn thấy. Cô ta đứng lên và bắt đầu đi quanh phòng, tay bế thằng bé.

- Nào, nào, con thích nghe dì Violet hát đúng không, cục cưng?

Càng ngày Violet càng lấn tới. Cô ta bảo tôi thằng bé nên hay không nên ăn gì, ru nó ngủ trong nôi và cấm tôi không được bế nó. Khi thấy tôi xuất hiện, cô ta quay ngoắt đi và cứ nhất định phải xem hết cuốn sách tranh cùng với cậu cháu cưng trong khi tôi đứng chờ ngoài cửa. Cô ta bắt đầu tư vấn và chỉ bảo tôi đủ thứ, từ quần áo cho đến thói quen ngủ nghỉ.

Một hôm, một con bò cái đã sinh con ở ngoài đồng cỏ. Một con bò cái khác, có vẻ như có vị trí cao hơn trong đàn, đã nhanh nhẩu chăm chút cho con bé. Nó húc sừng vào con bò mẹ và luôn cố tình đứng vào giữa hai mẹ con. Con bò mẹ rống lên buồn bã và bám theo nhưng con bò kia nhất định không cho nó tiếp cận với con ruột của mình.

Tôi thấy Violet cũng giống như thế. Violet đã trở thành một Phụ nữ Đích thực, còn tôi chỉ đóng vai phụ nữ.

Vào cuối hè, Märta mời tôi đến ngôi nhà nghỉ dưỡng mà cô ấy đã thuê trong khi Magnus đi tập trung huấn luyện. Thời điểm đó trùng với một khoảng nghỉ ngắn giữa việc cắt cỏ và chất vào tháp ủ. Tôi đã đồng ý ngay lập tức. Tôi rất, rất mệt mỏi! Tất cả những gì tôi muốn là ngủ nướng buổi sáng trong vài ngày. Märta đã hứa sẽ thực hiện nghĩa vụ của mẹ đỡ đầu và đưa Arvid đi tắm biển.

Benny miệng bảo đồng ý, nhưng mắt nhìn theo tôi không bằng lòng. Anh đã quen được cắt bớt một phần công việc với lũ bò.

Tôi và Arvid đi vắng trong ba ngày. Trước khi đi, tôi đã chuẩn bị và cho vào tủ đông sáu phần ăn. Benny chỉ việc mỗi bữa trưa và tối lấy ra một phần rồi bỏ vào lò vi sóng. Lúc tôi quay về nhà thì trong tủ đông vẫn còn năm phần.

- Anh ăn sữa chua. - Anh bảo tôi với giọng trách cứ. - Ồ thì, em nghĩ anh có thời gian để chuẩn bị bữa ăn với từng ấy công việc sao? Trong khi em vắng nhà.

- O, chuẩn bị là thế nào? Bỏ hộp thức ăn vào lò vi sóng quay lên trong hai phút mất công lắm sao?

- Thế em muốn gì nào? Anh làm gì có thời gian để ăn uống đúng bữa!

Tôi cứ tưởng Benny chán và ăn không ngon miệng vì mẹ con tôi vắng mặt, hoặc là anh muốn cho tôi cần rút lương tâm. Sau đó tôi gặp Violet và biết được thật ra Benny đã sang nhà cô ta ăn trong những ngày đó. Cô ta không tiếc lời khen chồng tôi ăn khỏe và khiến tôi hiểu ra rằng người Phụ nữ Đích thực không bao giờ được ngơi nghỉ.

- Tôi mệt lắm... - Tôi rên rỉ, chuẩn bị kể lể hoàn cảnh với Violet, nhưng không tài nào làm được. Tôi có một đứa con, lại sắp có đứa thứ hai, trong khi Violet chẳng có đứa nào. Có cho vàng tôi cũng chẳng muốn đi đổi chỗ với cô ta.

Còn một tháng nữa là tôi phải quay lại làm việc ở thư viện. Tôi cũng bất ngờ khi thấy mình nôn nao chờ đến ngày đó chẳng khác nào người ta mong đi nghỉ hè.

28. Chương 28: Benny

Chúng tôi đã lo được một suất đi nhà trẻ cho Arvid mà không gặp khó khăn gì. Désirée đã quay về với công việc cũ. Cô ấy thức dậy cùng lúc với tôi, rồi thay quần áo và đưa con đi nhà trẻ trên đường lên thành phố. Đôi khi hai mẹ con về nhà khi tôi đang ở trong chuồng bò để vắt sữa ca tối, và khi tôi xong việc thì thằng Arvid đã ngủ khò. Tôi gần như chẳng gặp được con. Désirée than phiền về công việc nặng nhọc. Nặng là nặng thế nào? Thằng con thì tống vào nhà trẻ, chuồng bò thì chẳng phải trông nom?

- Anh lấy một cái ba lô mười cân rồi đeo vào trước bụng ấy, anh sẽ hiểu!- Cô nói.

Khi tôi nhờ Désirée giúp chăm sóc lũ bò trong đợt cày ải mùa thu, cô ấy từ chối thẳng thừng:

- Em sắp đẻ rồi. Anh đâu có bắt mấy con bò lao động cực khổ trong những tháng cuối thai kỳ! Hơn nữa, bây giờ em không tìm được vú bò đâu. Đến bàn chân của mình em còn không thấy nữa là.

Nói đến nước này thì tôi chỉ còn biết amen.

Lần này thì Désirée không vỡ ối trong bếp. Cô ấy lại chuyển dạ chậm hơn ngày dự sinh hai tuần lễ và phải vào nhà hộ sinh để tiêm thuốc kích đẻ. Tôi thấy thế càng hay, chúng tôi có thể lên kế hoạch. Giống như các kỳ nghỉ ấy. Lần này thì tôi sẽ có mặt.

Và không chỉ tôi. Rất nhanh chóng, chúng tôi đã nhận ra điều đó!

Vì việc sinh con của Désirée được dự tính diễn ra vào ban ngày, họ đã cho sinh viên vào thực tập đỡ đẻ.

- Chúng tôi tránh không hỏi các bà mẹ sinh con đầu lòng. - Bà đỡ cho Désirée giải thích. - Thế này ạ, anh chị có đồng ý để cho hai học viên y tá tham dự đỡ đẻ không?

- Càng đông thì càng vui... - Tôi nói đùa. Tôi đang rất căng thẳng. Désirée khẽ liếc mắt nhìn tôi. Hai cô gái tóc buộc đuôi ngựa có nước da tái bước vào phòng và bắt đầu rì rầm trong một góc.

Họ tiêm gì đó cho Désirée và mọi việc bắt đầu. Cô ấy bắt đầu thở hổn hển, và đột nhiên bà đỡ xuất hiện cùng với ba sinh viên y khoa, với một cái nhún vai thay cho lời xin lỗi: "Các em nó phải học, anh chị thông cảm". Túi ối vỡ trước những con mắt tò mò của họ. Bà đỡ đi một đôi ủng cao su.

- Anh thấy đấy, - Désirée thì thầm với tôi trong nỗ lực cố pha trò, - em cũng đâu muốn ở một mình với anh. Anh sẽ không ngăn ngại buộc dây vào chân đứa bé lôi nó ra theo lực chéo.

Sau đó cô ấy gào lên là muốn gây tê ngoài màng cứng. Theo lời của bà đỡ đang chạy ra chạy vào liên tục như con chim trên cái đồng hồ Thụy Sĩ - bà ta phụ trách nhiều ca sinh cùng một lúc - thì bà ta đang tìm một bác sĩ để thực hiện việc đó.

Tôi không biết phải nghĩ thế nào nữa. Chúng tôi nắm tay nhau mà vượt cạn à? Trời ạ!

Đám sinh viên tranh thủ cơ hội để đặt một đồng câu hỏi với Désirée.

- Chị có thể mô tả cơn đau không ạ? Có giống với đau thận không? - Sinh viên đầu tiên hỏi.

Các sinh viên còn lại hỏi về chế độ ăn và việc giữ vệ sinh trong thai kỳ. Hai cô học viên y tá lần lượt nghe bụng Désirée giữa các đợt co thắt. Vợ tôi càng lúc càng tuyệt vọng hơn. Tôi thì chỉ muốn huých cùi chỏ để mở lối len đến bên cạnh vợ mình.

Bà đỡ lúc này đã xong ca trực, một người mới xuất hiện và họ mất thời gian để cho người này nắm được diễn tiến của việc kích đẻ. Ngoài tôi ra, trong phòng còn bảy người khác đang trao đổi rất hăng. Đúng lúc đó, Désirée tự dưng thét lên một tiếng kinh thiên động địa.

- Đến lúc rồi!

Tiếng thét đã châm ngòi cho một loạt hành động nhanh chóng. Mọi người nhất loạt đeo khẩu trang vào và chen lấn nhau quanh bàn để nhìn cậu con trai thứ hai của tôi chào đời. Tôi chỉ kịp nhìn thấy cái đầu của thằng bé nom như một quả bóng cao su bị nén đột ngột nở to ra, trước khi cái mông của một sinh viên chắn ngang tầm nhìn của tôi. Tôi mò mẫm tìm bàn tay Désirée giữa lúc lộn xộn nhưng hoài công. Khi tất cả đã xong thì một tay bác sĩ lao bổ vào phòng và hỏi:

- Ca gây tê ngoài màng cứng là ở đây hả?

Bà đỡ mới thuộc loại khá cộc cằn. Bà ta nhìn quanh một lượt như một viên tướng quan sát đột hình chiến đấu, rồi ra lệnh:

- Tất cả, ngoại trừ ông bố, ra ngoài!

Những người kia lục tục kéo ra khỏi phòng, vừa đi vừa bàn luận sôi nổi.

Sau đó, mọi thứ bình yên trở lại. Ánh sáng chuyển thành màu xanh lá cây dịu mát và đứa bé mở đôi mắt màu xanh thẫm nhìn chúng tôi. Hai vợ chồng tôi khóc như mưa.

- Thế đấy, mới chào đời mà con mình đã được chào đón ồn ào rồi! - Tôi nói. - Chắc chắn nó sẽ làm nên chuyện lớn đấy!

- Nếu em có sinh lần nữa thì em sẽ bắt họ trả tiền vé vào xem! - Désirée tuyên bố. - Nhưng hiện tại thì em chưa muốn. Ý em là chuyện có thêm con ấy.

- Em không nghĩ đến việc gia tăng quân số cho ngành nông nghiệp à? - Tôi nói. - Các nông dân Thụy Điển đang ngày một già đi.

- Anh tưởng chỉ mình chúng ta mà đảo ngược tình hình được chắc? - Désirée lăm băm. - Ở nhìn này, con nó có cái xoay y hệt anh nhé!

29. Chương 29: Désirée

Mùa thu diễn ra trong nhọc nhằn, với một công việc toàn thời gian, một thằng bé mười hai tháng và cái bụng chứa to tướng, cộng với công việc chăm sóc bò sữa mỗi dịp cuối tuần. Tôi biết Benny cần trợ giúp, anh không giấu giếm việc nông trại với tôi... Vấn đề là anh chẳng bao giờ nhìn nhận tất cả những công sức tôi đã bỏ ra để chăm lo nhà cửa, với anh đó không phải là công việc thực sự. Phương châm của anh là: “Phụ nữ tại gia, nếp nhà bảo đảm”, đại loại thế. Anh không cho rằng việc giữ ấm nếp nhà đòi hỏi phải có thời gian. Một hôm tôi đã nghĩ đến chuyện đó khi anh hào hiệp đề nghị tổ chức tối thứ Sáu của chúng tôi vì hôm đó tôi phải làm việc muộn. Anh sẽ đón Arvid ở nhà trẻ, đi chợ và chuẩn bị món gì đó. Tôi nín thở. Lần đầu tiên một thứ như thế xảy ra.

Tôi về đến nhà trong sự háo hức chờ đón điều bất ngờ, và ngay từ ngoài cửa tôi đã ngửi thấy mùi thức ăn. Cánh cửa nhà bếp đóng kín. Tôi tự nhủ chắc anh đã sửa soạn bàn ăn một cách trịnh trọng với khăn bàn, khăn ăn và nến, như thỉnh thoảng tôi từng làm. Tôi khe khẽ mở cửa.

- Chào em! - Benny cất tiếng.

Anh ngồi trên băng ghế gỗ, vừa tu một chai bia vừa đọc tờ Nhà nông. Trên tấm trải bàn không thấm nước là hai cái đĩa ăn và hai cốc thủy tinh loại thường. Giữa bàn, trên một chiếc đĩa to là một túi nhựa đựng tôm lột sẵn đã rửa đông mềm oặt. Tất cả chỉ có thế. Bóng đèn tuýp trên trần chiếu xuống toàn bộ khung cảnh một thứ ánh sáng tai tái.

- Em nhìn này, món tôm cho nàng Tô-m! - Anh nói một cách tự hào.

Tôi nghiêng rằng, nhưng đó là cái giá phải trả!

Sau đó đến vấn đề mất ngủ. Bụng tôi to như cái trống mà cứ mỗi lần muốn trở mình lại phải nhọc nhằn nâng lên. Đứa bé trong bụng cứ đá vào bàng quang khiến tôi phải liên tục dậy đi tiểu. Thỉnh thoảng tôi tỉnh giấc vì bị chuột rút ở chân, như thể một gã khổng lồ ở dưới chân giường đang xoắn nó cùng lúc theo hai chiều. Thật không thể chịu đựng nổi. Những lúc ấy, điều duy nhất có thể làm là đứng dậy, nhảy lò cò trên cái chân bị chuột rút và vừa cắn răng vừa chửi thề cho đến khi mọi chuyện trôi qua. Benny thì khó chịu quay vào tường, lẩm bẩm bảo: “Khỉ gió, anh đang ngủ”. Anh sợ bị tôi nhờ bóp chân, giống như lần đầu tiên tôi bị chuột rút. Tôi không bao giờ nhờ anh nữa. Suốt cả ngày hôm sau, anh ngáp liên tục và ném cho tôi những cái nhìn tức tối. Nhảy lò cò dù sao cũng hiệu quả hơn, với lại một khi đã tỉnh ngủ, Benny sẽ tìm cách câu giờ với chỗ giữa hai đùi của tôi.

Thỉnh thoảng tôi giả giọng xin xỏ, nhất là dịp cuối tuần, khi tôi không muốn đi vào chuồng bò. Nhưng Benny luôn mau chóng đáp lại là mẹ anh - cũng như dì và bà - không bao giờ coi mang thai là một loại bệnh tật. Rồi anh kể cho tôi nghe câu chuyện về một thành viên trong gia đình, một phụ nữ thành thị đom đóm cả đời nằm trên giường trong chiếc áo ngủ bằng ren và chờ đợi ông chồng yếu đuối phục vụ và phê phán nơi... Hình như đó là câu chuyện tiểu lâm của gia đình anh. Giờ đây tôi bắt đầu nhận ra cái sườn cố định trong mọi câu chuyện hài hước về cánh đàn ông bị vợ đè đầu cưỡi cổ. Chúng có tác dụng răn dạy những người phụ nữ không được áp đặt sự đòi hỏi của mình, đồng thời giúp cho cánh đàn ông được thoải mái lương tâm. Một người đàn ông đích thực sẽ không cúi đầu trước bất kỳ ai.

Có lần tôi nhìn thấy Benny đang uống cà phê trong bếp của Violet khi tôi sang đón Arvid. Anh và Bengt-Göran đang ăn cắt lực những cái bánh nhân đậu, bánh vuông nhân mít và thứ gì đó mà tôi chẳng biết, do Violet làm. Cô ta đứng ngay tại bàn bếp, ẩm cà phê cầm trong tay, sẵn sàng rót thêm ngay khi tách của hai người kia vừa vơi. Những tuần cuối trước khi sinh Nils, tôi đã buồn bã nhận ra là tôi cũng thế, tôi đứng trước bàn nấu bếp để nhắp cà phê trong khi Benny và Bengt-Göran ngồi ăn bánh ở bàn. Tôi cũng sẵn sàng rót cà phê ngay khi Bengt-Göran giơ tách ra mà không buồn nhìn, đồng thời chuẩn bị tư thế để can thiệp khi Arvid lập bập bước đi trên đôi chân còn chưa vững. Nhưng mặt khác, cũng khá là thú vị khi dùng cà phê với hai người đàn ông luôn miệt mài thảo luận về phân chuồng và bùn thải. Tốt nhất là thản nhiên như không trước những thứ đó! Tôi tự nhủ như thế.

Mức độ tiến triển của sự thay đổi chóng mặt đang xảy ra thật đáng ngạc nhiên: anh chàng Benny nhả nhả và đáng yêu mà tôi đã cảm kích đến nỗi muốn sống cùng đã trở thành một Ông Chồng Thụy Điển Truyền Thống một cách trơn tru, trong khi tôi để mặc chuyện đó diễn ra. Tôi thường cười héo hắt khi nghe nhắc đến người đàn ông Thụy Điển chủ trương bình đẳng phải biết “đảm trách phần việc của mình”. Ý tôi là, ta không thể chờ đợi cách cư xử thay đổi triệt để một sớm một chiều chỉ vì cánh đàn ông đã chính thức được phép nghỉ chăm vợ đẻ. Và tôi có cảm giác nông thôn không phải là nơi đi đầu trong phong trào đàn ông mới. Nhưng nghịch lý ở chỗ, đến kỳ sản nài sừng tằm thì lại có rất nhiều ông xin nghỉ chăm vợ đẻ.

Nhưng đúng là tôi có phong đại một chút. Benny cũng khá ngọt ngào. Chắc chắn tôi sẽ không đánh đổi khoảng thời gian chúng tôi lặng lẽ ngồi uống trà xem tivi sau khi Arvid đã ngủ với những buổi tối một thân một mình trong căn hộ ngày trước.

Một hôm Märta đến nông trại và chứng kiến cảnh tôi đứng phục vụ cho hai người đàn ông ngồi tán gẫu. Cô ấy lắc đầu tỏ vẻ không bằng lòng.

- Ủ, nhưng tớ đã chọn lựa như thế mà. - Tôi gất gỏng. - Tớ yêu Benny! Bây giờ tớ chấp nhận chuyện này vì muốn anh ấy công nhận rằng tớ có vị trí ở đây và anh ấy đã lựa chọn đúng.

- Hôm nọ trên truyền hình tớ nghe một tay tỏ ra lo ngại rằng phụ nữ bắt đầu từ bỏ công việc chống đối đàn ông. - Märta thở dài. - Vấn đề không phải ở đó. Vấn đề thực sự là, phụ nữ chúng ta không chống đối đàn ông. Người phụ nữ nào lại muốn gây rắc rối và liên tục tranh cãi với người mình yêu thương kia chứ? Cậu

chỉ phải nhìn nhận nó như sự trừng phạt của Anita!

30. Chương 30: Benny

Một buổi tối vào khoảng cuối năm ấy, tự dưng tôi bị cả mảng ngói rơi vào đầu. Ý tôi là, ấn tượng mà chuyện đó gây cho tôi giống hệt như thế.

Dĩ nhiên điều đó đã tiềm ẩn bấy lâu nay. Kể từ khi một nhà chăn nuôi ở phía bắc của tỉnh bị bắt giam vì tội ngược đãi động vật. Thật ra chuyện đó vô lý chết đi được. Ông ta đã giữ đàn bò của mình ở bãi chăn thả trong mùa thu và bị tố cáo về hành vi thiếu chăm sóc bởi một gã thanh tra kiểm dịch thú y có mảnh bằng còn chưa ráo mực, mặc dù mấy con bò hoàn toàn khỏe mạnh. Bò sữa không phải mèo nhà. Chúng thích được ở ngoài đồng, lớp lông của chúng trở nên rậm rạp hơn khi trời trở lạnh, có thể thôi. Cái gã thanh tra kia có khả năng ra quyết định bắt buộc nông dân xây nhà cho nai sừng tấm trong rừng của họ chứ chẳng vừa. Sau đó, cảnh sát đã đến tịch thu đàn bò, vốn đang được gửi nhờ các nông dân khác để chờ điều tra. Sau chín ngày, ông già khốn khổ nhận ra mình phải trả bốn mươi ngàn cuaron^[1] cho việc vận chuyển và tạm giữ đàn bò. Ông ta không thể trả nổi số tiền đó, cho dù có đi vay, vì người ta sẽ không cho ông ta vay số tiền như vậy. Trước đó nông trại đã được thế chấp để bảo đảm cho các chi phí rồi. Ông già buộc lòng phải bán đàn bò, nhưng số tiền thu được từ hai mươi con bò chỉ đủ trả phân nửa tiền trông bò trong chín ngày. Thế là ông ta hoàn toàn tay trắng với một khoản nợ khổng lồ và có nguy cơ mất luôn nông trại. Chuồng bò đã bị đốt bởi một nhóm những kẻ hành động vì quyền lợi động vật khi vụ việc được đưa lên báo.

[1] Đơn vị tiền tệ của Thụy Điển. 10 cuaron ~ 1euro.

Trong những tháng sau đó, trong lòng tôi như có lửa đốt mỗi khi nghe nhắc đến chuyện sức khỏe gia súc. Chuyện này cũng không mới. Trước đây Bengt-Göran đã bán hết bò khi một đạo luật mới được bỏ phiếu thông qua, bắt buộc người nông dân phải làm chuồng trại to hơn. Cậu ta không có điều kiện vay mượn hàng triệu để sửa lại chuồng trại theo đúng quy cách! Các nhà chăn nuôi nhỏ lẻ tháo chạy khỏi ngành. Những con người hiểu đàn bò của mình rất rõ, tôi có thể nói như thế. Chỉ còn lại các đại gia trong ngành chăn nuôi, với diện tích đất đai đủ lớn.

Sự việc càng xấu đi sau tai nạn của tôi. Trong suốt một thời gian, tôi không thể giữ cho đàn bò sạch sẽ như thường lệ. Đơn giản là tôi không thể. Theo lập luận logic, mọi người có thể sẽ hiểu tôi là người lo lắng nhất cho sức khỏe của đàn bò. Bò ốm thì không cho sữa, lại còn tốn cả đồng tiền cho bác sĩ thú y. Nhưng trong suốt một thời gian tôi đã trở nên gần như cuồng si: khi trông thấy người lạ đến gần nông trại, tôi nghĩ ngay là đám nhà báo đi điều tra với camera nguy trang, hoặc một kẻ bảo vệ động vật điên cuồng! Và thế là vĩnh biệt Rowan. Mọi chuyện sẽ diễn ra chỉ trong nháy mắt.

Chính tại cửa hàng bán rượu độc quyền Systembolaget trên thành phố mà tôi đã nhận cả mảng ngói rơi vào đầu. Một sự sợ hãi mới. Tôi dẫn theo Arvid đến đó để mua champagne cho dịp giao thừa cuối năm mới. Désirée nảy ra ý định mời khách khứa, vì cô ấy chưa gặp một người nào kể từ sau cảnh đông vui náo nhiệt ở phòng sinh. Arvid đi với tôi để cho cô ấy có thể ngủ một lát, trong trường hợp Nils chấp thuận. Tôi thấy lo cho Désirée. Cô ấy đã gầy rộc đi, mắt thì như con gấu trúc sau những đêm không ngủ.

Mọi chuyện cũng không dễ dàng. Arvid muốn đi tiểu, và thằng bé cứ nhất định phải vuốt ve mọi con chó mà chúng tôi gặp trên đường. Nó cứ lú lo suốt như một chú chim nhỏ. Tôi nghĩ thằng bé rất mừng vì được đi chơi một mình cùng bố.

Tôi đến cửa hàng rượu và đang cố gắng đọc cho đúng tên một loại champagne trong quyển catalogue (“vớơ clicô?”) thì nhìn thấy một phụ nữ cũng đang xếp hàng với một đứa bé trong xe đẩy.

Nhưng nhìn cái xe đẩy mà xem! Nó là một chiếc Porsche đời cuối. Mạ kền sáng choang, thiết kế đẹp mắt, với độ bám đường tuyệt hảo khi chạy thẳng cũng như khi ôm cua. Tôi bất giác đưa mắt nhìn chiếc xe trải xước của Arvid, một chiếc xe cũ được mua lại tại hội chợ Giáng sinh của nhà trẻ với giá hai mươi cuaron.

Tôi đã đánh gỉ và sơn sửa lại, nhưng mấy cái bánh xe vẫn bị vênh và lớp sơn có màu xám xịt. Màu của chỗ sơn còn thừa sau khi tôi sơn cánh cửa hầm nhà.

Trời ạ, tôi đang có hai thằng con trai! Chỉ cần một tay thanh tra phải gió xuất hiện... nếu lũ bò bị mắc bệnh và sữa chúng không được người ta thu mua... nếu giá sữa lại tụt giảm thêm... nếu cái Liên minh châu Âu kia lại phát minh thêm các luật lệ mới... nếu tôi lại bị gì đó... nếu...

Thì tôi không thể nuôi nấng bọn trẻ. Và Désirée cũng không thể nuôi cả nhà! Tiền lương của cô ấy thậm chí không gánh nổi lãi suất hàng tháng của khoản vay dùng cho việc nâng cấp mở rộng chuồng bê! Sao tôi có thể cho mình cái quyền để những đứa con mà mình có thể không nuôi nổi? Và lại, không thể vác mặt đi xin tiền trợ cấp hộ nghèo khi chỗ điền sản trong tay tôi đáng giá nhiều triệu.

Tôi căng thẳng đến mức run rẩy như một chiếc lá. Đúng lúc đó, ánh mắt tôi chạm phải giá tiền của một chai rượu trong quyển catalogue.

Tôi nắm lấy chiếc xe đẩy của Arvid, đi thẳng ra cửa, rồi tiến vào một cửa hàng tiện lợi trong tòa nhà kế bên để mua một chai rượu táo thật to. Tôi đã có một kế hoạch.

Để mừng năm mới, chúng tôi đã mời ba cặp trong làng, Désirée nấu một món tuyệt vời từ tảng filet bò mà chúng tôi cho vào tủ đông vừ sau vụ hi sinh con bò già hồi mùa thu. Dọn kèm với thịt bò là sốt kem và món dứt lò gồm khoai tây, tỏi tây, cà rốt, đậu Hà Lan. Tất cả đều là những sản phẩm của nông trại! Các khách mời mang theo rượu vang, ngoại trừ Bengt-Göran đến cùng một chai aquavit[2].

[2] Một loại rượu mạnh làm từ khoai tây hoặc ngũ cốc, phổ biến ở các nước Bắc u.

Buổi tối hôm đó thật sự rất vui. Tôi cho mọi người xử lý luôn chai aquavit của Bengt-Göran ngay từ món khai vị. Rượu vào lời ra, mọi người đùa giỡn và kể cho nhau nghe những câu chuyện tiếu lâm. Nils lần đầu tiên tỏ ra không quấy khóc, và đến nửa đêm thì chúng tôi bước ra ngoài thềm để đốt pháo hoa và lắng nghe tiếng đếm ngược từ đài phát thanh.

Désirée cần nhần tôi vì chai champagne đã mở trước khi được tôi bê ra cùng với mấy cái ly. Cô ấy không hề biết rằng cái chai ấy xuất xứ từ trong một góc kho, nơi nó nằm yên từ giao thừa năm ngoái, khi Anita và tôi uống cạn nó trong sự tĩnh lặng đến ngột ngạt. Tôi đã đổ vào đó rượu táo và rượu tự chế theo một tỉ lệ bí mật. Khi đến thời khắc giao thừa, Désirée đã nốc cạn ly rượu chỉ bằng một cú chạm môi, rồi cô ấy nhìn tôi, cảm thấy xuống tận ngực. Bengt-Göran cũng uống cạn ly và thốt lên câu gì đó đại loại là rượu champagne ngon thật, nhưng y như rượu nhà nấu pha với soda vậy! Những người còn lại cười thoải mái, và không một ai tin đó là sự thật. “E hèm, rượu Veuve cliquot hả?” Lisa Brodin nói một cách trịnh trọng. Chị ta đang có ý định mở lớp nếm rượu tại làng cơ đấy. Tôi chỉ cười. Tôi biết họ quá rõ mà.

Những lời trách móc mà tôi nhận được sau đó cũng đáng. Bốn trăm năm mươi cuaron một chai á? Tôi chỉ làm theo trách nhiệm bảo đảm tài chính, với tư cách là ông bố trong gia đình.

Năm thứ t ư: Nguy cơ đông lốc

31. Chương 31: Désirée

Trong suốt mùa thu và nhất là giai đoạn cuối của thai kỳ, tôi mệt khủng khiếp. Tôi đã thực sự cảm thấy dễ chịu khi quay lại làm việc. Tôi nói với Olof về các kế hoạch làm hang cổ tích và tổ chức liên hoan phim thiếu nhi. Chúng tôi đã bắt tay vào việc lên ý tưởng và ngày nào cũng tìm ra những điều mới mẻ. Nhưng đổi lại, ngày nào tôi cũng phải lái xe sáu mươi cây số trên những con đường đóng băng trơn trượt, bụng bầu chạm cả vào tay lái. Chỉ mỗi việc đưa Arvid và các túi hàng từ xe vào nhà cũng đã là cả một vấn đề. Tôi tự nhủ nếu được sống theo nhịp độ của mình thì thích quá. Cả ngày quanh quẩn với con cái. Thậm chí tôi sẽ học cách làm bánh vương nhân mứt.

Sau cú vượt cạn ồn ào, tôi nhanh chóng phục hồi sức lực. Benny không thể nhờ tôi phụ giúp công việc chuồng bò ngay được, tôi nghĩ thế, ngoài ra tình hình ở nông trại trong mùa đông cũng khá yên ắng. Anh

ấy có thể lái xe trượt tuyết đi chơi trong rừng nếu thích. Nhưng anh đã học được bài học không vào rừng một mình, thế nên khi đợt cây ải mùa thu chấm dứt, anh chỉ còn phải làm các công việc tại chuồng bò hàng ngày. Về phần mình, tôi chỉ cần hoàn thành việc nhà, sau đó tôi có thể ngồi xuống đọc sách cùng Arvid trong khi cho Nils bú. Có khi tôi cũng được ngồi một mình đọc sách. Đã lâu lắm rồi kể từ lần cuối tôi làm điều đó.

Thế rồi Nils mắc chứng quấy khóc. Những ông bố bà mẹ có con cái quấy khóc đều biết chữ đó có nghĩa là gì, còn ai không có con sẽ không thể nào tưởng tượng nổi. Hẳn bạn sẽ sức cùng lực kiệt sau những đêm thức chong mắt, rảo quanh các phòng trong nhà với một đứa bé khóc ngằn ngặt trên tay, hoặc phải đẩy xe đi long nhong ngoài đường, ngày cũng như đêm. Di chuyển giúp thằng bé dịu lại, nhưng chỉ đưa nôi thì không đủ. Cuối cùng tôi phát hiện ra nếu lái xe đưa thằng bé đi một vòng là nó im ngay. Không biết bao nhiêu đêm tôi đã đánh xe vòng quanh các con đường nhỏ vừa được dọn tuyết trong tình trạng hai con mắt không chống lên nổi vì mệt mỏi. Đôi khi tôi ngừng lại ở một bãi đậu xe, rồi gối đầu lên tay lái chợp mắt khoảng một giờ, đến khi Nils tỉnh dậy và lại ngoác mồm kêu khóc. Benny không thể giúp gì được vì anh còn phải làm việc, anh bảo thế. Cũng phải. Rảo quanh các con đường trong đêm đâu có được coi là làm việc.

Tôi đã cố tìm ra những cách hay ho để cho Arvid nghĩ đến cái khác ngoài việc khủng bố thằng em. Chẳng lẽ một cô thủ thư chuyên trách mắng sách thiếu nhi mà lại không nghĩ nổi cách “điều trị” cho con mình! Nhưng tôi thường xuyên ngủ gật trên ghế xalông giữa ban ngày, trong khi đọc sách cùng Arvid. Lúc đầu, thằng bé khó chịu huých cùi chỏ vào người tôi, nhưng rồi cuộc nó cũng quen dần với việc chơi một mình khi tôi ngủ quên. Tất nhiên như thế là không hay, thằng bé mới có một tuổi rưỡi. Một hôm, Benny xuất hiện đúng lúc thằng bé vừa mở nắp một chai dầu nhựa thông mà nó lôi ra từ trong tủ cất chối. Bên cạnh đã để sẵn cái ca của nó. “Ước chanh!” Thằng bé thốt lên đầy hào hứng. Chắc chắn nó đã đổ dầu nhựa thông vào ca và nốc cạn nếu bố nó không kịp thời xuất hiện. Sau vụ đó, Benny đã làm khóa cho tất cả các tủ chặn trong nhà. Chỉ có điều là, mấy cái khóa không chỉ làm khó cho trẻ con, mà cả người lớn nữa...

Tình trạng mệt mỏi triền miên đã làm tôi bỏ lỡ hai dịp trọng đại của những người thân mùa xuân ấy. Märta và Magnus, rồi Violet và Bengt-Göran, cả hai cặp đôi đã được phép nhận đứa con nuôi hằng ao ước. Nhưng đúng là hai hình ảnh khác nhau hoàn toàn trong vai trò cha mẹ nuôi.

Con bé Consuela mà Märta và Magnus nhận nuôi đến từ Mỹ Latinh. Nó vừa tròn ba tuổi và bị tật sút môi nghiêm trọng. Cuộc sống hàng ngày của họ bị đảo lộn hoàn toàn vì các cuộc phẫu thuật, nhưng khi Märta đến thăm tôi, chúng tôi rất vui vẻ. Cô ấy đã học tiếng Tây Ban Nha để giúp Consuela duy trì ngôn ngữ mẹ đẻ, Magnus cũng đã thôi không nâng tạ hàng ngày, từ giờ anh chỉ chạy đua trên xe lăn cùng với cô con gái nuôi. Ngồi trong lòng bố, con bé hét lên thích thú mỗi khi họ lao hết tốc lực trên các con đường.

Tôi nhớ Märta ghê lắm. Tôi toàn thui thủi một mình, vì chẳng ai “tạt qua chơi” ở cái nơi cách thành phố hàng mấy chục cây số, và nếu có đủ sức, tôi cũng không muốn tha lời hai đứa bé con đến nhà hàng xóm vào buổi tối. Hơn nữa, tôi không đủ thân với họ để làm thế.

Bengt-Göran và Violet đã nhận nuôi một bé trai người Nga (“Chúng tôi muốn có một đứa con nuôi giống mình!”), và bật tin kể từ đó. Để tỏ lòng biết ơn, hai người đã đặt tên cho đứa bé là Kurt-Ingvar, giống như tên bố của Bengt-Göran, một cái tên chắc chắn sẽ trở thành gánh nặng không kém so với màu da “khác biệt”. Nhưng có gì đó mách bảo tôi rằng người mẹ ruột của Kurt-Ingvar đã có một cuộc phiêu lưu tình ái với một chàng kỹ sư Mông Cổ và kết quả của cuộc tình ấy là thằng bé. Với đôi mắt híp đen láy, khuôn mặt vuông và làn da màu đồng, thằng bé có nét đẹp của con lai. Giai đoạn mà tôi có thể gửi một trong hai thằng con ở nhà Violet mà không cần báo trước đã hoàn toàn chấm dứt. Chỉ qua một đêm cô ta đã trở thành Người Mẹ. Tôi cũng mừng cho Violet, nhưng mấy lần tôi đã phải nghiêng rằng khi cô ta bóng gió rằng nhà rồi quá bẩn nên không dám đặt Kurt-Ingvar xuống đất. Violet cũng khiến tôi hiểu rằng nếu tôi còn lo là việc chăm sóc bản thân thì... “Chị biết không, hồi ấy Benny là một tay sát gái thực thụ đấy!”. Chẳng biết có phải do tình cờ hay không, nhưng cô ta luôn để quên tờ rơi quảng cáo mỹ phẩm trang điểm của mình. Benny bảo tôi nên thử một loại son môi hiệu Cool Kisses. Chắc chắn đó là lời nhắc khéo để tôi mò sang phía anh thường xuyên hơn trên giường.

Làm thế nào bây giờ? Đêm đêm tôi còn phải cho Nils đi dạo để thằng bé ngủ!

32. Chương 32: Benny

- Chết tiệt, Benny! - Bengt-Göran thốt lên vào một buổi tối, khi cậu ta sang bếp nhà tôi ngồi giết thời gian. Désirée vừa mới cho Nils đi ngủ, mặc dù chỉ mới có tám giờ rưỡi. - Chết tiệt thật, Benny ạ! Chẳng lẽ từ giờ về sau mọi chuyện sẽ như thế?

Tôi lập tức hiểu ngay cậu ta muốn nói gì. Chúng tôi biết nhau đủ lâu để có thể đọc được ý nghĩ của nhau. Cậu ta đang thấy tiếc nuối vì phụ nữ quá bận tâm vào chuyện con cái.

- Tớ đã cố bảo Violet đi cùng tớ đến Rotonde tối thứ Bảy này! Hôm đó là kỷ niệm ngày cưới của bọn tớ. Nhưng cô ấy chỉ nhìn thẳng vào mặt tớ rồi rít lên: “Thế còn Kurt-Ingvar? Anh nghĩ chúng ta có thể bỏ nó ở nhà những người hoàn toàn không quen biết sao?”

Cậu ta im lặng một lúc, rồi nói tiếp:

- Chẳng biết cô ấy có cho tớ gần gũi không nữa... từ khi có Kurt-Ingvar, tớ hoàn toàn bị cấm vận.

Tôi bảo cậu ta mình cũng gặp chuyện y như thế, nhưng lén lút bắt chéo hai ngón tay sau lưng. Dầu sao thì thỉnh thoảng Désirée cũng “nới lỏng” cấm vận với tôi một chút.

Cậu ta tỏ ra khổ sở đến nỗi khiến tôi nảy ra một ý tưởng điên rồ.

- Chắc phải cho hai vợ chồng sáng mắt ra một lần nhỉ? Chúng ta cùng nhau đi tới Rotonde như ngày xưa đi. Khi về nhà với cái cổ áo dính son, biết đâu hai vợ chồng sẽ hiểu ra nguy cơ đang đối mặt?

Bengt-Göran hào hứng hẳn lên. Tôi chỉ nói đùa, nhưng cậu ta cứ tưởng thật. Cậu ta vỗ lấy lời đề nghị của tôi và ngấu nghiến nó như một miếng bánh chết đói. Cuối cùng, cậu ta đã khiến tôi phải hứa đi cùng đến Rotonde tối thứ Sáu tuần sau. Thậm chí cậu ta còn phấn khích đến nỗi hứa luôn sẽ sang dọn chuồng bò giúp tôi vào buổi sáng thứ Bảy.

Désirée găm đôi mắt gấu trúc vào tôi khi được nghe kể về ý tưởng đó. Tôi ngo ngoáy trên ghế và phóng đại nỗi khổ sở của Bengt-Göran, thậm chí còn bảo cậu ta đang muốn tự sát. Tôi cố thuyết phục rằng mình chỉ hy sinh để giúp bạn. Cô ấy không mấy may suy sụp. Trời ạ!

- Thế thì tối thứ Bảy là của em! - Cô ấy chỉ nói vồn vện có thế. - Anh ở nhà trông Arvid và Nils, em sẽ cho con bú trước khi đi. Chẳng bé sẽ không cần bú trong năm, sáu giờ sau.

Tôi luống cuống đồng ý, trong lòng đầy hoang mang. Tôi cứ tưởng cô ấy sẽ phản ứng, và tôi đã không hiểu ra trước khi quá muộn rằng đó chính là điều cô ấy sẽ làm.

Tối thứ Sáu, hai chúng tôi đi vào thành phố trên chiếc Dodge cũ mèm của Bengt-Göran. Chúng tôi sẽ nhờ một người bạn của cậu ta đưa về. Bengt-Göran đã kịp uống một ít rượu nhà làm. Cậu ta để sẵn một bình rượu nhà nấu pha rượu táo ở sau xe.

- Uống champagne không? - Cậu ta trêu tôi. Cứ làm như hài hước lắm ấy.

Rotonde là hộp đêm duy nhất mà những người thuộc thế hệ chúng tôi có thể ghé vào mà không cảm thấy lạc lõng. Các vũ trường thì không chơi được rồi, đèn chớp ở đó khiến bạn có cảm giác như bị lên cơn động kinh, còn các cô gái ở đó toàn dưới tuổi thành niên và sẽ chẳng buồn nhìn ngó đến hai thằng già chúng tôi. Rotonde có các nhóm nhạc xịn, chuyên thống trị bảng xếp hạng nhạc Thụy Điển hàng mấy tuần lễ, và gái bar ở đây chỉ từ hai mươi hai tuổi trở lên.

Một cô ả gần lông mi giả lập tức quắp lấy tôi và đưa ra sàn nhảy. Sau hai bài, cô ta rờ rẫm bàn tay trái của tôi.

- Có vợ rồi hả? Càng tốt!

- Sao lại càng tốt? - Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

- Đàn ông có vợ dễ phải hơn.

Cô ta nói mình là một bà mẹ độc thân của hai cái tàu há mồm và cố gắng đi chơi mỗi tháng hai tối.

- Đàn bà chúng tôi mỗi chiều trai đẹp và lúi lắt lên giường, vì thỉnh thoảng cũng có nhu cầu thật, nhưng trước khi kịp nhận ra thì gã ta đã bám chặt, đổ tài nào rũ ra được. Gã sẽ gác chân lên bàn đợi cơn bùng nước rớt và cư xử như thể chúng tôi là con ỏ. Tôi từng gặp một gã như thế, nhưng ly dị rồi, và có cho vàng tôi cũng chẳng dám bắt đầu lại! Các anh chàng có vợ thì lại khác. Bọn họ cũng như chúng tôi, chỉ muốn vui về một đêm!

Tôi sưng người. Nhưng cùng lúc ấy tôi cảm thấy hơi tưng tức ở bụng dưới khi nghe đến mấy chữ “vui về một đêm”. Cô ta không đẹp, chắc chắn thế, nhưng có vẻ sạch sẽ và nồng nhiệt. Tôi tự nhủ, hay là...

Thôi, dù sao cơ hội cũng đã bị bỏ lỡ, vì chỉ một giờ sau, Bengt-Göran đã say xỉn tới mức bị tổng cổ ra ngoài, và tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài đi theo hắn. Cậu ta đã sờ soạn tất cả đám đàn bà con gái ở trong hộp đêm và thể hiện bản lĩnh đàn ông theo cái cách mà ta không cần phải tưởng tượng nhiều. Hai đứa chúng tôi đã đi lòng vòng một chút trong thành phố, không mục đích, cũng chẳng háo hức. Chúng tôi xếp hàng trước vài quán rượu nhưng nhanh chóng bị từ chối. Chúng tôi không thể ra về quá sớm, vì sẽ làm mất tác dụng, Bengt-Göran khẳng khái như thế. Trời thì lạnh căm căm, hai thằng rét run người, nên cuối cùng phải rủ nhau vào tiệm ăn nhanh nốc Coca và xơi một chiếc hamburger cỡ đại, trước khi người bạn của Bengt-Göran lái xe đến đón.

Désirée không buồn thức dậy dù tôi đã làm ồn hết mức trong cầu thang.

33. Chương 33: Désirée

Đã làm thì phải làm cho đến cùng. Tôi mua một bộ trang điểm của Violet và để cho cô ta tô vẽ mặt mình. Cô ta tỏ ra rất nhiệt tình. Tôi tin là cô ta muốn trừng trị Bengt-Göran kinh khủng, nhưng mượn tay tôi để làm điều đó.

- Thật vô trách nhiệm! - Violet rít lên tức tối. - Anh ta về nhà lúc hai giờ rưỡi sáng, xỉn quắc cần câu. Làm bắn cả cái nhà tắm! Kurt-Ingvar thức giấc khi anh ta xộc vào phòng, sau đó thằng bé không chịu ngủ lại. Em để anh ta ra ngủ ngoài xa lông. Cho biết mùi đau lưng!

Violet đánh một lớp phấn mắt dày cộm màu tím cho tôi, trước khi kết thúc với hai đốm má hồng. Nom tôi như diễn viên tuồng vậy. Cô ta còn tranh thủ cơ hội để nhồi nhét cho tôi vài lời khuyên chân thành, vì nghĩ là tôi cũng đi hộp đêm Rotonde. Đó là địa hạt của cô ta trước đây. Violet biết tôi chưa bao giờ đến đó.

- Này nhé, chị phải nhìn họ với một nụ cười rộng mở, sau đó quay mặt đi, trước khi nhìn lại lần nữa! Rồi chị không dời chỗ nữa. Chỉ cần nhịp nhịp ngón tay, hoặc uốn éo thân mình và hơi nhún nhảy một chút, bọn họ sẽ hiểu là chị muốn khiêu vũ. Lúc đầu thì chị có thể chủ động mời trước để mọi người nhìn thấy mình trên sàn nhảy. Thế là xong. Nhìn chị cũng đâu đến nỗi nào!

Benny nhìn tôi chằm chằm khi tôi về nhà với bộ mặt son phấn, chải chuốt rồi khoác lên người bộ váy cổ trễ duy nhất. Tôi đã cho thằng Nils bú xong, nó đang ngủ. Tôi biết nửa tiếng sau thằng bé sẽ thức giấc và kêu gào đến mức người chết cũng phải ngồi dậy, thế nên tôi khoác vội chiếc áo choàng, lí nhí chào Benny rồi rời trang trại trên chiếc Volvo, bỏ lại sau lưng một đám bụi mù.

- Cô đi đâu? - Benny gằn giọng, nhưng tôi đã giơ tay ngăn lại. Tôi thậm chí còn sơn móng tay, một việc mà tôi ít khi làm trong đời.

Dĩ nhiên là tôi đến nhà Märta. Cô bạn tôi rũ ra cười khi nhìn thấy bộ dạng của tôi, nhưng tôi kiên quyết không tẩy trang. Märta bèn đưa tôi một cái khăn để tôi gói đầu nằm trên chiếc ghế xalông. Cô nàng pha trà cho tôi uống và hai đứa tôi trò chuyện một lát.

- Benny đáng lẽ đã rất hài lòng nếu biết tớ thức đợi anh ta! - Tôi nói. - Tôi đã hình dung ra cảnh anh ta rúc mũi vào hõm cổ của tất cả đám gái gú ngoài đó, trong khi nhảy điệu slow và đưa hông ra phía trước như thỉnh thoảng anh ta vẫn làm. Không thể tránh khỏi việc áp người vào đó, cậu biết rồi đấy. Tớ còn nhớ

chuyện ấy đã làm tớ rất ngây ngất trong những lần hiềm hoi mà chúng tớ đi nhảy tại các lễ hội. Đó là chưa nói anh ta cảm thấy như thế nào. Tớ chắc chắn vụ đó sẽ thành công với đám con gái ở Rotonde. Violet bảo anh ta từng là một tay sát gái!

- Tớ không tin lắm vào sự phán xét của Violet đâu! - Märta phì cười. - Cô nàng chỉ biết Bengt-Göran là người đàn ông gọi tình nhất thế giới thôi! Cậu biết rồi, chồng ai vừa mắt người ấy mà!

- Dù sao thì, tớ cũng đã chế ngự thành công mong muốn chào đón anh ta bằng cây lăn bột khi anh ta vác xác về lúc hai giờ rưỡi sáng! Tớ đã phải giả vờ ngủ với hai nắm đầm siết chặt.

Sau đó tôi ngủ vùi trên ghế xalông nhà Märta, mặc kệ lớp trang điểm. Tôi đã quá mệt mỏi.

Năm tiếng đồng hồ sau, tôi tỉnh dậy, ngực như muốn nổ tung. Lúc đó là hai giờ sáng. Märta đã ngủ ngon lành trên ghế bành. Tivi vẫn đang bật.

Tôi vào phòng tắm và vắt bớt sữa để có thể cử động mà không bị đau. Sau đó tôi lao bổ xuống cầu thang, chui vào xe ô tô và phóng như bay về nhà. Lạy Chúa, chẳng biết tình hình thằng Nils thế nào, cả Benny nữa!

Y như rằng. Khi tôi vừa tiến vào nông trại, ánh đèn ở cửa vào lập tức bật sáng. Chắc là Benny đã thấy ánh đèn pha xe hơi. Anh ta đón tôi ở cửa với thằng Nils trên tay. Hai mắt anh ta nhắm hắt lại.

- Mấy thằng đó cũng không nường nhẹ với lớp trang điểm của cô nhĩ? - Benny lên tiếng. - Cô hài lòng chứ?

Tôi nhìn mình trong gương. Mascara lem nhem trên má, soi môi nhoe nhoét khắp mặt, không hiểu thế nào mà phấn mắt lại dính lên tận trán tôi.

Không nói không rằng, tôi vớ lấy thằng Nils và áp vào ngực. Thằng bé chỉ nấc lên vì chẳng còn hơi để mà khóc nữa. Thậm chí nó không bú nổi. Tôi thì thảo và lằm rằm dỗ dành thằng bé trong khi Benny căn vặn:

- Cô đi đâu đấy? Đi với thằng nào? Cô sung sướng nhĩ? Đến trời cả phần son kia mà? Chuyện gì đã xảy ra?

Tôi rít lên để anh ta im miệng:

- Đêm qua lúc anh về tôi có hỏi gì không nào? Giờ thì anh đi ngủ đi. Với tôi thế là xong, đêm nay xem như khỏi ngủ...

Tôi suýt buột miệng nói thêm chữ “nữa”, nhưng kịp thời ngưng lại. Anh ta không cần biết chuyện đó.

Anh ta đứng đó, hai tay buông thõng, mặt nhăn tít với hàng đồng câu hỏi, nhưng tôi mặc kệ và bế Nils vào phòng Arvid.

Tôi có cảm giác rất rõ ràng là những buổi đi khiêu vũ của hai chúng tôi đã bị bãi bỏ cho đến khi tình hình thay đổi.

34. Chương 34: Benny

Xuân qua, hè năm thứ ba cũng đến. Désirée ở nhà phần lớn thời gian, chúng tôi chỉ sử dụng xe hơi khi thật cần thiết. Nils đã hết quấy khóc và trở thành cậu bé dễ thương nhất thế giới, điều đó cho phép Désirée phụ giúp tôi rất nhiều tại chuồng bò. Cô ấy chỉ việc đặt thằng bé vào lồng cấp thức ăn của một chuồng bê không sử dụng, nó sẽ ngồi yên ở đó, mút ngón tay hoặc bập bẹ nói trong suốt quá trình vắt sữa.

Arvid đã ngoan hơn. Trước đây thằng bé rất ghen tỵ với đứa em. Trong suốt mùa đông, chúng tôi đã phải canh chừng để nó không đến gần chiếc nôi của Nils. Nó liên tục lên lại gần thằng em cùng với đủ thứ đồ vật sắc nhọn. Désirée đã tập thói quen giơ Nils lên cao khi Arvid tiến đến với một nụ cười giả tạo và một món đồ gây thương tích nào đó sau lưng. Ngay khi chúng tôi xao nhãng việc trông chừng là tiếng thét lại vang lên từ trong chiếc nôi của Nils. Chúng tôi lao bổ đến nơi và trông thấy thằng Arvid đứng đó, môi dưới run run thất vọng. “Nhéo chút xíu thôi mà?” nó nói một cách tiếc nuối.

Tôi gần như thông cảm với thằng bé. Những cảm xúc giận hờn cũng rộn lên trong lòng tôi khi thằng Nils to mồm độc chiếm Désirée. Có những lúc tôi và Arvid lúi thủ vào ngồi trong bếp để tự an ủi bằng mấy lát bánh mì, hết như hai anh chàng cầu hôn bị khước từ dù đã bày ra đủ trò vui.

Sau mùa xuân, Arvid bắt đầu bám lấy tôi như hình với bóng, thằng bé đã gần hai tuổi và là một quý ngài thận trọng. Désirée lúc nào cũng sợ thằng bé bị nghiền nát bởi một cái máy móc nào đó. Khi tôi đề nghị buộc thằng bé vào một sợi dây ở trong sân, Désirée gườm tôi với con mắt hình viên đạn, nên tôi phải xây cho Arvid một cái hộp cát nhỏ có rào quây xung quanh và di động được. Như thế ban ngày thằng bé sẽ ở gần tôi trong những lúc tôi sửa chữa máy móc còn Désirée vắt sữa bò. Tôi cũng có thể dẫn nó ra đồng cỏ khi phải sửa hàng rào. Câu nói đầu tiên của thằng bé mà tôi hiểu được là “coi-ting-diện”, vì chúng tôi luôn miệng bảo nó phải chú ý các sợi dây điện.

Khi bắt đầu đợt cày ải mùa xuân thì cảnh vui thú điền viên đương nhiên cũng chấm dứt. Đó là thời điểm mà nông dân chúng tôi phải ngồi máy kéo gần như hai tư trên hai tư và chẳng làm được gì sau khi lê bước về nhà trên đôi chân tê dại. Désirée cũng rất mệt mỏi với hai đứa con và công việc vắt sữa. Khi chúng tôi bắt đầu thả bò ăn ngoài đồng, thỉnh thoảng lũ bê bị xổng ra, chủ yếu là ban đêm. Chúng kêu rống lên và sục sạo quanh nhà khiến tôi phải đánh thức Désirée dậy rồi cùng nhau đưa chúng về bãi chăn thả. Đôi mắt cô ấy lơ đãng vì mệt mỏi, khuôn mặt sưng lên vì ngái ngủ, và trên má vẫn còn hằn dấu cái tai bị gối ép vào. Tôi còn nhớ cô ấy đã nói: “Thật chẳng khác nào đi lấy anh tù khổ sai và bị xích chân vào mái chèo...”.

Chúng tôi cũng có những khoảnh khắc đẹp, chẳng hạn như cái ngày cả nhà đi dạo trong ánh hoàng hôn và lên kế hoạch cải tạo nông trại, hợp lý hóa công việc để có thể đạt được giờ giấc làm việc nhân đạo hơn. Trong một giai đoạn ngắn, Désirée đọc phần hai của tờ Nhà nông với sự háo hức của một người mới bắt đầu, và cô ấy đã nhắm đến con robot vắt sữa Lely, chiếc máy vắt sữa dạng vòng cho phép vắt ba cữ mỗi hai mươi tư tiếng. Khi tôi cho Désirée biết chi phí lắp đặt, cô ấy im lặng một lát, rồi tưởng tượng ra chúng tôi là nhà tổ chức các chuyến du lịch dã ngoại cho các chủ doanh nghiệp bị quá tải vì công việc... Và sau khi đọc thấy giá mua sắt phế liệu theo cân đang rất hời, cô ấy nhìn quanh cái sân của chúng tôi, nói một cách hả hê: “Anh có thấy không Benny, chúng mình đang ngồi trên mỏ vàng...”.

Lần nào tôi cũng buộc phải kiềm chế sự nhiệt tình của Désirée. Ai sẽ mở doanh nghiệp du lịch dã ngoại? Không lẽ là cô ấy, với đứa con còn chưa dứt vú mẹ? Tay thương lái sắt phế liệu nào lần mò đến tận đây để phân loại mấy món đồ phế thải ít ỏi của tôi? Và chừng nào giá sữa còn bất ổn theo kiểu tụt dốc không phanh, chúng tôi sẽ gặp nhiều khó khăn trong việc đầu tư máy móc mới. Rốt cuộc, Désirée đã chịu thua và thôi không đề nghị gì nữa. Cô ấy cũng ngừng đọc phần hai của tờ Nhà nông. Nhưng bây giờ tôi lại nghĩ nếu để mặc cho Désirée mơ mộng thì biết đâu cô ấy đã quan tâm hơn tới nông trại. Tôi nhận ra mọi việc dần dần trở thành một lối mòn đơn điệu đối với Désirée. Cô ấy không nhắc đến robot vắt sữa, chỉ giới hạn mình trong việc coi sóc mảnh vườn rau thơm, với hai đứa con bên cạnh. Thỉnh thoảng cô ấy đưa bọn trẻ đi tắm hồ. Những hôm trời không mưa thì tôi phải đi cắt cỏ, hoặc đem cỏ khô vào cắt.

Nhưng có lần cả nhà chúng tôi đã đi tắm hồ dưới cơn mưa như trút, vì Désirée khẳng khái đòi đi. Đàng nào thì tôi cũng chẳng thể làm lụng được gì trong điều kiện thời tiết như thế. Mẹ tôi chưa bao giờ làm chuyện tương tự, nhưng nó là một trải nghiệm ấn tượng, tôi phải công nhận như thế. Désirée đã đọc cho chúng tôi nghe một bài thơ dưới cơn mưa. Trời hôm ấy tịnh không một ngọn gió, chúng tôi trông thấy từng hạt mưa chạm vào mặt nước. Hai thằng bé con ngồi trong một túp lều đã chiến bằng bạt nhựa và tròn xoe mắt quan sát mọi thứ xung quanh.

Đó là kỷ niệm mùa hè đáng nhớ đối với tôi. Còn nếu hỏi Désirée, chắc chắn cô ấy sẽ nhắc đến cái hôm chúng tôi đi hội chợ nông nghiệp và quay về với các tay nắm mới cho hàng rào điện. Désirée lên mua cho tôi một đĩa DVD quay cảnh những chiếc máy kéo đồ sộ công suất 400 mã lực chế với động cơ V8 gầm rú trên nền nhạc độc đáo. Cô ấy bật cười chế nhạo khi tôi vội vàng mở đĩa lên xem ngay khi chúng tôi vừa về đến nhà: “Anh vồ vập cứ như là xem phim đen ấy! Khi nào trực trực trong chuyện chăn gối thì bật cái đĩa Giant Swede này lên nhé!”

Tôi nghĩ nhìn chung, cả nhà chúng tôi mệt mỏi nhưng hạnh phúc vào mùa hè năm đó. Chúng tôi khỏe mạnh, Nils thì không khóc quấy do co thắt ruột hoặc viêm tai và ngủ ngon lành hằng đêm. Désirée cũng không cần phải đi làm trên thành phố, và thời tiết thì đúng kiểu mùa hè. Tôi nhớ Désirée chỉ nổi nóng một lần duy nhất. Đó là khi hai tay chủ ngựa cần mua cỏ khô lái chiếc xe BMW màu xanh đen vào sân và trông

thấy cô ấy bước ra từ chuồng bò. Lúc đó tôi đang làm đồng xa.

Hai người đàn ông lên giọng hỏi như thể Désirée không tồn tại:

- Không có ai ở đây à?
- Sao lại không? Có tôi đây. - Cô ấy đã đáp như thế, với một chút ngạc nhiên.
- À, tôi muốn hỏi là... ông chủ ấy?
- Tôi là một trong hai chủ sở hữu.
- Thế à? Nhưng có ai làm việc ở đây không?

Lúc đó cô ấy bắt đầu nổi khùng.

- Thì tôi đây! Tôi vừa mới vắt sữa mà!
- À, ừ... nhưng mà ý tôi là... ông chủ cơ!

Họ phải cảm ơn ngôi sao may mắn vì đã toàn mạng rời khỏi nông trại. Lúc đó Désirée đang cầm cái chìa ba trong tay.

35. Chương 35: Désirée

Có những lúc tôi tự nhủ mình sắp phát điên nếu không có được vài giờ cho riêng mình!

Mấy bà vợ trong làng hay bảo là để hai đứa gần nhau sẽ rất có lợi. Chúng có thể chơi cùng nhau, các giai đoạn phát triển cũng tương đồng với nhau. Lúc đầu thì mệt, nhưng về sau sẽ nhẹ nhàng! Một số bà biết là mọi việc sẽ khó khăn, nhưng vẫn sẵn lòng chấp nhận. Còn tôi á, nếu mà tôi biết chuyện, sẽ mệt mỏi như thế, thằng Nils sẽ chẳng có mặt trên cõi đời này.

May quá, tôi đã không biết!

Chỉ mỗi việc tha lời hai đứa đã đủ mệt rồi! Cả hai đều không thể đi bộ lâu được, nên tôi phải đặt Nils ngồi trong cái xe nôi cũ và Arvid trên một cái ghế lắp thêm bên trên. Điều khiển một cỗ xe kéo với bốn con ngựa hăng máu còn dễ hơn ấy chứ! Arvid cứ nghiêng hết bên nọ lại đến bên kia, thỉnh thoảng lại véo thằng em, trong khi Nils thì muốn đứng lên và tìm cách thoát ra khỏi cái nôi. Chưa kể đến số lượng lớn tã lót đi vào và đi ra khỏi chiếc xe! Vào khoảng cuối hè thì Arvid cho thấy dấu hiệu không cần mặc tã nữa, nhưng rồi thằng bé cho tôi một vỏ khá đau. Lần đó khi tôi mặc cho nó một chiếc quần mới, nó quên đi vệ sinh. Nó rất xấu hổ khi bị tôi phát hiện, lại còn táo tợn đổ thừa cho Nils ị vào quần mình.

Nhưng thách thức lớn nhất đối với tôi là không lúc nào được rời mắt khỏi bọn trẻ. Lúc nào cũng phải biết chúng đang ở đâu. Chỉ cần thấy im im là y như rằng một trong hai thằng đang bày trò quậy phá. Những khi đi vệ sinh, tôi phải đưa cả hai đứa theo, ngay cả khi những màn trêu chọc em của Arvid đã chấm dứt.

Benny thì tỏ ra vô tư hơn nhiều. Một lần, sau khi từ chuồng bò về, tôi thấy anh ấy cúi mũi đọc báo trong khi Arvid đã trèo lên bàn ngay cạnh đó và lấy thìa xúc đường trong lọ ra ăn. Nils thì ở dưới gầm bàn, thằng bé đang lặng lẽ nhá một sợi dây điện bằng mấy cái răng cửa sắc bén của nó... Khi tôi cần nhàn, Benny chỉ vừa cười vừa bảo tôi thôi đi, rồi kể một câu chuyện hài ngớ ngẩn. Một ông hàng xóm, cũng là nông dân, đi dạo bằng xe đạp cùng một đứa trong đàn con đồng đảo của mình. Ông ta đặt nó ngồi trên cái giá đeo hàng phía sau yên xe. Khi một người quen đi ngang qua và hỏi tuổi của thằng bé, ông ta nhìn con mình và đáp: “Hơn ba tuổi rồi đấy!”, “Không thể nào, nó phải nhỏ hơn chứ!”... Người kia đáp. Ông bỏ lại nhìn thằng con và nói: “Chết rồi, tôi chờ nhầm thằng bé mới sinh năm ngoái!”. Benny cười ngặt nghẽo, nhưng tôi thì thấy chẳng có gì đáng cười, vì câu chuyện đó quá đúng.

Tôi không thích giao bọn trẻ cho Benny quá lâu. Một hôm, anh ấy nói chuyện nhõn nha qua điện thoại với ai đó, hình như là người giao cỏ khô. Phía sau lưng Benny, thằng Nils đang tự tìm cách leo lên cầu thang

dốc đứng. Thằng bé đã lên đến bậc thứ mười hai và rất mừng rỡ với thành tích của mình. Tôi hét tướng lên và lao đến vừa kịp lúc để đỡ lấy Nils khi nó ngã ngửa ra sau. Không buồn quay lại, Benny mắng tôi: “Yên nào, em không thấy anh đang nghe điện thoại à!”.

Khi bị tôi xách tai, anh ta còn dám cả gan biện bạch. Theo anh, lúc nào tôi cũng làm quá lên và không bao giờ tin tưởng ở trách nhiệm của anh đối với bọn trẻ.

- Giao phó cho anh thì chúng ta phải để ít nhất mười đứa ấy! - Tôi sục sịt.

- Sao vậy?

- Để trừ hao những đứa bị mất đi.

- Phỉ phui cái mồm! - Benny nói khê. - Đã có chuyện gì đâu!

Vào khoảng giữa thu, khi tôi bắt đầu cho hai thằng bé đi nhà trẻ, tôi nhận ra một điều. Khi bọn trẻ dơ dáy, hoặc quần áo lấm lem, tôi luôn là người bị mang tiếng, mặc dù chính Benny là người đã để bọn trẻ trong tình trạng như thế. Trong những dịp hiếm hoi mà anh nhận nhiệm vụ đưa hai đứa ra ngoài, anh không bao giờ để ý để tứ gì hết. Nhiều lần tôi ê cả mặt, không biết phải chui vào đâu nữa, khi nhận ra anh cứ thế đưa con đi sau khi chúng lẩn lè bỏ toái trong chuồng bò. Nếu chúng tôi đi đến một cửa hàng trong thành phố và bọn trẻ bắt đầu khóc méo thì mọi người lập tức nhìn vào tôi chứ không phải Benny. Tự dưng tất cả trách nhiệm đều đổ xuống đầu tôi trong mọi tình huống. Thế đấy!

Nghe thì có vẻ tôi hay ôn khó kể khổ, và đúng là bọn trẻ làm tôi kiệt sức thật sự, nhưng từ trong thâm tâm tôi luôn tự nhủ chính con cái đã mang lại ý nghĩa cho cuộc sống của mình. Chúng khiến tôi cười suốt! Tôi thuộc dạng bà mẹ hổ báo. Ai dại dột thử đụng đến hai đứa bé mà xem, tôi chẳng ngoạm vào cẳng chân cho biết thân.

Ngày tôi quay lại thư viện là giữa tháng Mười một. Tôi đã đưa hai thằng bé đến nhà trẻ và đi vào thành phố trên chiếc xe hơi trông vắng một cách lạ lùng. Tôi còn nhớ cảm giác sung sướng khi bước đi giữa các kệ sách một cách lặng lẽ, không cần phải quay nhìn xung quanh như một con cú để xác định vị trí. Tôi ngồi đọc báo trong giờ nghỉ trưa, tự do đi vệ sinh một mình, ăn trưa cùng với các đồng nghiệp và thả cửa buôn chuyện mà không bị quấy rầy...

Tóm lại là, chẳng có gì căng thẳng hơn việc làm cha mẹ của hai thằng con ít tuổi. À không, có thể nghề kiểm soát không lưu sẽ căng hơn. Với tất cả những đám mây mù và khoảng không ken đầy những chiếc phản lực. Nhưng ngay cả các nhân viên không lưu cũng được về nhà nghỉ ngơi trong vài tiếng.

Chúng ta không ý thức được hết những phiền phức khi quyết định có con, nhưng như thế càng tốt. Vì chúng ta cũng không biết mình có thể yêu thương trẻ con đến mức phi thường như vậy. Chúng ta không hề chuẩn bị cho điều đó. Nhờ có bọn trẻ, cuộc sống bỗng trở nên trọn vẹn và ý nghĩa.

36. Chương 36: Benny

Thế đấy, một sáng đẹp trời cô ấy đã lên đường trên chiếc Volvo.

Tất nhiên tôi biết chuyện đó trước sau gì cũng xảy ra. Désirée đã tìm được chỗ cho hai thằng bé ở nhà trẻ, mua cho bọn chúng quần áo mới, chuẩn bị hai chiếc túi nhỏ đựng đồ để thay. Cô ấy cũng mua đồ dùng cho mình, và lần đầu tiên sau nhiều tháng đã đi đến tiệm làm đầu.

Nhưng dấu sao thì Désirée đã ở nhà trong một khoảng thời gian thật dài. Hai năm ròng, ngoại trừ vài tháng gián đoạn hồi năm ngoái. Cô ấy để lại một khoảng trống khủng khiếp.

Chẳng còn những bữa sáng chờ sẵn tại bàn khi tôi từ chuồng bò về. Không còn cảnh hai đứa bé quanh quẩn dưới chân tìm cách trèo vào lòng tôi. Ngôi nhà cũng lạnh lẽo nữa. Désirée không có thời gian để bật lò sưởi buổi sáng vì còn phải mặc quần áo cho hai thằng bé rồi đưa đi nhà trẻ. Thế là tôi ngồi một mình trong giá

lạnh, nhắm nháp cốc cà phê hòa tan pha bằng nước nóng trong vôi, y như trước đây. Y như trong những năm tháng độc thân sau khi mẹ mất và trước khi chung sống với Désirée, à không, Anita chứ.

Ừ thì, bây giờ tôi có thể đọc báo buổi sáng mà chẳng bị ai quấy rầy. Còn vào buổi chiều, mọi thứ sẽ quay lại với nhịp độ bình thường khi ba mẹ con quay về và căn nhà sống động trở lại. Nhưng vào ban ngày thì mọi thứ quanh quẩn chưa từng thấy.

Hồi trước ngày nào tôi cũng sang nhà Bengt-Göran tán phét cả tiếng đồng hồ. Nhưng từ khi có Kurt-Ingvar, tôi ngày càng ít sang bên đó. Violet làm việc chủ yếu vào buổi tối, nên hoặc cô ấy ngủ, hoặc là canh me như một con rồng nằm ổ. Violet không thích có mùi bò trong nhà, mà tôi thì chẳng muốn tắm rửa thay quần áo chỉ để tạt qua nhà hàng xóm. Khi ngủ Violet cũng không thích bị làm ồn. Những lần hiếm hoi sang bên đó, tôi chỉ ngồi trên máy kéo chờ Bengt-Göran ra khỏi nhà, rồi hai chúng tôi trao đổi vài câu vớ vẩn. Cho đến khi Kurt-Ingvar xuất hiện và Bengt-Göran nở nụ cười tươi rói. Cậu ta thậm chí không nhận thấy khi tôi ra về.

Tiếc nhất là không có ai ở nông trại để sai khiến. Như thế tôi sẽ đỡ cô đơn hơn! Có lần tôi đã thử làm thế. Thông qua tổ chức Nhà nông trẻ, tôi đã đón một cậu thanh niên vào thực tập. Cậu ta đến từ Latvia và ăn ở luôn tại nông trại. Thật ra cậu ta là dược sĩ. Cậu ta nhận công việc này chỉ vì muốn đi đó đây và kiếm một ít “tiền phương tây”. Cậu ta rất lóng ngóng và chỉ biết tiếng Anh thông qua các bài hát của ban nhạc ABBA, nên việc trao đổi giữa chúng tôi cũng khá hạn chế. Tôi đã buộc phải nấu cháo phục vụ bữa sáng cho cậu ta. Hai chúng tôi làm gì được thưởng thức bữa sáng thịnh soạn của Désirée. Tôi cảm thấy hơi kỳ cục khi phải chăm sóc cho một cậu trai. Tôi đã cố thuyết phục Désirée chuẩn bị một vài thứ ăn sáng trước khi đi làm, nhưng cô ấy chỉ nhìn tôi như một sinh vật ngoài hành tinh. Cứ như thế được một tháng thì cậu thanh niên kiếm được công việc được tá tại Hambourg, và tôi không bao giờ lặp lại trải nghiệm đó nữa.

Đôi khi tôi đùa dỡn với ý tưởng để thêm đứa nữa để Désirée phải ở nhà tiếp. Tuy nhiên, sau một chút vui vẻ vào đêm Giáng sinh, cô ấy đã lồng lộn lên vì sợ có bầu, và tôi gần như không thể tiếp cận Désirée những khi cô ấy cảm thấy rủi ro. Nhưng dẫu có cho Désirée mang bầu thì cũng chẳng kéo dài được bao lâu, chỉ sau một thời gian ngắn là cô ấy sẽ đi làm trở lại. Ba đứa trong bốn năm á... nhờ đâu đứa thứ ba này cũng mắc chứng quấy khóc thì tôi tiêu đời.

Tôi biết hiện tại chúng tôi đang phụ thuộc vào số tiền Désirée kiếm được. Cô ấy đã đi làm toàn thời gian để chúng tôi có thể giải quyết dứt điểm món nợ trời ơi với Liên minh châu Âu.

Không, tốt nhất là tìm cách nào đó để Désirée có một công việc làm tại nhà. Một vài lần tôi đã đưa ra ý tưởng đó một cách khéo léo. Cô ấy có thể làm công việc bán mỹ phẩm tại gia giống như Violet, hoặc là may vá quần áo, đại loại thế. Làm nhiều việc vặt vãnh cũng có thể kiếm được kha khá tiền. Cần phải có đầu óc sáng tạo khi ta là nhà nông hiện đại chứ! Dì Gun-Britt nhận thuê tại nhà, công việc tuy không được trả nhiều tiền, nhưng lại không mất nhiều phí tổn. Thỉnh thoảng đi cũng làm bánh và nấu thức ăn cho một quán trọ.

Nhưng mỗi khi tôi tìm cách gieo những ý tưởng đó vào đầu Désirée, cô ấy toàn nhìn tôi như nhìn sinh vật ngoài hành tinh.

Cũng có khi Désirée kết thúc công việc sớm, trước giờ vắt sữa. Những hôm như thế cô ấy đi làm bằng xe buýt vì giờ giấc thuận tiện. Thỉnh thoảng tôi đánh chiếc Subaru đến đón cô ấy, nhưng tôi mau chóng hối tiếc về điều đó. Lúc đậu xe trước cửa thư viện và quan sát qua lớp kính, tôi thường nhìn Désirée và các đồng nghiệp, cũng như những người đến mượn sách. Tôi thấy lo ngại một cách lạ lùng khi quan sát cô ấy như thế, vì Désirée tỏ ra rất vui vẻ, cô ấy nói cười, di chuyển một cách nhanh nhẹn. Đó là chưa nói đến vẻ ngoài của Désirée. Chỉ cần cố gắng một chút thì cô ấy cũng khá hấp dẫn. Ở nhà cô ấy chẳng bao giờ làm như vậy! Tại thư viện, Désirée giống như cá gặp nước. Hồi đầu, khi đi làm về, cô ấy có thể nói hàng mấy tiếng đồng hồ về những dự án sắp bắt đầu thực hiện cùng Olof, liên hoan phim thiếu nhi và căn nhà cổ tích gì đó. Nhưng về sau cô ấy thôi không kể nữa. Tôi chẳng bao giờ tỏ ra hào hứng, lúc nào tôi cũng hình dung ra hình ảnh gã tóc hoa râm chết tiệt đó và vợ mình chum đầu bàn bạc với nhau.

Và khi cô ấy rên xiết vì mức lương bèo bọt của thủ thư, tôi chỉ muốn nổi điên. Với công việc lật giở mấy trang giấy, mỗi giờ cô ấy kiếm được gấp đôi so với những gì tôi phải nai lưng ra tích góp ở nông trại.

Năm thứ năm: Gió lạnh tràn về

37. Chương 37: Désiée

- Con ói rồi! – Arvid nói một cách vui vẻ. Đúng vậy. Cu cậu trở đầy trên chiếc quần âu mới tinh của tôi, trên bộ áo liền quần của Nils và trên người thằng bé.

Đó là ngày đi làm thứ ba của tôi. Đáng lẽ thế. Arvid làm chuyện đó khi tôi dành ba phút vào nhà tắm để tô son, với thằng Nils nhằng nhằng bám chân.

Thậm chí tôi không nghĩ nó bị ốm. Thằng bé chỉ phản ứng với chuyện gì đó. Sự thay đổi chẳng hạn. Thời gian vừa qua Arvid toàn ở nhà, và chắc chắn nó không biết phải làm gì ở nhà trẻ. Trong khi Nils thích chơi đùa trong gian phòng đầy gối và hò hét vui vẻ thì Arvid chỉ ngồi sát vào tường và nhìn những đứa trẻ khác vui chơi một cách trầm tư.

Thậm chí tôi còn nghĩ đến chuyện thằng bé đã nhiễm lối suy nghĩ của Benny. Mấy cái trò dở hơi này để làm gì thế? Chẳng có ai làm việc ở đây sao?

Arvid chỉ khuấy khỏa khi được ngồi vào khung dệt thảm bé tí. Thế rồi nó không thể ngừng lại được nữa. Nó dệt hết tấm thảm này đến tấm thảm khác như một thằng nô lệ. Những đứa trẻ khác tròn mắt nhìn Arvid, chúng rất ấn tượng với sự siêng năng quái gở của nó, và cũng đòi dệt thảm. Cuối cùng, cả nhà trẻ biến thành một xí nghiệp dệt thảm. Các cô bảo mẫu không tài nào lôi bọn trẻ ra sân chơi được nữa, ai cũng sợ sẽ bị thanh tra lao động sờ gáy.

Nhưng có thể vụ ới mưa này là có chủ đích. Thằng bé muốn giúp Benny phá hoại sự nghiệp đi làm của tôi. Tôi biết thừa Benny cũng rất muốn làm như vậy.

Mỗi buổi sáng, khi tôi lái xe đi, anh rời khỏi chuồng bò một lát và đứng đó nhìn tôi, hai vai rũ xuống, mặt tiu nghỉu như chó cụp đuôi. Anh còn đề nghị với tôi những điều hết sức phi lý: anh thích tôi nghỉ làm để ở nhà dệt những tấm thảm nhỏ, giống như thằng Arvid. Để có thể làm những bữa sáng thịnh soạn, bật lò sưởi hai lần mỗi ngày, làm việc trong chuồng bò và pha cả phê nóng bất kể ngày đêm.

Tôi thấy anh thật quá lạc hậu. Đương nhiên tôi có thể tìm thêm thu nhập bằng cách làm những việc lật vật ở nhà, nhưng tôi không biết ở thời này có ai kiếm sống cả đời bằng việc sửa quần áo hoặc nấu thức ăn, chưa kể đó là những việc mà tôi chẳng giỏi giang gì. Tôi lăm bắm rằng có lẽ anh cũng muốn tôi đi giặt thuê cho dân nhà giàu, hoặc tự lấy tóc mình bện thành đồ trang sức mang ra chợ bán... và mặt anh sáng rỡ như thể đó là những lời đề nghị nghiêm túc.

Chắc chắn tôi cũng có thể kiếm thêm thu nhập bằng công việc viết lách nhí nhằng: các bài phê bình, báo cáo, dịch thuật... Nhưng sự thật không chỉ nằm ở chỗ một công việc chính thức toàn thời gian vẫn cho thu nhập khá hơn. Tôi không muốn làm việc ở nhà với hai thằng con nghịch ngợm kéo dây tạp dề, rồi lại còn đủ thứ hạn chế nữa. Tôi muốn thấy lại chỗ làm của mình, muốn dấn thân vào một công việc mà mình đam mê, muốn có được sự thanh thản không bị trẻ con quấy rầy và muốn tán gẫu vào mỗi buổi trưa với những người có cùng mối quan tâm.

Có vẻ như anh cũng đoán được điều đó. Chắc đó là lý do khiến anh lâu lâu lại đánh xe lên chờ trước cửa thư viện và quan sát tôi. Tôi bực mình lắm, nhưng cũng cảm thấy ở anh một sự trù mến ghê gớm, đến nỗi tôi vừa muốn đánh cho anh một cái lại vừa muốn ôm chầm lấy anh.

Càng ngày anh càng hờn dỗi nhiều hơn để khiến tôi hiểu mình đã bỏ sót điều gì đó. Lại xúc xích á? Em không thấy bao tay của thằng Arvid bị thủng à? Chẳng bao giờ có tắt sạch trong cái nhà này sao? Và khi tôi cố gắng giải thích với anh là tôi phải làm việc tám tiếng mỗi ngày, mất một tiếng đi chợ, một tiếng lái xe, lại còn phải nấu bữa tối cho cả nhà cùng cái cậu người Latvia háu ăn kia nữa, anh chỉ nói nhẹ nhàng:

- Muốn nghỉ ngơi thì họa may chỉ có xuống mồ!

Có lần, Benny nói rằng tất cả những gì tôi tìm kiếm chỉ để thỏa mãn bản thân mình và tôi chẳng đếm xỉa gì đến chồng con. Tôi lập tức phản công và hỏi anh động cơ nào khiến anh làm quần quật trong chuồng bò. Khoản thu nhập cao chót vót cuối mỗi tháng chắc?

Sau đó chúng tôi không nói chuyện với nhau nữa. Có lẽ chúng tôi cảm thấy cả hai đều muốn thỏa mãn bản thân.

Khi Benny đưa cậu thực tập sinh người Riga về để có bầu bạn, tôi suýt nữa đã tung hê mọi thứ. Cậu ta ăn như hùm và rất kỹ tính trong chuyện giữ vệ sinh sạch sẽ. Tối nào cậu ta cũng vứt lại quần áo bẩn trên sàn phòng tắm và chờ đợi chúng được giặt là trắng thơm sáng hôm sau. Cậu ta dùng hết cả nước nóng.

Sau khi tôi về đến nhà, nước lúc nào cũng lạnh buốt. Tôi chưa kịp phàn nàn với Benny thì anh bảo rằng “từ giờ trở đi em lo liệu để chuẩn bị thức ăn sáng trước khi đi làm nhé, anh không có thời gian để nấu ăn cho cậu ta đâu!”

Đó là lần đầu tiên tôi ném đồ vào Benny. Tôi đã chọn cái bình gốm xấu kinh dị hình chiếc giày của anh.

38. Chương 38: Benny

Người ta có ngày 11 tháng Chín năm 2001, ngày 26 tháng Mười năm 2004, và một vài ngày không thể nào quên khác. Ngày của những thảm họa kinh khủng.

Đối với tôi, ngày đó là thứ Bảy, 17 tháng Hai. Một ngày buồn tẻ và không có gì đặc biệt giữa mùa đông, ngày thánh Alexandra. Thời tiết hôm đó xám xịt và mờ sương sau một thời gian chịu ảnh hưởng của khối khí lạnh. Nhiệt độ ở khoảng âm năm độ, một lớp tuyết mới đã phủ lên lớp băng giá cũ. Khi đi đến chuồng bò sáng hôm ấy, tôi gai người vì thiếu ngủ. Tôi bị đánh thức lúc ba giờ đêm, khi Désirée ngồi khóc trên giường vì kiệt sức. Nils bị đau tai và gào khóc suốt đêm. Désirée đã cố đẩy chiếc xe nôi ra ngoài giữa màn tuyết rơi trong đêm, giống như hồi thằng bé bị đau bụng co thắt và khóc quấy, sau đó cô ấy đi lại trong nhà với thằng bé trên vai nhưng vẫn không ăn thua. Thế là cô ấy ngồi trên giường và để mặc cho nước mắt tuôn trào.

Tôi rời khỏi giường để tiếp quản thằng bé, và bắt đầu bế Nils qua hết phòng khách đến phòng ngủ, nhà bếp, rồi lại quay về phòng khách, cứ thế rảo đi rảo lại. Tôi chỉ muốn hét lên sau vài giờ như thế. Thằng nhóc này mới tí tuổi đầu mà đã gào khóc khiếp lên được, mấy tháng trước là vì chứng đau bụng co thắt, còn bây giờ là do bị viêm tai liên tục. Thường thì ban đêm tôi không trông thằng bé, tôi cần ngủ để có thể làm việc, do vậy Désirée ngủ với thằng bé ở trong phòng ngủ nhỏ mỗi khi nó khóc. Đôi khi Arvid cũng thức giấc và chen vào nằm cạnh mẹ. Nhưng lần này, tôi thấy Désirée khóc ghê lắm... cô ấy ít khi làm thế.

Khoảng năm giờ sáng thì Nils nhắm mắt và im lặng một lúc. May quá, thằng bé không thức giấc khi tôi đặt nó vào trong giường. Tôi đã định ngủ một chút, nhưng nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện sẽ chỉ càng tệ hơn khi phải thức dậy một giờ sau đó. Tôi bèn pha cho mình một cốc cà phê hòa tan đậm đặc đến nỗi cái thìa cũng phải dựng đứng lên. Sau đó tôi ra khỏi nhà đi vắt sữa. Lũ bò khởi động khá chậm chạp, trong bụng chúng có gấn đồng hồ mà, nhưng rồi cũng vắt sữa được. Tôi chuẩn bị sẵn thức ăn được ủ nóng cho vào ca vắt sữa buổi tối, sau đó tôi đi dọn tuyết. Tôi đã định sẽ ngủ trưa một chút để lấy lại sức.

Tôi lái máy kéo ra, đổ xăng đầy bình và bật đài trong tai nghe của mũ bảo hiểm. Rồi tôi bắt đầu dọn tuyết. Lúc đó chỉ mới chín giờ sáng. Đèn đóm trong nhà còn chưa bật.

Tôi dọn tuyết thành một đồng lớn gần chuồng bò. Tối, lui, tối, lui với cái lưỡi xúc, những di chuyển đơn điệu chỉ càng khiến tôi buồn ngủ hơn. Tôi nhận thấy bộ áo liền quần của Arvid trên tuyết và tự hỏi sao nó lại nằm ở đó. Tôi dọn mình lát nữa đem nó vào nhà.

Sau đó tôi không nhớ gì thêm, cho đến khi trông thấy một nắm đấm đập liên hồi vào kính buồng lái. Tôi gỡ mũ bảo hiểm và tắt động cơ. Lúc đó tôi mới nghe thấy tiếng hét nhức nhối đến tận xương tủy. Tiếng hét của Désirée.

Cô ấy đã mở cửa buồng lái và vừa la khóc vừa chỉ vào tuyết. Cô ấy chỉ vào bộ áo liền quần của Arvid.

- Khỉ gió, cái quái gì...? – Tôi nhảy xuống và chạy đến xem tại chỗ.

Tôi gần như không thể nói lên lời.

Đó không phải là bộ quần áo.

Đó chính là thằng Arvid.

Tôi đã để bánh sau của máy kéo cán qua người nó.

Thằng bé nằm yên, mắt nhắm nghiền, trắng bệch như tuyết. Tôi cũng bắt đầu khóc lóc.

- Khỉ gió, sao cô lại để nó ra ngoài mà không cảnh báo tôi? Désirée, cô làm mẹ kiểu gì thế?

Một phản xạ tức thời. Đổ lỗi cho ai đó. Tôi cứ thế nói mà không suy nghĩ. La hét và đấm đá. Tôi suýt nữa đã đánh Désirée.

Nhưng Désirée mới là người đánh tôi. Cô đấm tôi và gào lên:

- Tại anh cả! Anh đã cán thằng bé! Anh chẳng bao giờ để ý gì hết! Anh giết con rồi!

Ngay giữa lúc om sòm đó, chúng tôi nghe thấy một tiếng rên nhẹ. Thằng Arvid còn sống, ơn trời, con tôi còn sống!

Tôi quỳ xuống bên cạnh thằng bé và gạt lớp tuyết xung quanh nó. Désirée lao vội vào trong nhà để gọi cấp cứu. Arvid mở mắt ra nhìn tôi, nhưng thằng bé không nói gì.

Dấu vết trên mặt tuyết cho thấy rất rõ là bánh sau của máy kéo đã cán qua người thằng bé. Một chiếc máy kéo nặng hai tấn cán qua người thằng bé hai tuổi, nhưng nó vẫn còn sống. Tôi quyết định không nâng thằng bé dậy. Chắc chắn đây không phải là lúc chần chừ. Tôi nhẹ nhàng luồn cái xẻng vào bên dưới thằng bé, rồi gạt tuyết đi. Tôi đưa nó vào băng ghế sau của xe hơi và cẩn thận đắp cho nó một cái chăn. Mặc kệ Désirée với cái xe cấp cứu cần cả tiếng đồng hồ để chạy đến nơi, tôi nhảy vào ghế lái và phóng đi. Désirée xuất hiện trên thềm nhà trong chiếc váy ngủ bị tuyết làm ướt đầm phần bên dưới. Cô vẫy tay và la hét. Khỉ gió! Để cho một thằng bé hai tuổi ra ngoài một mình giữa lúc máy kéo đang chạy!

Tôi căm ghét Désirée trong suốt chuyến đi. Nhờ tiếng rên rĩ của Arvid trên băng ghế sau, ít nhất tôi cũng biết thằng bé còn sống.

39. Chương 39: Désirée

Có một điều mà tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ta. Bỏ đi một mình với đứa con đang thập tử nhất sinh của tôi mà thậm chí không buồn hỏi xem tôi có muốn đi cùng hay không. Khi nhìn thấy anh ta nhảy lên xe hơi, ý nghĩ đầu tiên của tôi là anh ta bỏ đi để mặc tôi giải quyết mọi chuyện. Nhưng rồi tôi hiểu anh ta tự mình đưa Arvid đến bệnh viện. Tôi chạy ra ngoài và kêu lên, nhưng anh ta không dừng xe lại mà cứ thế phóng đi như ma đuổi.

Tôi quay vào nhà gọi điện đến hãng taxi và nện vào cửa gọi người ta khó khăn lắm mới hiểu được lời tôi nói. Sau đó, tôi bế thằng Nils đang ngủ say lên, thằng bé bắt đầu méo mếu khi tôi mặc quần áo và quần chần cho nó bằng bàn tay run lẩy bẩy. Hãng taxi gọi đến vì họ không tìm được đường. Quả thực, đường xá trong làng không được đặt tên, nên tôi phải chỉ đường qua điện thoại cho tài xế.

Cái mũ trùm đầu của Arvid đang nằm dưới đất, ngay trên ngưỡng cửa. Đôi ủng của thằng bé không có ở đó. Nó rất tự hào vì tự mặc được bộ áo liền quần dù chỉ mới có hai tuổi rưỡi. Tôi đoán thằng bé đã tỉnh dậy và đi vào phòng ngủ của chúng tôi, ở đó tôi đang ngủ như chết sau khi đã thức gần như cả đêm. Tôi lơ mơ nhớ là thằng bé đã kéo tay mình và bảo là nó muốn ăn. Nhưng trước khi kịp trả lời con thì tôi đã lại ngủ thiếp đi.

Không nghi ngờ gì nữa, thằng bé đã xuống cầu thang và kéo được bộ áo liền quần treo trên móc của mình. Nó mặc bộ đồ vào người, rồi xỏ chân và đôi ủng bé xíu. Sau đó nó ra ngoài đi tìm bố. Lúc nào cũng bố. Với Arvid, bố nó là nhất. Nó thế đấy. Từng như thế. Luôn như thế.

Cuối cùng chiếc taxi cũng chạy đến nơi. Tôi nhảy vào trong xe và hét lên: “Chở tôi đến bệnh viện gấp!”. Người tài xế muốn tỏ ra lịch sự, anh ta khen cái sân được dọn tuyết sạch sẽ, nhưng câu nói đó chỉ khiến tôi khóc thêm lần nữa. Nils cũng khóc theo. Ông tài xế hỏi thăm thằng bé và tôi khó chịu đáp rằng nó bị đau tai. Thế là ông ta bắt đầu huyền thuyên rằng cứ ba đứa trẻ con thì cả ba đều bị viêm tai, rằng chỉ vì thế thì không cần phải đưa thằng bé đi bệnh viện cấp cứu. Tôi quát lên bảo ông ta im miệng, sau đó tôi bình tĩnh lại, và giải thích chuyện đã xảy ra. Ông ta không nói gì nữa.

Lúc đến phòng cấp cứu, tôi lao bổ vào trong cùng với thằng Nils trên tay. Nghe thấy tiếng “Ồ này!” sau lưng, tôi nhận ra mình quên trả tiền, nhưng trong người không có đồng nào. Giữa lúc bấn loạn, tôi quay gót và chìa thằng Nils quần trong chăn cho người tài xế. Không hiểu sao tôi lại nghĩ phải đưa thằng bé ra như một vật thể chấp để bảo đảm tôi sẽ quay lại.

Tại quầy tiếp tân, có một cô gái bị cảm cúm đang ngủ gà gật. Cô ta trông rất trẻ, như thể chỉ mới mười lăm tuổi. Bảng tên trên ngực cô ta đề chữ Cecilia.

- Nó đâu rồi? – Tôi hét lên. – Thằng bé bị xe cán đâu?

- Thằng bé nào? Con bé chứ? – Cô gái quát lại. – Nó chỉ bị bong gân mắt cá thôi mà! Chị vui lòng lấy số rồi ngồi đợi. Khi nào đến lượt tôi sẽ gọi.

- Đợi đến lượt á! Trò gì thế này? Ở đây chỉ có mình tôi thôi mà!

Cô ta hất đầu về phía bác tài vẫn đang đứng ngây người vì ngạc nhiên, trên tay bế thằng Nils.

Tôi ngồi xuống và giải thích tình hình với ông tài xế taxi. Ông ta rất nhã nhặn, chắc ông ta cũng hiểu không thể đòi tiền được một mụ đàn bà khoác mỗi chiếc váy ngủ trên người. Sau đó, tôi quay sang tấn công Cecilia. Cô ta vừa mới vào ca trực và không biết gì cả, ngoài hồ sơ của con bé mà cô ta vừa làm. Bé lấy thằng Nils, tôi bắt đầu chạy quảng quàng trong hành lang và lần lượt mở cửa các phòng bệnh. Không có người. Tiếng phản đối của Cecilia vang lên lồng lộng phía sau lưng tôi.

Tôi tìm thấy Benny ở trong căn phòng thứ ba. Một y tá đang ngồi cạnh và đặt đặt bàn tay lên cánh tay anh ta. Benny đang nhìn đăm đăm vào khoảng không trước mặt và có vẻ trở ra trước mọi hình thức tiếp xúc.

- Thằng bé đâu rồi? – Tôi gào lên. – Arvid đâu? Con tôi còn sống không? – Đột nhiên tôi chửi luôn. – Đồ khốn! – Tôi tiến đến và thúc cùi trỏ vào Benny khiến anh ta suýt ngã nhào khỏi ghế. Khi anh ta nhìn tôi, đôi mắt anh ta thâm hằn lại.

Bà y tá nhanh chóng đứng dậy và chen vào giữa hai chúng tôi.

- Thằng bé hiện đang ở trong phòng chăm sóc đặc biệt. – Bà ta nói. – Nó đang được cứu chữa bởi những chuyên gia có kinh nghiệm. Sau khi truyền dịch xong và có kết quả chụp X-quang, nó sẽ được phẫu thuật ngay.

Nếu tình cảnh của chúng tôi không kinh khủng đến thế thì chắc nó sẽ rất buồn cười, ít nhất là trong con mắt của người ngoài cuộc. Trên phim ảnh, người ta thường thấy những người thân chờ đợi trong sự lo lắng, nắm chặt tay nhau, hoặc đi mua đồ ăn thức uống cho nhau. Còn Benny và tôi thì chỉ chực lao vào ẩu đả. Anh ta đẩy tôi, tôi giật mũ anh ta, anh ta kéo tóc tôi. Suốt đời tôi sẽ không quên chuyện này.

Bà y tá đưa được tôi ra khỏi phòng nhờ một thế khóa có lẽ đã được học trong môn judo. Tôi bị bà ta bế quặt tay ra sau lưng. Nhưng tôi không buông thằng Nils.

Trong hành lang, bà ta nghiêm giọng nói với tôi:

- Chồng chị đang bị sốc nặng, chị cũng thế. Giờ không phải là lúc để hai anh chị sừng cò với nhau. Tôi sẽ đưa chị đến chỗ thằng lớn. Đưa thằng bé cho tôi!

Bà y tá đỡ lấy Nils từ tay tôi. Thằng bé lập tức ngủ ngon lành trong vòng tay bà ta. Tôi được dẫn đến một căn phòng, nơi tôi có thể nhìn thấy Arvid qua một cái cửa sổ. Thằng bé đang nằm ngửa, hai mắt nhắm nghiền. Trông nó bé xíu so với một cái băng ca to đùng. Tay nó được gắn ống truyền dịch. Tôi không nhìn thấy bất cứ dấu hiệu sự sống nào của thằng bé. Ai đó đã cắt bỏ bộ áo liền quần của Arvid và vứt nó trên sàn. Tôi bất tỉnh nhân sự.

40. Chương 40: Benny

Tuyết. Thứ tuyết quái quỷ khiến tôi chửi rửa mỗi ngày, khi nó rơi dày đến nỗi tôi phải dậy từ năm giờ sáng để quét dọn lối vào chuồng bò, mở đường cho xe chở sữa.

Tuyết là phao cứu sinh của Arvid. Có lẽ thằng bé đã chạy ra khỏi cửa, đuổi theo chiếc máy kéo và gọi tên bố. Bố nó đang nghe đài phát thanh nhờ cái loa gắn trong mũ bảo hộ. Và bố lùi xe. Ông bố buồn ngủ díp mắt, vừa nhanh vừa ẩu, nhưng vẫn chắc chắn không có gì ở phía sau. Chỉ có điều gương chiếu hậu không thể phát hiện những đứa bé thấp hơn một mét được.

Arvid đã bị chiếc máy kéo vùi vào lớp tuyết xốp. Những chiếc xương non nớt của thằng bé bị gãy dưới lực ép. Nếu là người lớn thì nó đã chết. Thằng bé bị gãy ba xương sườn, thủng một lá phổi và nứt xương chậu. Chỉ có thể. Và tất cả sẽ bình phục trong hai tháng, theo lời bác sĩ. Quả đúng như vậy.

Nhưng cần nhiều thời gian hơn để chữa lành những gì Désirée và tôi đã gây ra cho nhau.

Désirée ở lại bệnh viện. Cùng với thằng Nils, tất nhiên rồi. Tôi lấy xe chạy về nhà. Lúc đó là bốn giờ chiều, thời gian vắt sữa buổi tối. Désirée thậm chí không buồn nhìn khi tôi bỏ đi, và cứ thế đi thẳng đến phòng đợi với thằng Nils trên tay. Bộ phận hành chính đã cho cô mượn một chiếc áo blu.

- Về lấy quần áo cho tôi. – Cô ta nói gọn lỏn. – Cả tiền nữa.

Violet và Bengt-Göran lao bổ ra khỏi nhà khi tôi lái xe ngang qua, và tôi đã kể lại mọi chuyện cho họ nghe. Chiếc xe cấp cứu vừa mới đánh vòng trước cửa nhà hai người. Một trong số những người trên xe đã cho vợ chồng Bengt-Göran biết chúng tôi sẽ trả giá đắt vì báo động giả.

Tôi mặc kệ. Cho đến khi tôi nhìn thấy cái mũ của Arvid dưới sàn nhà. Thằng bé không thích đội mũ trùm đầu. Lúc nào nó cũng bỏ mũ ra sau khi đội cho phải phép. Tôi nằm dài trên ghế xalông và thần thờ nhìn lên trần nhà. Nước mắt chảy ướt tai tôi.

Vài tiếng sau tôi tỉnh giấc khi bị ai đó lay mạnh. Tôi không biết mình đang ở đâu nữa.

- Benny? Benny? - Bengt-Göran gọi tôi.

- Sáng... sáng rồi à? Lũ bò? Arvid! – Tôi gào lên.

- Bình tĩnh nào. – Cậu ta nói. – Tớ đã vắt sữa đàn bò rồi, sáng mai tôi cũng sẽ lo liệu cho bọn chúng. Còn cậu, đi đến bệnh viện xem tình hình thằng Arvid thế nào. Mau lên!

Tôi làm theo lời cậu ta. Arvid nằm trong căn phòng chăm sóc đặc biệt của khoa nhi. Désirée ngủ trên một chiếc ghế bên cạnh thằng bé, trên người đắp một cái chăn bệnh viện màu vàng. Tôi chẳng thấy Nils đâu cả, nhưng nghe thấy một tiếng reo trong hành lang. Chắc ai đó đã trông thằng bé sau khi thấy mẹ nó ngủ như chết rồi.

Tôi khẽ chạm vào tay Désirée. Cô ấy mở mắt nhưng không nói gì. Tôi không tài nào đọc được biểu hiện trên khuôn mặt Désirée.

- Nó sẽ qua khỏi! – Tôi thì thầm.

- Nếu nó không qua được, tôi chết đi còn hơn. – Désirée nói. – Anh cũng nên làm thế!

Tôi xin lấy đầu ra bảo đảm là cô ấy nói nghiêm túc.

- Anh quả quyết rằng đó là lỗi của tôi. – Désirée nói. – Anh cho rằng tôi đã mặc quần áo rồi để nó ra khỏi nhà trong khi anh lái máy kéo. Anh tin tôi là kẻ như thế. Anh đã bảo tôi là người mẹ bỏ đi!

- Em thì cho rằng anh cán phải thằng bé chỉ vì ẩu tả. Em nói anh không bao giờ chịu để ý.

Rõ ràng là những điều hai chúng tôi đã nói vẫn còn nguyên đó, tựa như được đóng dấu vào vỏ não vậy.

- Désirée, giờ là lúc chúng ta cần phải ủng hộ nhau! – Nói rồi tôi quỳ xuống phía trước cái ghế và vòng tay ôm lấy cô ấy.

- Phải. – Désirée đáp, nhưng gỡ tay tôi ra. – Phải đi tìm thằng Nils đã!

Arvid đang ngủ. Thằng bé thở một cách nặng nhọc, rõ ràng vì là phổi bị thủng. Nước mắt tôi rơi lã chã xuống bàn tay của Arvid, làm nó khê cựa mình.

Tôi đi tìm bà y tá trực đêm. Đó là người tử tế nhất tôi từng gặp trong đời. Tôi chỉ muốn ôm lấy bà ấy thật chặt, nhưng may là tôi đã không làm. Bà ta không hề nói một tiếng nào về việc tôi đã cán phải con mình, chỉ hứa sẽ đưa vào phòng một cái giường phụ cho Désirée và Nils. Tôi có thể nằm nghỉ trên một chiếc cang trong phòng chứa dụng cụ.

Désirée lưu lại một tuần trong khu phòng trọ dành cho bệnh nhân và gia đình. Ban ngày cô ấy ngồi bên Arvid, với thằng Nils đặt trong lòng hoặc dưới đất. Tôi liên tục gọi điện vào điện thoại di động của Désirée, nhưng cô ấy không bao giờ nghe máy. Hầu như ngày nào tôi cũng tạt qua, im lặng ngồi với mấy mẹ con một chút. Désirée không nói gì hết. Tôi nghĩ cô ấy bị suy sụp tinh thần, và tôi tin bà y tá trực đêm cũng vậy. Bà đã đặt hẹn với bác sĩ tâm lý cho Désirée, nhưng cô ấy từ chối rời khỏi Arvid dù chỉ một phút.

Cuối cùng, Arvid đã được bác sĩ cho phép xuất viện. Thằng bé có thể tự đi được, với cái dáng lập cập chẳng khác nào một ông già. Ngược lại, miệng của nó hoạt động liên thoảng.

- Bây giờ mình đến nhà trẻ được không ạ? – Thằng bé nói. – Đi mà, bố, đi mà! Con phải kể lại chuyện này cho Lina! Bạn ấy bị xe đạp đâm phải mà tưởng đã ghê lắm đấy!

Tôi bật cười.

Désirée khóc nức nở.

41. Chương 41: Désirée

Có một điều Benny không biết khi tai nạn xảy ra. Tôi đã lại có bầu. Thằng Nils mới được một tuổi, Arvis lên hai, vậy mà tôi đã lại có bầu. Ngay đến lợn nái cũng không bị bắt đẻ dày đến như thế.

Tôi chỉ mới biết chuyện đó vài ngày trước vụ tai nạn. Không cần đến que thử thai – tôi dư biết các dấu hiệu như căng ngực, buồn nôn khi ngủ thấy một số mùi và tình trạng mệt mỏi. Nhưng tôi chưa có dịp thông báo cho Benny. Nils liên tục bị đau tai, còn tôi như sống trong một màn sương mờ mịt chẳng thấy tương lai.

Làm sao tôi lại dính bầu cơ chứ?

Tôi tin chuyện đã xảy ra vào đêm Giáng sinh. Chuyện chăn gối của chúng tôi đã trở nên khá phập phù với sự hiện diện của hai đứa trẻ trong nhà. Chúng tôi phải từ bỏ những màn dạo đầu kéo dài, vì biết bất cứ lúc nào cũng có thể bị cắt ngang do thằng Arvid muốn đi vệ sinh, ngay cả khi thằng bé không thông báo thì trong đầu chúng tôi vẫn luôn nghĩ tới chuyện đó. Cả hai chúng tôi đều muốn cán đích nhanh chóng nào tốt chừng ấy.

Nhưng hôm Giáng sinh thì cả hai thằng đều lăn quay ra ngủ từ lúc chín giờ tối, do quá mệt. Tôi vào giường trong một chiếc áo ngủ khiêu gợi bằng ren màu đỏ đặt mua qua bưu điện. Đó là món quà Giáng sinh của Benny. Lần đầu tiên kể từ khi tôi cai sữa, mắt anh tròn xoe như hai hòn bi. Và sự nhiệt tình của anh có sức lây lan cực mạnh. Giả sử ông già Noel có đích thân chui ống khói vào nhà cùng với túi quà và đàn tuần lộc thì bọn tôi cũng chẳng hay biết. Chúng tôi cũng quên sạch sẽ tất cả những thứ thuộc về kiến thức tránh thai. Quên hoàn toàn.

Trong những ngày Arvid nằm bệnh viện, tôi đã cất chuyện đó vào một góc kín trong đầu, như thể đó là một mối đe dọa, một phần cũng vì Benny. Trong giai đoạn đó tôi không thực sự tỉnh táo, nếu không, chắc tôi đã tha thứ cho Benny. Nhưng các cảm xúc của tôi cứ trơ lì ra, những cơn buồn nôn và sự mệt mỏi kiệt quệ chỉ càng làm tình hình tồi tệ thêm. Tôi đã phải đấu tranh rất dữ dội để không nói thẳng vào mặt Benny

tôi cảm hôn anh ta đến mức nào. Mỗi khi số điện thoại của anh ta hiện lên trên màn hình di động, một làn sóng ghê tởm lại tràn qua người tôi, từ đầu đến chân. Benny đề tiện! Tôi không bắt máy.

Anh ta vẫn đến bệnh viện, nhưng chỉ nhìn thấy chiếc áo khoác của anh ta trong hành lang là bụng tôi đã quặn lên rồi. Khi Arvid được xuất viện, khi tôi nhận ra chúng tôi đã giữ được mạng sống của thằng bé và mọi thứ “bình thường” trở lại, tôi như bị bóng tối chụp xuống đầu. Tôi đã bật khóc nức nở.

Tôi phải quyết định thôi.

Liệu tôi có đủ sức lực để đẻ thêm một đứa thứ ba, gần với hai đứa lớn đến thế? Nhất là khi cần phải chuyên tâm chăm sóc Arvid trong giai đoạn phục hồi, còn Nils thì cứ đau tai liên tục? Chưa kể tôi phải đi làm toàn thời gian ở thư viện và phụ giúp Benny mỗi dịp cuối tuần? Một cái thai nặng nề và mệt nhọc giữa mùa hè, cộng với cả núi công việc ở nông trại và hai đứa con còn quá bé?

Tôi không thể hỏi ý kiến Benny. Tôi biết trước anh ta sẽ nói gì. Mỗi khi tôi lo sợ bị đánh bầu, anh ta luôn nói:

“Thêm một đứa thì càng hay chứ sao! Trong nhà anh, trẻ con luôn được chào đón! Việc nhà nông cần nhiều lao động mà!”

Nói thì hay lắm!

Không, tôi chỉ muốn hét lên, không thể có thêm một đứa con nữa khi chúng tôi còn chưa đáp ứng được yêu cầu của hai đứa hiện tại. Tôi muốn chăm sóc thật tốt thằng Arvid mà tôi suýt đánh mất. Và nếu Rowan là “nhà anh”, thì nhà tôi đâu? Tôi tồn tại phải chăng chỉ để đẻ thêm người lao động cho nông trại của anh? Bọn trẻ cũng cần người chăm sóc chứ, trong khi tôi chỉ có hai tay.

Một sự im lặng khủng khiếp bao trùm lên mọi thứ khi chúng tôi về nhà. Nhiều lần tôi mở miệng định bàn chuyện đó với Benny, nhưng rồi lại thôi. Vì tôi biết anh sẽ lại ca bài ca con cá. Chúng tôi đã từng tranh luận với nhau về chuyện đó. “Anh biết không Benny, chăm sóc trẻ con mệt mỏi lắm, em không biết liệu mình có đủ sức hay không nữa!”, “Xời, càng đông càng vui chứ sao! Chỉ là thêm một cái đĩa ăn thôi mà! Còn quần áo thì chúng ta có hàng đồng, nệm ghế xe hơi cũng còn chưa cũ, có gì mà phải lo?”

Nếu tôi còn ngần ngại thì Benny sẽ bồi thêm: “Này, em đặt sự nghiệp lên trên tất cả hay sao? Hay em cảm thấy chúng ta đi xem opera quá ít?”

Tôi cảm thấy bất công đến nỗi chỉ muốn túm tóc anh ta mà giở xuống sàn bếp. Nhưng thật tình mà nói, không phải lúc nào công việc nhà cửa cũng nặng nề. Nhất là những buổi tối muộn, khi Benny mệt mỏi bước vào nhà, tai còn ong ong tiếng máy kéo. Những lúc ấy anh ta sẽ thấy tôi sung sướng như trên thiên đường. Hai thằng bé con đã ngủ, mùi thức ăn thơm phức, mọi thứ bình yên, bếp núc gọn ghẽ, máy rửa bát vận hành trong tiếng khuấy nước êm ái. Benny có thể tắm rửa rồi đuổi người trên ghế xalông với tờ báo và lon bia trong tay. Tờ báo mà tôi chẳng bao giờ có thời gian để đọc trừ những lúc ở thư viện, lon bia mà tôi phải khệ nệ khuân về nhà trong những túi hàng nặng trĩu... Khi anh đọc đến trang thể thao thì tôi đã kịp tổng quần áo vào máy giặt, lấy chúng ra và đem phơi. Thỉnh thoảng, khi anh đọc đến mục ô chữ ở trang cuối cùng thì tôi ngồi xuống bên cạnh và sửa lại vài món quần áo cho con. Nếu không tôi sẽ vào bếp chuẩn bị thức ăn cho bữa trưa hôm sau.

Benny chẳng bao giờ hiểu được. Anh không biết tôi làm việc quần quật như thế nào, vì “công việc nội trợ” chỉ thể hiện rõ ràng khi đã được làm xong.

Khi hai đứa con cùng khóc một lượt và tất cả mọi chuyện nháo nhào, khi tôi về đến nhà trong tình trạng thở không ra hơi, với chiếc xe đẩy được lắp thêm ghế phụ, các túi hàng đầy ứ, đầu đau như búa bổ và bữa ăn phải xong xuôi trong vòng nửa giờ... những khi đó anh đâu có mặt. Khi tôi chẳng kịp cởi áo khoác để lao thẳng vào bếp, khi tôi không có cả thời gian để đi vệ sinh vì phải chăm cho bọn trẻ trước... những khi đó anh cũng chẳng bao giờ xuất hiện.

Anh có hiểu đâu. Vậy thì việc gì phải làm nặng thêm trách nhiệm của mình?

Thế là tôi đặt hẹn để bỏ thai.

42. Chương 42: Benny

Désirée đi làm về muộn hơn thường lệ, và tôi lập tức nhận ra có chuyện không ổn. Cô ấy xanh xao hơn bình thường và có vẻ xa vắng, thậm chí không buồn nhìn tôi.

Ngày hôm đó tôi đã dành đủ thứ chuyện phiền phức. Đầu tiên là bị cô giáo ở nhà trẻ mắng một trận vì tát và găng tay của hai thằng con không thêu tên. Không lẽ họ nghĩ tôi có thể vừa vắt sữa vừa thêu tất cho con chắt?

“Cô đi mà nhắc vợ tôi ấy!”. Tôi đã rít lên như thế, rồi tổng hai thằng bé sang nhà Violet. Tôi buộc phải làm vậy vì không thể trông bọn trẻ trong chuồng bò được. Désirée chỉ thông báo ngắn gọn là sẽ về muộn rồi cúp máy trước khi tôi kịp hỏi lý do. Violet không chịu nhận hai thằng bé, vì Nils đang chảy nước mũi xanh và có thể lây bệnh cho Kurt-Ingvar, nhưng tôi làm như không nghe thấy gì. Tôi nhanh chóng lái xe về cho kịp giờ vắt sữa. Trời lạnh đến nổi rơm rác bị đóng băng và tôi phải dùng đến cuốc để dọn phân trong chuồng bò. Tôi vào trong bếp với tâm trạng khá bức bối. Tôi không thèm tháo ủng, cốt để chọc tức người khác. Rồi tôi nhìn thấy Désirée đang ngồi trên băng ghế gỗ, hai bàn tay đặt trên đầu gối, mắt nhìn thẳng trước mặt. Trên bếp chẳng hề có thức ăn, thậm chí cô ấy còn chưa đi đón bọn trẻ ở nhà Violet. Tôi mở miệng định vắng tục.

Nhưng rồi tôi ngậm miệng lại và nhìn cô ấy một lúc.

- Trời ơi, có chuyện gì vậy, Désirée? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Cô ấy làm như không nghe thấy câu hỏi của tôi và dùng tay miết mãi một nếp gấp của khăn trải bàn, trong khi không rời mắt khỏi bóng tối bên ngoài cửa sổ.

- Em phải đi đón bọn trẻ chứ? Anh còn việc phải làm mà! Cứ tưởng được ăn lót dạ chút gì đó. Hôm nay chẳng ai tập chân cho Arvid, tất găng của bọn trẻ cũng không thêu tên, làm sao anh làm tất cả chuyện đó được?

Tại tôi chỉ nghe thấy tiếng gió thổi.

Désirée từ từ quay đầu về phía tôi như một con búp bê máy.

- Thế thì, không có thêm con còng tốt chứ sao! – Cô nói với giọng uể oải.

- Không có thêm con, ý em là sao?

Thế là Désirée kể lại sự việc với tôi trong nước mắt. Tôi không biết phải nói gì nên đành im lặng. Tôi chẳng tự hào gì về chuyện đó, thật đấy. Nhưng mà chết tiệt, có phải lỗi của tôi đâu? Xét cho cùng, tôi có ép cô ấy làm chuyện đó đâu?

- Em biết là anh muốn chúng ta có nhiều con mà. – Cuối cùng tôi khẽ lên tiếng.

Désirée liếc nhìn tôi bằng ánh mắt khiến tôi chỉ muốn núp sau băng ghế gỗ. Sau đó cô ấy đi thẳng lên gác ngủ, bỏ lại tôi ngồi trơ ra đó. Rồi Violet gọi điện, bức tức vì không ai đến đón hai đứa trẻ. Tôi bảo là Désirée bị ốm, và Bengt-Göran đưa bọn trẻ về bằng máy kéo.

Tôi làm cho bọn trẻ một ít ngũ cốc ăn liền, thay quần áo rồi cho chúng đi ngủ. Mấy chuyện đó mất thời gian kinh khủng. Tôi chẳng kịp xử lý ống cấp nước bị đóng băng trong chuồng bò. Lũ bò không thể chịu đựng được nữa. Chúng không có nước uống. Tôi cứ phải đi tới đi lui để đổ nước cho chúng, và từ bữa sáng đến giờ chưa có gì vào bụng. Mười một giờ khuya, tôi lên ngủ và thấy Désirée đang nằm ngửa, mắt nhìn lên trần nhà. Cô không nói, và tôi cũng im lặng vì chẳng có gì để nói.

Sau này, tôi thường nghĩ đến buổi tối hôm đó và lấy làm tiếc là mình đã không thử lên tiếng. Dường như có thứ gì đó đã bị hỏng, thứ gì đó nhỏ thôi, nhưng mỗi lần chúng tôi cố sửa thì nó lại càng hỏng thêm. Désirée đã cố gắng kể tôi nghe chuyện đó hai, ba lần. Cô ấy miêu tả cách người ta làm, những lời xì xầm trong khi cô ấy nằm trên băng ca, đại loại như “Phá thai nữa kìa!”. Tôi nghe mà chẳng thể phản ứng lại, dường như

một công tắc nào đó trong đầu tôi đã bị ngắt, khiến tôi chỉ biết im lặng. Tôi có cảm giác Désirée muốn đổ lỗi cho tôi, nhưng tôi không gánh nổi. Cô ấy cũng vậy.

Tôi còn những lo lắng riêng của mình. Cứ mỗi lần lùi máy kéo là bụng tôi lại lo ngay ngáy. Thật là không thể chịu nổi, khi trong đợt cày ải mùa xuân tôi cứ liên tục nhìn về phía sau như thế. Vào tháng năm, Désirée xin nghỉ phép hai tuần. Cô ấy đưa bọn trẻ vào thành phố đến nhà Märta. Thế càng hay, nếu có đụng phải ai đó trong khi lùi máy kéo thì cũng không phải người nhà mình. Một thằng bé hàng xóm sang giúp tôi, và Bengt-Göran vẫn sung sức như thường lệ.

Tôi lại cảm thấy mình như một gã độc thân. Còn tệ hơn thế. Bây giờ, tôi đã biết mình thiếu thứ gì.

43. Chương 43: Désirée

Nếu có ai nói chuyện đó vào ngày chúng tôi cưới nhau, chắc tôi đã bật cười. Rằng Benny và tôi...

Rằng hai chúng tôi đã trở thành hai kẻ hoàn toàn xa lạ.

Chúng tôi đã cùng nhau vượt qua bao nhiêu là khó khăn, nhảy qua cả đồng hồ sâu và leo qua hàng loạt rào cản. Chúng tôi biết nhau quá rõ, đã có hai đứa trẻ rất yêu thương nhau. Chúng tôi đã suýt nữa chia tay hẳn, để rồi nhận ra cuộc sống chẳng còn ý nghĩa gì khi sống thiếu nhau kia mà?

Bây giờ chúng tôi có thể ngồi trơ ra trên ghế xalông khi bọn trẻ đã ngủ và lơ đãng xem các chương trình tivi. Ít nhất chúng cũng thỏa mãn một trong hai chúng tôi - tôi thờ ơ theo dõi các trận khúc côn cầu trên băng và các cuộc đua xe hơi của Benny, trong khi anh hừ mũi với tất cả những chương trình còn lại. Cuối cùng, một trong hai chúng tôi sẽ ngáp dài và đánh răng đi ngủ. Chúng tôi vẫn còn làm tình, nhưng sáng hôm sau chỉ trao nhau những cái ôm vụng về và ngán ngủ nếu tình cờ nằm lấn sang phía giường của nhau.

Giờ đây việc trải qua những buổi tối thứ Sáu vui vẻ đọc Chuyện nông trại đã trở thành dĩ vãng. Chúng tôi không tài nào tìm ra chuyện để nói với nhau nữa. Tôi có cảm giác đã nghe hết các mẫu chuyện trong làng, những lời phàn nàn dai dẳng về sai lầm của chính phủ và Liên minh châu Âu khiến tôi mệt mỏi. Tôi gần như lên cơn dị ứng mỗi khi anh nhắc đến hai chữ “nông dân”. Nông dân luôn là người phải nhận hậu quả. Làm nông dân thật khổ. Thế còn Hội Nông dân, họ làm gì kia chứ?... Anh không sai, thật ra tôi khó chịu vì anh cứ xem tôi như một cái thùng rác để trút mọi bức dọc không thể rũ bỏ mà chẳng buồn hỏi xem tôi có muốn lắng nghe hay không. Anh tự cho mình cái quyền đó. Thế đấy.

Benny nói rất nhiều về khả năng sinh lão đã sút giảm xuống đến mức chẳng bao lâu nữa mọi thứ sẽ hỏng bét. Nhưng anh không tin vào sự thật ấy. Làm sao anh có thể tự cho phép mình tin điều đó kia chứ? Còn tôi thì ngược lại, tôi tin rằng sau hai mươi năm nữa Thụy Điển sẽ chẳng còn người nông dân nào. Nhưng tôi không bao giờ nói thẳng như thế. Không thể được.

Một đôi lần hiếm hoi khi tôi cố gắng phàn nàn để tìm chút đồng cảm cho công việc của mình, chẳng hạn như về mối bất hòa với Liliane. Lúc đó Benny ngáp dài, đưa mắt đọc trang thể thao và lẩm bẩm: “Em chỉ việc nói chuyện với chị ta là xong!”

Vậy nên mỗi khi cần nói chuyện tôi lại gọi điện cho Märta. Những lúc đó Benny thường đi ngang qua và rít lên khó chịu: “Em còn nói chuyện lâu không đấy? Nhớ có người cần gọi đến thì sao?”. Anh ta nghĩ tôi nên ngoan ngoãn ngồi vào một góc xalông để nghe những lời ca thán của anh ta, thay vì tám chuyện qua điện thoại.

Tôi không thể có cách nào khiến Benny quan tâm đến những thứ thuộc lĩnh vực văn hóa mà tôi đã đọc, nghe, hoặc xem. Lúc nào anh ta cũng đóng vai chàng nông dân quê mùa, lơ lơ chẳng biết gì trong lĩnh vực văn hóa.

Thỉnh thoảng Violet mang sang cho tôi một chồng tạp chí cũ mà cô ta đã đọc xong. Đó là cách cô ta cảm ơn tôi thỉnh thoảng tặng cho thằng bé Kurt-Ingvar mấy quyển sách thiếu nhi. Trong các mục tư vấn bạn đọc, không ít các bà vợ đã phàn nàn tương tự như tôi về chồng mình. Mấy ông chồng toàn nói chuyện của

mình, trong khi các bà vợ phải luôn luôn lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu. Khi các bà cố gắng đề cập đến chuyện của mình thì các ông vội vàng đi sửa xe. Nhưng tôi không muốn thấy mình trở thành một phần của mô hình xã hội thông thường. Benny và tôi, chúng tôi là những người duy nhất cơ mà!

Vào tháng Chín, chúng tôi đã quyết định phải xốc lại tình hình. Tôi nghĩ cả hai chúng tôi đều đang chìm vào một cuộc khủng hoảng cô đơn và quá xa cách nhau. Chúng tôi quyết định hai vợ chồng sẽ đi nghỉ trong bốn ngày, sau đợt cây ải mùa thu. Nils sang ở với Bengt-Göran và Violet, trong khi Arvid được gửi gắm cho Märta và Magnus. Benny đã vội vàng vào thành phố đặt một chuyến du lịch giá rẻ đến Costa del Sol để làm tôi bất ngờ. Chắc anh thấy cái tên “Bãi biển ngập nắng” tỏ ra rất hứa hẹn. Tuy vậy, ở châu Âu vào cuối tháng Mười thì mặt trời thường xuyên lười hên. Trời mưa như trút nước trong hai ngày đầu. Hai ngày còn lại sương mù dày đặc. Dầu vậy chúng tôi vẫn cố gắng đi dạo trên bãi biển trong trang phục mùa hè và nhúng mấy ngón chân xuống nước. Những người dân Tây Ban Nha co ro quần mình trong áo gió nhìn chúng tôi bằng đôi mắt đầy lo ngại. Trong mắt tôi, Costa del Sol là một nơi rất buồn tẻ, nhạt nhẽo và bị khai thác quá mức sau gần đây năm làm du lịch.

Buổi tối cuối cùng trong khu nhà nghỉ, chúng tôi ngồi với nhau, trước mặt là hai chiếc cốc có trang trí cây dù bé tẹo. Chúng tôi là hai khách hàng duy nhất cứng đầu ra ngoài sân của quán cà phê để ngồi. Đột nhiên trời đổ mưa rào. Mái tóc của Benny bị ướt, và tôi bất giác đưa tay vén mớ tóc trên trán anh. Tôi đã không nhận ra anh mất đi khá nhiều sợi tóc trong năm vừa rồi.

- Thế đấy, Désirée! Ngoài những chuyện khác, gã chồng của em còn đang hói dần nữa! – Anh nói với một giọng buồn bã tới mức khiến tôi cảm thấy mũi lòng.

- Em thích đàn ông tóc thưa mà! – Tôi tuyên bố. – Hói dần là do thừa testosterone, em nghe nói chuyện đó rất thường gặp ở những người cực kỳ nam tính!

Benny nhìn tôi nghi ngờ.

- Việc hôn cái sọ bóng loáng của một người đàn ông, – tôi khẳng khái, – rất là kích thích, thật đấy!

Một nụ cười ranh mãnh xuất hiện trên gương mặt anh.

- Anh dám cá là em luôn nói câu đó với mọi anh chàng!

Hai chúng tôi nhìn nhau rồi cười vang. Cơn mưa càng nặng hạt hơn. Món đồ uống của chúng tôi bị nước mưa hòa loãng và cả hai đứa ướt như chuột lột. Rồi chúng tôi quay về khách sạn, trút bỏ bộ quần áo ướt sũng, cùng nhau chui vào buồng tắm, và làm tình thật lâu, như trước kia.

Tôi đã có bầu Klara trong lần ấy.

Năm thứ sáu: Trời quang, nắng ráo

44. Chương 44: Benny

Chết chửa, lại một đứa nữa! Chắc tôi đã tính nhầm... Nhưng chuyện đó hoàn toàn không cố tình.

Lần này biết đâu sẽ là một cô bé quàng khăn xinh xắn? Một bé tôm hồng hào với sự thông minh nhanh nhay của Désirée và... và... hai cái bắp chân của tôi, chẳng hạn? Có người từng bảo tôi có bắp chân rất đẹp...

Sau khi từ Tây Ban Nha về, chúng tôi đi đón hai cậu nhóc và cuộc sống trở nên đáng sống trở lại. Thịnh thoảng tôi làm việc trong chuồng bò với cái miệng ngoác ra cười. Hai thằng bé hài không thể tả. Arvid đã tham gia đỡ đẻ cho bò lần đầu tiên. Thằng bé rất thích chuyện đó. Khi con bê được chào đời, vẫn còn ướt đầm và run rẩy trong ngăn chuồng, thằng bé đã lại tiến ra phía sau bò mẹ, chờ lượt sinh kế tiếp. Nó tưởng bò mẹ đẻ hàng loạt bê con mỗi lần.

Thằng bé đón nhận đợt giết mổ mùa thu một cách bình thản, mặc dù biết rất rõ chuyện xảy ra. Chúng tôi đã giết thịt Olle, con bê đực mà Arvid đặc biệt yêu quý. Dĩ nhiên chúng tôi đã làm điều đó vào buổi tối, khi

thằng bé đã đi ngủ, nhưng sáng hôm sau một số dấu tích của vụ việc vẫn còn. Khi trông thấy chúng, Arvid chỉ buồn bã lắc đầu nói: “Olle tội nghiệp chết rồi!”. Là con nhà nông, thằng bé không cần những giải thích dài dòng về cái chết. Đôi khi, ở nhà trẻ, người ta đọc những cuốn sách thiếu nhi viết về sự ra đi của ông bà, sau đó họ trò chuyện với bọn trẻ về ý nghĩa của “cái chết”. Arvid luôn khịt mũi và nhún vai khi gặp chủ đề thảo luận này. “Thì, người ta chết đi, sau đó sẽ được treo lên và xẻ thịt!”. Nó đáp gọn băng. Chắc nó nghĩ người ta cũng treo bà ngoại lên để cho thịt mềm hơn...

Nhưng tôi luôn cảm thấy một chút lo lắng. Trong thâm tâm, tôi biết mọi chuyện sẽ kéo dài mãi như thế. Sức ép của việc sinh lời trong ngành nông nghiệp rất lớn, một mình chúng tôi không thể làm nên chuyện với ba mươi con bò sữa. Các nông trại chung quanh đóng cửa hàng loạt, sữa không ngừng rớt giá, tôi biết làm gì bây giờ? Ngày xưa bố tôi từng đi họp với các công ty sữa và rút hết ruột gan ra nói với ban giám đốc, khi về ông hăng hái hẳn lên. Nhưng thời nay công ty sữa nằm ở đầu kia của đất nước, và mấy ông lớn trong hội đồng quản trị đã quyết định đầu tư vào Anh quốc hoặc Đan Mạch mà có thêm hỏi ý kiến tôi đâu? Trong khi tôi là thằng nhận lãnh hậu quả.

Chắc tôi sẽ phải đầu tư sáu, bảy triệu để làm chuồng không ngăn ô để bò tự do đi lại và tậu robot vắt sữa. Nhưng mà trời ạ, tôi là gã chăn bò cuối cùng trong vùng rồi, một ngày nào đó họ sẽ chẳng buồn đánh xe đến lấy sữa nữa, tôi sẽ trở thành một thằng ngu với cái máy vắt sữa và khoản nợ trong tay. Còn nuôi bò thì... phải, một đàn một trăm năm mươi con bò không cần vắt sữa để giảm bớt công việc cho hai đầu gối của tôi, nhưng trước mắt chúng tôi biết lấy gì mà sống? Tôi biết lấy gì để bù đắp thu nhập đây? Đóng gói phân bò rồi giao đến cho các vườn nhà trong thành phố chắc? Dọn tuyết cho... cho vài người hàng xóm ít ỏi còn lại ư? Bán thân cho đám người đi nghỉ hè? Tin tôi đi, tôi đã tính đủ đường rồi. Nuôi lợn á? Cần ít nhất một đàn năm trăm con thì mới sinh lãi được. Năm trăm con lợn! Muốn có lãi thì phải đầu tư lớn. Sự thật là nếu Désirée và tôi cùng hợp sức để làm thì chúng tôi mới có thể nghĩ đến chuyện đầu tư lớn. Nhưng chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra, mặc dù cô ấy vẫn giúp tôi chăm sóc đàn bò sữa. Tôi đâu phải thằng ngu, tôi thừa biết Désirée chỉ giúp tôi vì tình thế bắt buộc. Và tôi không thể chờ mười, mười lăm năm nữa để xem liệu thằng Arvid có quan tâm đến nông trại hay không.

Thế cho nên tôi cứ lần lữa công cuộc đầu tư và chỉ bằng lòng với việc lèo lái con thuyền hiện tại. Tôi thuộc một thời đại cũ, khi người ta giúp nhau trong mùa gặt, tổ chức những cuộc tuần hành, khi đoàn kết tạo nên sức mạnh và chúng tôi đảm trách tất cả mọi công đoạn của quá trình sản xuất. Bây giờ tình đoàn kết giúp đỡ lẫn nhau giữa các nông dân đã trở thành chuyện quá khứ. Marketing là trên hết! Bất cứ công việc gì, cho dù là nhỏ nhất, cũng phải có cái giá của nó. Cho thuê bò theo ngày với những người cho nhu cầu xén cỏ chẳng hạn, đồng ý là người ta có thể làm thế, nhưng tôi thì không.

Ngoài ra, nông dân chúng tôi không thể sở hữu riêng máy móc nông nghiệp nữa, vì chúng đã trở nên quá đắt đỏ. Phải chuyển thành sở hữu tập thể. Một cách tự nguyện, với các nông dân khác, nhưng tình cờ là trong làng chẳng có ai cả. Không lẽ tôi phải mua chung máy cuộn rơm với Bergström ở Norrbyn? Đi tới đi lui tới hàng chục cây số trong mùa gặt á?

Cùng lúc đó, người ta không ngừng nhắc cảnh nông dân tận dụng phong cảnh mà chúng tôi chăm sóc không công để mở cửa đón tiếp các đoàn học sinh đến tham quan, tổ chức các chuyến dã ngoại cho khách du lịch. Những kẻ luôn kêu ca giá sữa cao nhưng lại không ngần ngại trả tiền gấp đôi để uống nước đường có ga. Trời ơi, làm ơn nói là tôi đang mơ đi!

45. Chương 45: Désirée

Benny hơi lo lắng một chút về vấn đề tiền nong của gia đình, nhất là khi bọn trẻ đang lớn. Arvid muốn mua một chiếc xe đạp thực sự, có chân chống, giống như những đứa khác ở nhà trẻ. Thằng bé thông báo mong ước đó với vẻ mặt khiến chúng tôi hiểu là nó không hy vọng sẽ được đáp ứng. Nils thì muốn một chiếc xe đạp ba bánh. Chúng tôi đã cho một đồng nghiệp của tôi mượn chiếc xe đạp ba bánh của Arvid, và cô ta đã hào phóng tặng nó cho một người mà cô ta không nhớ tên.

Đã nhiều năm nay cả Benny lẫn tôi đều không đi làm răng.

Đơn giản vì chúng tôi chắt vật lăm mới xoay xỏa đủ chi tiêu. Benny phải rất đắn đo trước khi gọi ai đó bằng điện thoại di động, tôi thì thường tranh thủ gọi bằng điện thoại cơ quan và mang báo về nhà mỗi tối, những việc mà trước đây tôi không hài lòng khi trông thấy các đồng nghiệp làm. Việc đi cắt tóc đã trở thành xa xỉ. Tôi trở thành thợ cắt tóc cho Benny và bọn trẻ, với thành quả trông như một cái máy xén cỏ. Nhưng tôi không thể tự cắt tóc cho bản thân, nên Benny vợ lấy cái kéo. Anh tự nhận mình đã cắt đuôi cho bò không biết bao nhiêu lần, chắc anh cũng đủ khả năng để cắt cho tôi một mái tóc coi được. Nghĩ bụng mình cũng chẳng mất mát gì, nên tôi để anh cắt thử.

Phải, Benny biết cắt lông cho đuôi bò. Quả đầu của tôi nom như một cái đuôi bò cụt ngắn khi anh buông kéo. Sau vụ đó, tôi mặc kệ cho tóc mọc lại rồi tự cắt sau mỗi năm tuần lễ, cố gắng sao cho thật đều đặn. Chẳng đẹp dễ gì, nhưng nhờ vậy mỗi tháng tôi cũng tiết kiệm được vài trăm trong lúc phải tính từng đồng.

Phiền phức là ở chỗ chúng tôi không có khoản dự trù nào cho những việc đột xuất. Benny không thể ngừng mua cỏ cho bò, anh đã cắt tất cả mọi khoản chi phí có thể trong quá trình làm nông trại. Tôi cũng không thể kiếm thêm thu nhập với công việc của mình. Để làm thêm giờ, tôi sẽ phải buộc bọn trẻ vào bàn ghế vì không có người trông, hơn nữa cho thuê sách lẻ chẳng thu được bao nhiêu tiền, không thủ thư nào làm chuyện đó. Nếu tôi là bác sĩ chẳng hạn, tôi có thể đi phẫu thuật cho bệnh nhân hoặc khám bệnh ngoài giờ. Hoặc giả dụ tôi là cô giáo, tôi có thể dạy thêm vào buổi tối, khi Benny đã xong việc với lũ bò. Nhưng là một thủ thư, tôi làm thêm kiểu gì đây?

Một số chị em phụ nữ trong làng dành thời gian buổi tối để làm những ông già Noel nhỏ hoặc bao tay bằng len rồi đem bán ở hội chợ. Nhưng trước hết, họ chủ yếu là những người đã về hưu, có nhiều thời gian rảnh rỗi, và thứ đến, tiền thu về được dùng để quyên góp cho một trại mồ côi ở Estonia. Cho dù tôi biết đan len, tôi cũng chẳng có mặt mũi nào để nói với các chị ấy: “Các chị cứ gửi tiền của các chị cho trẻ em mồ côi, còn em xin được giữ lại tiền của mình để đưa Benny đi chữa răng”. Ngoài ra, khoản tiền mà họ thu được chỉ là hạt cát nhỏ nhoi so với những gì các ông chồng của họ tiêu xài cho việc đổi xe mỗi hai năm, tôi chắc chắn như thế.

Không, chúng tôi đang sống rất bấp bênh và mọi thứ có thể lật nhào bất cứ lúc nào. Một cái hóa đơn tiền điện không thanh toán đã kéo theo khoản tiền phạt và gây ảnh hưởng rất lâu đến việc chi tiêu của gia đình – trong vòng sáu tháng, cả nhà không được ăn phô mai Pháp. Khi Benny bị tay quay đập vào mặt làm gãy ba cái răng, mọi cái tiếp theo thật đúng là thảm họa. Anh đã phải làm cầu răng sứ, mà mỗi cái cầu răng tiêu tốn cả mấy ngàn cuaron chứ ít ỏi gì.

Gần như cùng thời điểm đó, ông Brännlund qua đời. Từ trước đến giờ, ông già luôn mua bê đực của chúng tôi để nuôi lấy thịt. Đột nhiên chúng tôi không thể tiêu thụ chúng được nữa. Lò mổ trong thành phố đã đóng cửa, không ai đi hàng chục cây số để mua vài con bê, mà chúng tôi thì không thể nuôi chúng được vì sẽ bị lỗ, mặc dù chuồng trại vẫn đủ chỗ.

Thật tình cả nhà phải thắt lưng buộc bụng. Chúng tôi sẫm soi mọi khoản chi tiêu. Càng làm thế, chúng tôi lại càng dễ trở thành miếng mồi ngon cho các loại lừa đảo. Giống như lần chúng tôi mua một đồng dầu gội khuyến mãi ở hội chợ nông nghiệp, hình như tay bán hàng đã đổ các loại chất tẩy dùng cho máy kéo vào chai nhựa cũ rồi dán nhãn mới. Kết quả là đầu tóc chúng tôi xù lên như hoa bồ công anh và phóng điện tanh tách khi cả nhà đến gần nhau. Chỉ vì ham rẻ! Cửa đáng tội, thường thì chúng tôi cũng chẳng có điều kiện để mua những mặt hàng khuyến mãi theo số lượng lớn cho cả gia đình. Chúng tôi sống lay lắt qua ngày, nhất là vào những dịp cuối tháng. Nghèo khổ là thế đấy! Đôi khi tôi không biết nên cười hay nên khóc nữa: tôi có cả một tủ đông đầy thịt nai hoặc thịt bò tự sản xuất, nhưng lại không có đủ tiền mua một gói cá đông lạnh để đổi món... Quả thực, lúc nào chúng tôi cũng có sẵn các sản phẩm từ sữa, khoai tây và thịt, mặc dù thỉnh thoảng tôi vẫn nhớ đến cái thời độc thân trước đây, khi tôi có thể tha hồ mua các loại trái cây nhiệt đới hoặc ăn măng tây Hà Lan. Tôi cũng cố trồng rau, nhưng so với những người có tay trồng cây thì hình như tôi chỉ có hai bàn tay trái. Mấy củ cà rốt tôi trồng nhỏ như que diêm có bốn chân, lũ ốc sên luôn thường thức xà lách trước tôi, còn đám tỏi tây thì còi cọc như que củi và già nhanh như cháo chớp. Thứ duy nhất tôi trồng và chăm bón thành công là củ cải. Nhưng để đáp ứng nhu cầu ăn uống của cả gia đình thì không ăn thua.

Những chuyến đi chợ ngày càng tốn nhiều thời gian hơn. Tôi đi tới đi lui, so sánh giá cả của mọi thứ, từ

dựa chuột cho đến bột giặt, trong khi thằng con ngồi trên xe đẩy hàng liên tục la hét và chồm người về phía quầy bánh kẹo.

Vậy mà chẳng bao lâu nữa, chúng tôi sẽ phải nuôi thêm miệng ăn thứ ba.

46. Chương 46: Benny

Không thể phủ nhận việc tôi đang chờ cuộc khủng hoảng tuổi tứ tuần. Tôi sẽ tròn bốn mươi vào tháng Ba, và tôi đang tham khảo các sản phẩm giúp duy trì mái tóc thêm vài năm. Chết ra được một thứ như thế cũng hay thật! Trong lĩnh vực nông nghiệp, người ta cũng phát minh ra đủ thứ giúp cho cây xum xuê, rút ngắn hoặc kéo dài thân cây trồng. Thỉnh thoảng tôi véo thử cơ ngực và thử hỏi khi nào mình sẽ bắt đầu có thân hình dạng quả lê. Liệu tôi có trở nên...

Tôi đã nghĩ đến thời điểm và cách thức cuộc khủng hoảng đó diễn ra. Một sáng nào đó tôi sẽ thức dậy, bán máy kéo nhỏ để mua một chiếc mô tô, chít khăn trên đầu rồi phóng thẳng về phía mặt trời lặn để tìm lại tuổi thanh xuân đang phai tàn của mình. Tôi từng nghe nói có những người làm thế. Thường là với một cô gái trẻ vất vẹo trên yên sau. Đến nỗi tôi làm Désirée phát cáu vì cứ liên tục lái nhải chuyện ấy.

- Anh nghĩ mình sắp bị khủng hoảng tuổi bốn mươi rồi. Anh hy vọng nó sẽ ập đến trước đợt cày ải mùa xuân, vì sau đó anh sẽ không có thời gian! Em thích thì tham gia cùng anh, như thế anh khỏi phải đi tấn tỉnh cô khác!

- Không đời nào! – Désirée đáp một cách cứng rắn. Em đã bắt đầu cảm thấy khủng hoảng rồi đây này. Dạng như “tôi biết làm gì với cuộc sống của mình bây giờ?” ấy. Em không có thời gian để lo nghĩ đến sự khó ở của anh. Chỉ cần anh gặp khủng hoảng vào cái tuổi toàn nói “không” của Nils, như thế em có thể tổng khứ cả hai một lượt và nhẹ nhõm được đôi chút.

Sự thật là tôi chẳng cảm thấy khủng hoảng gì. Kể từ khi tìm lại nhau dưới cơn mưa rào ở Torremolinos, tôi thật sự hài lòng với cuộc sống của mình, ngoại trừ việc sổ sách kế toán. Tôi cảm thấy mình đã làm điều tốt đẹp cho cuộc sống của bản thân! Nông trại đâu có phá sản, không hề! Tôi có thể sống một mình ở đó như một gã độc thân không vợ con, ăn xúc xích bỏ lò vì sống, uống cà phê không béo pha bằng nước nóng hừng từ vòi, và giải khuây bằng phim đen. Khi tôi làm việc trong chuồng bò với thằng Arvid đẩy xe cút kít theo sau, hoặc khi tôi nằm ngủ với bàn tay đặt trên bụng Désirée, tôi vẫn nghĩ đến sự may mắn mà mình đang có. Nhưng rồi tôi vội nghĩ đến chuyện khác, như thể sợ tất cả chỉ là một giấc mơ và tôi sẽ tỉnh giấc vào bất cứ lúc nào.

Hoặc là tôi có thể sống ở đây với Anita... Một hôm tôi đã gặp lại cô ấy trên thành phố, khi tôi ghé qua sở thuế. Anita gật đầu chào tôi và đi tiếp, nhưng tôi đã chặn đường và cố tỏ ra tử tế. Tôi ngu đến nỗi mời cô đến dự buổi tiệc sinh nhật bốn mươi tuổi của mình, mà Désirée đang âm thầm chuẩn bị. Anita nhìn tôi bằng đôi mắt mang hình viên đạn.

- Để làm gì, anh cần người rửa bát à? – Cô ta mắng vào mặt tôi rồi gạt tôi sang một bên để đi tiếp.

Trời ạ, cái ngày hôm đó mới đáng nhớ chứ! Tôi giật mình choàng dậy vì cứ ngỡ mái nhà bị sập. Hóa ra đó là loạt súng chào do các bạn trong đội săn bắn lên để vinh danh tôi. Tiếp đó, tất cả mọi người cùng vào trong nhà uống cà phê, ăn bánh mặn do nàng Tôm chuẩn bị. Cô ấy lảng xảng khắp nơi với nụ cười nở trên môi, và tất cả mọi người, phải, tất cả đều trêu rằng họ sẽ tặng cho tôi thuốc Viagra, hoặc lộc nhưng để bổ thận tráng dương. Lúc này nàng Tôm mới đáp rằng: “Mọi người nhớ giữ lại cái hóa đơn tính tiền nhé, để em còn đi trả hàng. Chồng em đâu có cần mấy thứ ấy! Hay là các anh muốn chia nhau dùng chung?”. Tôi đỏ mặt hân diện trong khi mọi người trêu đùa và vỗ lưng Désirée. Thỉnh thoảng tôi và cô ấy cũng cùng tần số lắm cơ.

Sau đó Bengt-Göran và Violet đến. Bengt-Göran cáo lỗi và bắt tay vào xử lý chuồng bò, còn Violet và nàng Tôm mời tôi ra khỏi bếp. Tôi dẫn hai thằng con trai ăn mặc chải chuốt và tóc tai gọn gang đi dạo một vòng. Nói ra thì tức cười, nhưng đó là lần đầu tiên cha con chúng tôi làm thế. Đến chiều, Märta, Consuela

và Magnus đến nông trại trên chiếc xe hơi dành cho người khuyết tật của Magnus. Mọi người định làm gì đây? Nàng Tôm chỉ ấn vào tay tôi chiếc giỏ đựng đồ ăn và bảo tôi ngồi sưởi nắng đầu đó cùng hai thằng bé. Tôi vẫn chưa được quyền vào trong nhà.

Đến khoảng năm giờ chiều, rốt cuộc cô ấy cũng mở cửa ngôi nhà. Trong bếp chất đầy thức ăn mà mọi người đã chuẩn bị. Désirée bảo tôi đi tắm. Khi bước ra, tôi trông thấy bộ trang phục mà cô ấy đã chuẩn bị sẵn: một cái áo khoác da mới và một chiếc mũ cao bồi! Sau đó, chúng tôi đến nhà sinh hoạt cộng đồng của làng để nhảy nhót từng bừng. Désirée xúng xính trong chiếc đầm bầu vải carô có diềm, chân đi đôi giày đế gỗ, bụng to thấy rõ. Mọi người đã cùng nhau góp tiền để phóng một tấm không ảnh của nông trại, đóng khung mạ vàng hân hoan. Tôi suýt bật khóc.

Thức ăn ngon tuyệt. Trong nhà bếp của chúng tôi, Violet đã điều hành công việc nấu nướng như một sĩ quan chỉ huy, nhưng Bengt-Göran làm cô nàng nổi đóa trước tiệc buýpê. Số là lúc dọn món tim tuần lọc xông khói, Violet nghe thấy chồng mình nói to: “Cái quái gì thế này, món dồi lợn trên bàn tiệc á?”

47. Chương 47: Désirée

Tôi nghĩ cuộc khủng hoảng tuổi bốn mươi của Benny đã đi lạc địa chỉ và đánh vào tôi trước. Chắc chắn là do công việc của tôi.

Tôi quay về với công việc ở thư viện sau khi sinh thằng Nils, với sự háo hức của một con ngựa đua trước giờ xuất phát. Ý tưởng làm hang cổ tích, liên hoan phim thiếu nhi, tất cả những cái đó. Tuần đầu tiên đã trôi qua suôn sẻ. Chúng tôi tiếp tục từ điểm mốc đã tạm dừng một năm trước, Olof và tôi. Các ý tưởng tuôn trào như thác đổ. Sau đó xảy ra vụ viêm tai của Nils. Tôi buộc phải vắng mặt ngày một thường xuyên hơn để chăm sóc con ốm. Tiếp đó là tai nạn của Arvid. Tôi lại nghỉ nhiều tuần liền. Có thể nói điều đó đã làm dự án bị ảnh hưởng rất nhiều. Olof đã thông báo một cách khéo léo với tôi là anh ta đã tuyển dụng một cô thủ thư trẻ bị thừa biên chế tại một chi nhánh của thư viện để chỉ đạo dự án.

Tôi chỉ biết thở dài. Tôi hiểu, và tôi đã cố gắng làm việc với cô ta. Diana có mái tóc hung, người gầy gò, kém thông minh và hoàn toàn không thích hợp để làm việc nhóm. Cô ta không có một ý tưởng nào, chỉ giỏi đẩy việc. Cô ta chuyên đi làm muộn và luôn có lý do để về sớm, nhưng tôi lại không thể bắt lỗi cô ta chuyện đó. Trước mặt Olof, Diana hằng hái hân lên và đồng đặc nhắc lại những đề nghị của tôi như thể nó chính là sáng kiến của cô ta. Tôi nhận ra Olof đã bị dắt mũi, anh ta sẵn sàng ngồi tỉ tê với cô nàng ở căng tin trong giờ làm việc. Đó là viên gạch đầu tiên cho cơn khủng hoảng của tôi. Suy cho cùng, tôi từng được Olof sủng ái kia mà... Nhưng từ giờ, tôi hiểu anh ta nhìn tôi như một con mụ xồ xề một nách hai con, lại còn chuẩn bị cho ra lò đứa thứ ba. Còn cái trò ngồi cà phê tán nhau á, tôi không phải loại đó.

Mọi thứ chỉ càng tồi tệ thêm. Tôi lao vào làm việc như một con điên bị mắc chứng cầu toàn quá mức. Tôi muốn chứng tỏ mặc dù hoàn cảnh buộc tôi phải vắng mặt thường xuyên. Diana vẫn hay thở dài và đưa mắt nhìn lên trời khi tôi thông báo nghỉ phép, như thể mọi gánh nặng sắp rơi xuống đôi vai gầy guộc của cô ta. Trên thực tế, tôi chưa bao giờ thấy cô ta hoàn thành được chuyện gì trong khi tôi vắng mặt. Tôi đoán Diana tranh thủ lấy lại sức khi tôi nghỉ phép.

Tôi đã làm nhiều bài báo cáo bằng PowerPoint để trình cho các quan chức có khả năng tài trợ. Đó là một dự án được xây dựng kỹ lưỡng, gồm ba giai đoạn. Đầu tiên chúng tôi sẽ bắt đầu tại các trường học với một tuần lễ cổ tích, một tuần lễ phim và một tuần lễ đọc sách. Bước khởi đầu chỉ đơn giản và không quá tham vọng như thế. Bước tiếp theo là cải tạo Roxy, rạp chiếu phim đã từ lâu không được sử dụng, làm hang cổ tích, tổ chức các trò chơi dựa trên các quyển sách nổi tiếng cho trẻ em và một loạt các cuộc thi. Đó là một chương trình cần vài năm để thực hiện và kết thúc bằng một liên hoan cấp quốc gia. Tôi cực kỳ tự hào với dự án của mình, nhưng tôi đã phạm một sai lầm.

Tôi đã không đề tên mình trong các bài báo cáo.

Thế nên khi Nils và Arvid bị thủy đậu và tôi phải nghỉ ở nhà hai tuần, Diana đã cướp lấy mọi thứ như thể đó là dự án của mình. Cô ta thậm chí còn được Olof cho phép vào máy tính của tôi và chép lại các bài trình chiếu bằng PowerPoint. Anh ta đã cùng cô nàng đến tòa thị chính để giới thiệu tất cả và quả quyết rằng tôi đã được nhắc đến với vai trò hỗ trợ cho Diana trong việc xây dựng dự án. Chỉ có điều là sau đó thì chẳng ai còn nhớ đến tôi. Diana đã được ký hợp đồng vô thời hạn, được phân cho một bàn làm việc hoành tráng hơn tôi, và kể từ ngày ngồi vào đó thì cô ta không buồn nhúc nhích đến một ngón tay. Toàn bộ dự án bị đình trệ, đến nỗi Olof phải dùng giọng giả lả hỏi xem tôi có thể hỗ trợ một chút được không, vì Diana đã làm hết mọi chuyện cho đến thời điểm ấy.

Vài tháng sau đó, hai người làm đám cưới.

Và tôi hoàn toàn không còn hứng thú. Kho ý tưởng đã cạn kiệt. Tôi cũng bắt đầu đẩy việc. Tôi làm với tốc độ chỉ bằng một nửa so với trước, lại còn thường xuyên nghỉ phép. Có mấy lần Diana nói thẳng ý kiến của mình về tôi trong phòng nhân viên.

- Chị thật sự không thể yêu cầu bố bọn trẻ bớt chút thời gian hay sao? Chị phải hiểu là chúng tôi rất mệt mỏi. Cứ như thể bị mất một nhân viên ấy...

Cuộc khủng hoảng tuổi bốn mươi của tôi là thế đấy. Tôi tiếc vô cùng công việc mà mình đã rất yêu thích. Mà thật ra, tôi đã hoàn thành được gì trong bốn mươi năm đầu đời kia chứ? Một văn phòng đẹp đẽ cho Diana, hai thằng con trai yêu quý và vài ngàn lít sữa ư? Tôi nghiền ngẫm những điều ấy hàng đêm, trong khi bàn tay của Benny đặt trên bụng mình.

Một hôm, tôi bật khóc sau khi tập với dàn đồng ca ở căng tin trường. Một chị giọng nữ cao tên Karin đã hỏi tôi tiến độ thực hiện liên hoan kịch, vì các cháu học sinh rất thích ý tưởng đó và đang nôn nóng chờ tham gia. Tôi đã kể lại cho Karin nghe mọi chuyện.

- Những chuyện em đã làm chẳng bao giờ đi được đến đích. – Tôi khóc lóc. – Không thể toàn tâm toàn ý với các dự án khi phải lo cho gia đình và chăm hai đứa con đau ốm thường xuyên. Em lại sắp có đứa thứ ba nữa chứ! Benny thì lúc nào cũng nghĩ công việc của em dễ như bỡn.

Karin đưa tay vỗ lưng để tôi bình tâm lại.

- Em biết không, bọn trẻ rồi sẽ lớn. – Chị bảo. – Khó mà tin được, nhưng thật đấy. Một khi đã có ba nhóc tí kháu khỉnh, ai cũng tưởng mười năm sau mình vẫn có chúng. Nhưng cái ta có là ba đứa thiếu niên khó dạy, chẳng chịu để cho ai chăm sóc, và rồi sau đó ta chẳng còn gì! Đó là lúc chúng ta lao vào các dự án! Chỉ cần em đừng rời yên ngựa, đừng xuống khỏi vòng quay, vì sau đó sẽ rất khó để trèo lên lại! Benny thuộc về một thế hệ cổ hủ. Đối với cậu ấy, các công việc cần đến máy móc công kênh luôn có giá trị cao hơn. Em có thể đưa cậu ấy đi học huấn luyện chó, có lẽ cậu ấy sẽ hiểu ra vấn đề...

Tôi nghĩ Karin là một người hiểu biết. Thậm chí chị đã bắt đầu đi học nghề thanh tra kiểm dịch vào năm bốn mươi tuổi, sau khi đã có năm mặt con. Một tay tôi sẽ giữ chắc cái yên ngựa, cho đến khi có thể toàn tâm toàn ý cho công việc. Hãy đợi đấy, Diana, cô sẽ có nguy cơ chứng kiến tôi quay trở lại khi tôi đã ngoài sáu mươi...

48. Chương 48: Benny

Đôi khi tôi có cảm giác mình lại là thằng độc thân. Đạo này nàng Tôm hiếm khi vào chuồng bò, suốt ngày tôi ở một mình trong đó để làm lụng, nghe đài và mơ mộng. Giá mà tôi có anh em, để được đỡ dằn! Một người nào đó biết đón nhận những thành tích nhỏ... xem nào, Linda và Amersfort bây giờ đã cho sữa nhiều hơn, đạo gần đây lũ bò không còn bị viêm vú nữa, chất lượng rơm cỏ ủ cũng rất tốt... Lâu lâu tôi lại tìm cách đánh thức sự quan tâm của Désirée trong bữa ăn tối, nhưng chẳng khác nào nước đổ đầu vịt.

“Viêm gì? Viêm vú á? Cẩn thận cái cốc, Nils!... Càng tốt khi chúng cho thêm... Thôi ngay Arvid, để yên cho cái chân bàn... anh bảo cái gì chất lượng hơn nhỉ?”

Nhưng tôi biết mình là thằng may mắn. Nếu trước đây tôi còn chưa biết điều đó, thì mùa xuân vừa rồi tôi đã hoàn toàn ý thức được khi gặp lại Roger, một thành viên cùng nhóm đi săn. Cậu ta cũng nuôi bò sữa, nhưng ở Norråker, nên chúng tôi không gặp nhau thường xuyên, ngoại trừ trong các chuyến đi săn. Roger luôn là một người vui tính và hay nhắc đến thằng con trai vốn là một xạ thủ cừ dù chỉ mới mười một tuổi. Nhưng lần đó, cậu ta chẳng nói gì, thậm chí không buồn ngẩng mặt lên. Tôi đã tự nhủ có khi Roger bị ốm, và tôi rủ cậu ta đi uống một chén cà phê tại quán Ulla. Cậu ta chẳng ừ hử gì, chỉ gật đầu. Chúng tôi gọi cà phê, rồi cậu ta cứ khuấy mãi cái thìa trong tách như thể muốn đánh bọt. Không một lời tâm sự. Cuối cùng, tôi hỏi:

- Có chuyện gì à?
 - Nó bỏ em rồi! – Cậu ta thốt lên với giọng độc địa.
 - Ai?
 - Ann-Sofie, chứ còn ai. Để lên Stockholm. Chẳng thể trói buộc bọn đàn bà được.
 - Cậu... có biết tại sao không?
 - Không. Dù sao thì nó cũng không có người khác. Nó bảo em thế.
 - Thế... cậu tính sao?
 - Chết tiệt, anh nghĩ em có thời gian để mà tính chắc?
 - Nhưng... cô ấy không nói gì sao?
 - Không. Mà em cũng vậy, hình như thế. Nó bực em vì chuyện ấy. Chuyện em chẳng chịu nói năng gì. Đại loại thế.
- Chúng tôi im lặng một hồi lâu.
- Anh biết không, em nhớ thằng nhỏ không chịu được! – Sau đó Roger lên tiếng. – Thằng bé đi theo mẹ rồi. Bây giờ em gần như không thấy mặt con.
 - Cậu chỉ cần lên thăm hai mẹ con trên Stockholm.
 - Thế lũ bò để cho ai ạ? Chưa kể, anh muốn em ngủ ở đâu đây? Em đã hỏi thử vài khách sạn. Một đêm ở đó bằng thu nhập cả tuần của em.

Cậu ta bật khóc. Thật tệ. Nước mắt cậu ta rơi cả vào tách cà phê.

Tôi nghĩ đến Désirée và mình, về quãng thời gian chiến tranh lạnh năm ngoái, trước chuyến đi nghỉ. Chuyện đó khiến tôi lạnh gáy. Tôi tự nhủ nó rất có thể sẽ lặp lại, và suy nghĩ rất nhiều. Thế là tôi bắt đầu xây dựng một mái hiên trước nhà, quay về hướng nam. Đó là nơi chúng tôi sẽ ngồi sưởi nắng, Désirée, tôi, hai thằng con lớn và con bé con. Chúng tôi sẽ ngồi nói với nhau, mọi thứ chuyện trên đời. Tôi bàn việc đó với Désirée và cô ấy tỏ ra rất thích thú. Hơn nữa, lúc đầu đó là ý tưởng của cô ấy. Tôi cũng làm luôn mấy bồn hoa.

Trong đợt săn bắn mùa thu, Roger đã tự sát. Báo chí bảo đó là tai nạn. Súng của Roger bị kẹt đạn và cậu ta chỉ muốn kiểm tra một chút.

Năm thứ bảy: Trời nhiều mây, có sương mù, tầm nhìn kém

49. Chương 49: Désirée

Tôi vẫn còn nhớ như in lần mình đẻ Nils, với cả đám sinh viên y và học viên y tá xúm xít chung quanh. Khi đến nhà hộ sinh vào cuối tháng Bảy để sinh Klara, tôi đã nói một cách rất rõ ràng là không muốn có bất kỳ người lạ nào trong phòng. Chính xác tôi đã nói như thế. Miễn người lạ. Không ngạc nhiên khi bà đỡ phật ý. Bà ta đã phục thù bằng cách tự coi mình là người lạ. Trong những giờ đầu tiên, chúng tôi chẳng thấy

ma nào. Rốt cuộc tôi phải cử Benny đi tìm ai đó trong khi miệng rên la vì các cơn co thắt. Mọi thứ diễn ra suôn sẻ, nhưng lần này, màn bi hài kịch bắt đầu sau đó. Trước đây, chúng tôi có thể lưu lại vài ngày tại nhà hộ sinh để nghỉ ngơi trong khi nhân viên y tế chăm sóc cho em bé, được phục vụ ăn uống, đón khách đến thăm, nhận hoa, nghe đài...

Còn lần này, họ đẩy tôi ra cửa gần như ngay lập tức. Tôi được ở hai đêm trong nhà nghỉ của bệnh nhân, để họ tiếp tục theo dõi Klara và tôi cho đến khi tôi có thể tự về nhà trên đôi chân run rẩy. Trong những đêm ấy, Benny phải chạy máy cuộn rơm gần như không nghỉ để kịp đưa hết tất cả vào kho. Dự báo thời tiết đã cảnh báo mưa lớn trong nhiều ngày. Anh đã giao hai thằng bé cho tôi. Thế là, dù vừa mới đẻ, trên người còn vài mũi khâu, một mình tôi trong căn phòng trống trơn phải tìm cách dạy Klara bú mẹ, đọc chuyện cho Nils nghe và ngăn thằng Arvid mở cửa sổ lao xuống đất từ tầng năm.

Ba lần một ngày, mẹ con chúng tôi dắt díu nhau xuống phòng ăn để kiếm chút gì bỏ bụng. Klara nằm ngủ trong một chiếc giường nhỏ có bánh xe mà thằng Arvid nhanh chóng giành quyền kiểm soát để phóng như tên bắn trong hành lang. Thằng Nils bám theo anh, ganh tỵ vì nó cũng muốn được đẩy. Sau đó bác sĩ không cho tôi về nhà vì huyết áp tôi không ổn định. Tôi rất ngạc nhiên.

Nhưng đúng là lần này tôi cảm thấy mình không được khỏe như hai lần sinh đầu. Huyết áp tăng cao khiến tôi nhức đầu, núm vú tôi bị áp xe, mỗi khi cho con bú tôi phải nghiền chặt răng vì quá đau. Bỗng dưng tôi thấy thương những con bò bị viêm vú mà tôi từng chăm sóc mấy năm vừa qua. Lũ bò tội nghiệp, chắc chúng cũng đau không kém gì tôi. Ngoài ra, vết khâu nhiễm trùng khiến tôi bị sốt.

Đến nước này thì tôi sợ cuồng lên và gọi điện cầu cứu Märta.

Tôi đã đẻ ba lần và nạo thai một lần trong hơn bốn năm. Tôi gần như liên tục mang thai hoặc cho con bú kể từ khi đặt chân đến Rowan. Nếu tôi bị nhồi máu hoặc gì gì đó và qua đời thì sao? Ai sẽ chăm sóc cho bọn trẻ? Dĩ nhiên tôi không nghĩ Benny sẽ bán chúng đi, nhưng anh sẽ xoay sở như thế nào? Mấy bố con sẽ sống bằng gì nếu anh buộc phải ngừng nuôi bò sữa?

Chắc tôi đã nó thành tiếng những suy nghĩ vừa rồi trong cơn mê sảng, vì tôi nghe thấy Märta đáp:

- Tổ sẽ đảm bảo cho bọn trẻ được học hành tử tế và hiểu ra giá trị của lao động! Sau đó cả gia đình cậu sẽ đoàn tụ nhau trên ngưỡng cửa thiên đường. Bây giờ thì cố gắng giữ can đảm và yên lặng nào, có chết cũng phải chết cho đáng mặt!

Bạn tôi gọi bác sĩ trực. Cô ấy găm lên trong điện thoại và họ lập tức đi tìm cho tôi một cái xe lăn. Sau đó thì tôi chẳng còn nhớ gì nữa. Tôi đã ngất đi.

Phải mất nhiều tuần lễ tôi mới bình phục. Tôi bị mất sữa nên Klara không tăng cân như bình thường. Benny lượn quanh mấy mẹ con tôi, vịn vẹo hai tay vì lo lắng những khi anh có thời gian đến thăm, nhưng chuyện đó không thường xuyên. Có lẽ đó là thời điểm thích hợp để tôi mặc váy ngủ ren nằm chêm chệch trên giường và sai phái chăng? Nhưng chuyện đó khó mà thực hiện được khi anh không có mặt.

Violet xuất hiện mọi lúc với hàng đồng đồ ăn, đến nỗi khiến tôi thấy hối tiếc vì đã nhiều lần nghĩ không hay về cô ấy. Chính những người phụ nữ như Violet đã làm cho trái đất quay, chắc chắn thế! Và cũng trong dịp này tôi đã được tường thuật chi tiết từng hành vi, cử chỉ của Kurt-Ingvar dạo gần đây.

Tôi cười khê khi nhớ đến bữa tiệc chào mừng mà mọi người đã tổ chức để đón mấy mẹ con tôi từ bệnh viện trở về. Thật ra thì, có lẽ nó cũng dùng để ăn mừng mấy đồng rơm đã vào kho kịp thời.

Benny đã căng một tấm bạt trên cái hiên nhà mới làm. Anh nhất định tổ chức bữa tiệc ở đó cho dù trời mưa. Märta đã kết những vòng hoa bằng liễu diệp, dương xỉ và râu dê rồi treo giữa các cột trụ. Chiếc bánh Violet làm có hình em bé to tướng màu hồng bằng bột hạnh nhân ngon tuyệt, và Magnus đã chơi đàn xép bài Oh baby, baby it's a wild world! Bengt-Göran và Benny đã trình diễn một điệu nhảy cao bồi hơi lập cập sau những cốc rượu pha cà phê, nhưng có thành ý là tốt rồi. Và Klara xinh xắn đến nỗi không ai ngăn được những giọt nước mắt, ngay cả thằng Arvid cũng đã chấp nhận việc lâu lâu mình lại có thêm một đứa em. Benny chụp ảnh con bé liên tục trong mấy tuần đầu tiên, cho đến khi tôi hỏi anh mua ở đâu cuộn phim cho phép chụp nhiều ảnh đến thế. Anh lí nhí nói gì đó, và tôi đoán anh đã mua một chiếc máy ảnh kỹ thuật số. Anh thật đáng yêu.

50. Chương 50: Benny

Tôi như ở trên mây trong mấy tuần đầu sau khi Désirée đưa Klara về nhà. Điều duy nhất khiến tôi hơi áy náy là tôi đã quên bỏ phim vào máy ảnh. Thế nên chúng tôi chẳng có tấm ảnh nào... Nhưng mọi việc rất tốt đẹp, cô ấy đã khỏe lại, và tôi mặc kệ tình trạng thảm hại trong nhà. Désirée tỏ ra hạnh phúc. Cô ấy cười rất nhiều và chấp nhận mọi chuyện. Sau đó cô ấy bắt tay vào dọn dẹp căn nhà lộn xộn.

Nhưng mặc dù Désirée được nghỉ thai sản và ở nhà, con cái không quấy khóc, cô ấy trở nên ngày càng căng thẳng. Một hôm, Désirée mệt mỏi nói với tôi là có cảm giác như cô ấy phải trả giá đắt. Nói xong cô ấy đi vào bếp và đóng sập cửa lại sau lưng.

Trả giá vì cái gì kia? Vì ba thiên thần bé nhỏ của chúng tôi, vì cuộc sống yên bình ở làng quê, vì bánh mì và sữa, vì những đêm chúng tôi đáng lẽ phải ngủ nhưng lại không thể không chạm vào nhau ư?

Mà tại sao lại trả giá? Tôi có bắt cô ấy giúp chăm sóc đàn bò, giống như mẹ tôi từng làm đâu? Chỉ có mỗi việc kiểm tra sữa, vì tôi không thể tự xoay sở được. Vào các dịp cuối tuần, để thỉnh thoảng tôi được rảnh rỗi và ngủ nướng một chút. Có thể thôi mà cô ấy cũng cự nự: “Thế em thì sao, em được rảnh rỗi khi nào?”. Tôi đáp: “Em được nghỉ cả ngày ở nhà còn gì”. Giờ thì cô ấy được nghỉ ở nhà sáu tháng liền và chẳng cần phải vào thành phố ba ngày rưỡi mỗi tuần như lúc đi làm.

Ba ngày rưỡi trên bầy! Trong khi lũ bò khỉ gió ngày nào cũng phải vắt sữa!

Trước khi nghỉ sinh, Désirée chỉ phải làm việc ba phần tư thời gian tại thư viện. Công việc không nặng nhọc đến độ chai tay, có những hôm đến quá trưa cô ấy mới bắt đầu làm. Đồng ý là cô ấy còn phải đưa con đi nhà trẻ, nhưng bữa ăn sáng của chúng nhà trẻ lo liệu luôn rồi còn gì. Tôi á, tôi phải dậy từ năm rưỡi sáng, ngày nào cũng thế, rồi phải đi lại khê khằng để không đánh thức mấy mẹ con. Nhiều khi Désirée phải ở lại làm việc tại thư viện đến tám giờ tối, và tôi buộc phải đi đón mấy thằng bé đưa sang nhà Violet. Tôi không thích như thế tạo nào, con ai người ấy chăm sóc chứ! Tôi muốn Désirée không đi làm nữa. Cô ấy luôn bảo tình hình tài chính bấp bênh, nhưng nhà trẻ được miễn phí còn gì, với lại việc di chuyển tới lui giữa nông trại và thành phố cũng tốn kém lắm. Nhưng cô ấy nói đó là sự nghỉ ngơi duy nhất mình có. Khi đến thư viện, cô ấy có thể làm điều mình thích mà không bị quấy rầy. Trong đó có cả chuyện đi vệ sinh một mình.

Tôi chắc chắn Désirée biết thừa là so với tôi, cô ấy thanh thản hơn nhiều. Mặc dù đôi khi cô ấy cũng cần nhàn khi tôi lái máy kéo sang chơi với Bengt-Göran, hoặc khi tôi đi săn cùng với nhóm bạn. “Đã ba năm nay em không đi xem phim”, cô ấy bảo thế, “còn anh á, anh có thể đi xem khúc côn cầu bất cứ lúc nào!”. Gì cơ, thỉnh thoảng tôi cũng dẫn thằng Arvid đi cùng mà! Bengt-Göran thì chẳng bao giờ làm như thế.

Désirée phàn nàn việc giặt quần áo mất quá nhiều thời gian vì chúng tôi có đến năm người, thế nên tôi đã chia sẻ phần nào công việc đó bằng cách tự giặt bộ đồ bảo hộ lao động, thỉnh thoảng xử lý luôn cả tất và đồ lót nữa. Mẹ tôi mà biết được chắc chắn sẽ không yên nghỉ. Hồi còn độc thân, tôi cũng đã học sử dụng máy giặt rồi, có nặng nề gì lắm đâu. Thế mà Désirée chỉ nhìn tôi mà nói gọn lỏn: “Vây ra, anh tự giặt quần áo của anh, còn tất cả những thứ khác, từ quần áo bọn trẻ đến khăn trải giường, khăn ăn, rèm cửa... đều là chuyện của em à?”

Nhưng tôi không nấu ăn. Cái gì cũng phải có giới hạn của nó. Đồng ý là mẹ tôi không phải đi làm ở bên ngoài, nhưng mẹ cũng phải chăm sóc tôi và đỡ dần bố trong chuồng bò gần như hằng ngày. Tôi không nói thẳng thừng như thế, đúng hơn là không nói thường xuyên, vì chẳng ích gì. Désirée không bao giờ chịu thua. Hôm nọ cô ấy bảo tôi: “Vâng, nhưng bà anh mới là người nấu gần như toàn bộ các bữa ăn trong nhà và trông anh. Di anh thì lo dọn dẹp nhà cửa và giặt giũ. Anh thấy đấy, với một lực lượng như thế thì em hoàn toàn có thể vừa làm việc ở thư viện, vừa giúp anh nuôi bò và điền các loại giấy tờ không thua chuyên gia!”

Chẳng bao giờ Désirée thừa nhận điều theo tôi mới là vấn đề chính: cô ấy gặp khó khăn trong việc quán xuyến nhà cửa. Désirée không biết lên kế hoạch. Đầu óc cô ấy rõ ràng nằm ở trên mây và đầy ứ các bản nhạc opera.

Như hôm qua chẳng hạn, tôi mời bác sĩ thú y uống cà phê sau khi hai chúng tôi đã vất kiệt sức để đỡ đỡ cho ca sinh đôi của Rosamunda. Tôi đã báo trước với Désirée để cô ấy có thời gian chuẩn bị, rửa đông vài cái bánh ngọt hoặc làm vài lát bánh mì phết mứt. Rốt cuộc tôi ngượng chín mặt khi chúng tôi vào nhà và trông thấy căn bếp lộn xộn như chuồng lợn, thằng Nils không ai chăm sóc đang vẽ bậy lên bức tường tôi vừa dán giấy, còn cà phê thì không hề có, vì Désirée quên mua.

Nếu không có mặt bác sĩ thú y ở đó, chắc tôi đã vắng tục. Lúc ấy tôi đói muốn chết. Nhưng cô ấy tỏ ra bực dọc và hỏi xem tôi có trông bọn trẻ một lúc được hay không! Anita chắc chẳng bao giờ...

Ấy chết, tôi đã thề sẽ không bao giờ để cho suy nghĩ của mình đi lạc sang hướng đó. Vì tôi sẽ không đòi nào đổi nàng Tôm của mình lấy ai khác, kể cả người đàn bà đẹp Julia Roberts. Cô ấy luôn là tình yêu muôn thủa của tôi, nàng Tôm tai hại của tôi với đôi giày tụt đế, bãi nôn của con gái trên vai và mái tóc rối bù... Trước đây cô ấy chưa bao giờ chăm chút đến ngoại hình, và chắc chắn việc kết hôn với tôi cũng chẳng thể làm cô ấy thay đổi. Hôm nọ, khi tôi đi vào bếp để tìm cái kim, cô ấy tự dưng nổi cáu đùng đùng, thậm chí còn nhắc đến việc đi tư vấn hôn nhân. Lúc đó tôi tự nhủ rằng: “Em mơ đấy à con Tôm bé nhỏ của anh, một khi đã đưa em lên thuyền, anh sẽ đưa em đến bến, cho dù có phải buộc em vào ghế ngồi. Với lại, em lấy đâu ra thời giờ để đi gặp nhà tư vấn trong khi thời gian đi xem phim còn chẳng có?”

- Em không biết anh có từng yêu em không nữa. – Désirée sụt sùi khi bị tôi buông vài câu bình phẩm về kế hoạch của mình ngày hôm đó. – Nhưng rõ ràng là anh hết yêu em rồi. Anh chỉ coi em như một con bé thực tập đến nông trại để làm các việc vặt.

Chữ “yêu” của em mang nghĩa gì vậy? Phụ nữ toàn hỏi chuyện yêu đương, nhớ như in trong đầu ngày kỷ niệm đám cưới, lễ tình nhân, và ôm cổ bạn để hỏi xem bạn có yêu họ hay không. Bengt-Göran đã mua xe mới cho Violet, còn tôi, trời ạ, tôi đã làm cả cái hiên nhà đẹp để rồi kia mà?

Tôi nghĩ tình yêu của đàn ông cũng giống như bệnh nhồi máu ở phụ nữ, rất khó phát hiện, vì chúng có những biểu hiện khác thường!

51. Chương 51: Désirée

Lúc nào tôi cũng bị cuốn vào các chuỗi sự kiện. Tôi cho một cục bơ vào chảo để làm món trứng trắng cho bữa sáng của Benny. Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng hét. Thằng Nils ngã lộn theo một cái kệ đồ, và tôi phải lôi thằng bé ra. Chiếc cốc yêu quý của tôi bị vỡ tan tành. Tôi nhặt các mảnh vỡ, định đi cất vào trong một cái tủ mà bọn trẻ không với tới được, chờ lúc lên thành phố mua keo gắn sứ. Đúng lúc ấy Benny thò đầu vào hỏi tôi giấy tờ đăng ký của nông trại. Giấy tờ nằm trong bếp. Tuy khó, nhưng anh đã học được cách không bước vào trong nhà khi đang đi ửng.

Tôi đổi hướng, đặt các mảnh sứ vỡ lên mặt tủ gần nhất rồi đi tìm giấy tờ nông trại lẫn trong núi thư từ, tạp chí và trang quảng cáo trong tủ bếp. Tôi không tìm thấy, nhưng thay vào đó tôi đã lôi ra được một cái hóa đơn tiền điện quá hạn thanh toán ba tuần. Tôi vội lao đến điện thoại để gọi giải thích và ngăn đội truy thu lại. Trong khi tôi chờ người tiếp chuyện điện thoại, Arvid xuất hiện, thằng bé cần đôi giày trượt băng ngay lập tức, và chỉ trong ba giây nó đã lôi hết đồ đạc của mình từ trong tủ ra sàn nhà. Vừa nghe điệp khúc: “Sổ máy này hiện đang bận, vui lòng chờ đợi trong giây lát”, tôi vừa cố gắng lấy chân đẩy các đôi ủng, gậy khúc côn cầu, túi giữ nhiệt vào trong tủ và dùng đầu gối khép cánh cửa ra vào mà thằng bé quên đóng. Lúc đó tôi ngửi thấy mùi khét từ trong bếp bay ra. Chỗ bơ trên chảo đã bị cháy. Chuỗi sự kiện đầu tiên khép lại, và tôi bắt đầu đi ngược lên. Tôi mở cửa sổ cho bay bớt khói, ngắt chuông báo cháy, nhặt mấy mảnh sứ trên mặt tủ, tai nghe thấy tiếng nhân viên tổng đài hét lên “Alô” trong chiếc ống nghe đang treo lủng lẳng và một giọng giận dữ ngoài thềm nhà: “Em đã tìm được giấy tờ chưa?”

Trước khi vòng quay ngừng lại thì tôi đã lại lao đầu vào chuỗi sự kiện kế tiếp. Klara thức giấc và khóc rống lên. Con bé đá một vũng to. Tôi vội bế con bé lên và đem tấm khăn giường ướt sũng tống vào máy giặt. Con bé thừa cơ làm thêm bãi nữa vào rổ quần áo sạch, tôi mặc cho nó cái tã cuối cùng trong gói và đi ghi

chữ “tã” vào danh sách mua hàng. Chẳng thể tìm được bút viết cũng như tập giấy ghi chú, hai thằng con lớn lúc nào cũng xoáy mất giấy bút của tôi, nên tôi đành dùng bút chì màu viết vào mặt sau của một cái bì thư. Trước khi tôi kịp nhớ điều cần viết ra thì Klara khóc ré lên. Con bé đã nhặt được một mảnh sứ vỡ và tự làm rách lưỡi. Tôi bủn rủn cả tay chân khi nhìn thấy máu rỉ ra từ miệng con bé. Đúng lúc đó Benny thò đầu vào thông báo là anh sẽ mời bác sĩ thú y một chậu cà phê. Klara lại càng gào khóc to. Benny rút đầu lại nhanh như một con rùa. Tôi cần nhàn rồi chạy vội vào phòng tắm với Klara trên tay. Trong khi đang tự hỏi làm thế nào dán băng cá nhân vào lưỡi một đứa trẻ, tôi nghe thấy tiếng thằng Arvid quay về mang theo đôi giày trượt băng. Nó vừa trượt trên mặt hồ đóng băng ở sau nhà. Như thường lệ, thằng bé cứ để mặc cửa mở trong khi ngoài trời âm mười độ, và bắt đầu trượt trên sàn bếp. “Con đói!”. Nó rống lên. Klara bị nấc cụt. Tôi dịu con bé trên lưng dù đã bỏ thói quen đó vì chứng đau lưng. Rồi tôi lao vào bếp để pha cà phê, có điều tôi phải đưa một hũ sữa chua cho Arvid trước, đồng thời quát bảo thằng bé tháo giày trượt. Thắt lưng tôi bắt đầu đau nhói. Khi bước ra tiền sảnh để khép hai cánh cửa đang lập bập theo những cơn gió bắc, tôi gặp ông phát thư. Có một bưu phẩm được gửi đến. Tôi ký nhận, rồi bảo ông ta chờ đấy trong lúc chạy đi tìm cái hóa đơn tiền điện chưa thanh toán. Tôi muốn tận dụng cơ hội để gửi một cái ủy nhiệm chi. Sau đó tôi quay vào bếp và trông thấy Arvid đang bị sữa chua dính đầy khuỷu tay. Thằng bé chùi sữa chua vào tấm vải nhựa trải bàn. Nhìn thấy Benny và bác sĩ thú y qua cửa sổ, tôi sực nhớ vụ cà phê. Tôi lau vội tấm trải bàn, lôi ra mấy cái tách và vớ lấy hộp cà phê. Không thể đợi được nữa, ông phát thư phóng xe bỏ đi, trong khi tôi nghe thấy tiếng Benny và tay bác sĩ thú y đang chùi giày ở ngoài thêm nhà. Trời ơi, hộp cà phê rỗng không. Benny âm thầm uống cả chục tách mỗi ngày mà chẳng bao giờ nhắc tôi mua cà phê. Tôi đi tìm cái bì thư vừa dùng để viết danh sách mua hàng, định bụng viết thêm chữ “cà phê” lên đó, nhưng không tài nào tìm được bút. Thằng Nils đã thó mất cây bút chì màu và đang nguệch ngoạc vẽ hình con vịt màu vàng lên giấy dán tường. Benny bước vào, nhíu mày không bằng lòng và mắng tôi: “Ít ra em cũng phải chuẩn bị cà phê chứ. Chỉ có mỗi việc nhà mà cũng không lo được, trong khi bọn anh vất vả cả buổi sáng vì con Rosamunda đẻ đôi”. Klara vươn tay về phía bố trong khi Benny hạch sách tôi về vết thương trên miệng con bé. Thấy không ai chú ý đến mình, thằng Nils kéo ống quần bố, tay chỉ về phía hình mấy con vịt vàng nó vừa vẽ. Benny hết nhìn mấy con vịt lại nhìn tôi. Ánh mắt anh thăm lại khi hiểu ra phải tự mình pha trà mời bác sĩ thú y. Trong lúc đó, cái lưng tôi mỗi lúc một đau hơn, và mùi hôi bốc lên báo cho tôi biết Klara đã xử lý xong cái tã cuối cùng.

Chuỗi sự kiện thứ hai khép lại. Hóa đơn tiền điện vẫn chưa được thanh toán, cần phải giặt lại chỗ quần áo sạch bị dấy nước tiểu của Klara, bác sĩ thú y không có cà phê để uống, Benny bực bội, Arvid làm ván sàn bị xước nặng với đôi giày trượt của nó, còn giấy dán tường trong nhà bếp thì bị Nils vẽ thêm các họa tiết mới. Chậu cây đặt ở cửa sổ tiền sảnh đã kịp đóng băng trong lúc cửa chính bị mở toang và cái lưng tôi bị cơn đau làm cho thẳng đuốn. Tôi phải đi chợ trước khi bị một trận đau lưng mới hành hạ. Trời ơi, giá như tôi không cần phải mặc quần áo cho bọn trẻ và lôi chúng theo. Nhưng tôi không thể để bọn trẻ ở nhà một mình khi Benny không trông được. Tôi nhờ Benny dọn tuyết ở trước cửa gara để đem xe ra. Anh thở dài sườn sượt và hỏi liệu có gì để ăn trước không đã. Tôi có hứa làm cho anh một đĩa trứng trắng không nhỉ? Không. Anh có thể trông bọn trẻ trong khi tôi đi chợ được không? Trời ạ, tôi đang nghĩ thai sản mà??!

Mùi tã bồng khiến tôi muốn lộn mửa. Tôi mất kinh cũng một thời gian rồi...

Ôi không, hy vọng đó là triệu chứng mãn kinh?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-mo-ben>